 லா.ச.ராமாமிருதம்

பச்சைக் கனவு

வானதி பதிப்பகம்

பச்சைக்கனவு

லா. ச. ராமாமிருதம்

வானதி பதிப்பகம்
13. தீனதயாளு தெரு
தி.நகர், சென்னை-17.

வானதி முதற் பதிப்பு : நவம்பர், 1992

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை: ரூ. 25-00

அச்சிட்டோர் :
ஸ்ரீ பரமேஸ்வரி பிரஸ்
49, காரணீஸ்வரர் கோயில் தெரு,
மயிலாப்பூர், சென்னை-600 004

சமர்ப்பணம்

என் தந்தைக்கு

கனவு

மறுபடியும் என்னை அரங்கில் நிறுத்தியாகிவிட்டது. அங்கு ஏற்கெனவே காக்ஷி நடந்து கொண்டிருக்கிறது. மூலையிலிருந்து என்னை யாரோ முன் தள்ளுகிறார்கள். அரங்கில் யாரோ என்னைக் கைபிடித்து அங்கு இழுக்கிறார்கள். அரங்க விளக்குகள் கண்ணைப் பறித்து மேடைமீது குப்புற விழுகிறேன்.

நான் காண்பது கனவா? நனவா? கனவுள் கனவா?

கனவுக்கும் நனவுக்கும் வேறுபாடு என்ன?

யாருக்கு யார் கனவு? அவர்களுக்கு நானா? எனக்கு அவர்களா?

கனவும் கனவு காண்பதுமன்றி, கனவு காட்டுவது யார்?

திடீரெனப் பாடம் மறந்த இந்நிலையில் நான் இப்போது விதூஷகனா? வில்லனா?? கதாநாயகனா???

விளக்குகளுக்கப்பால் சூழ்ந்த பேரிருள் படலத்தினின்று கேள்விகள் மின்னலில் பொறித்தவையாய்க் கிளம்பி மண்டையுள் தெறிக்கின்றன.

மெதுவாய் எழுகிறேன், நான் தோற்றுப்போனேன். என்னை விட்டால் போதும் இத்துடன் மேடையாசை விட்டேன் என்று சபையோரிடம் சரணடையக் கைகூப்பி மேடை விளிம்புக்குச் செல்கிறேன்.

என்னெதிரே முகசமுத்ரம். என்ன ஆச்சரியம்! அத்தனை முகமும் அதே முகம்!

அகன்ற நெற்றியில் நாலு கோடுகள்.

சுருண்ட வெள்ளை மயிர்.

அடர்ந்து நரைத்துத் தொங்கும் புருவத்தின் கீழ் தழல் மங்கிய மஞ்சள் விழிகள்.

வயதுக்கு மிஞ்சி மூப்பேறி நசுங்கிய முகத்தில் மூன்று நாள் தாடி. குழம்பி நின்றேன்.

இப்படியும் இருக்குமா? ஒரே முகம், அதுவும் எங்கோ கண்ட முகம்.

யார் முகம்?

எனக்கு நினைவு மூட்டிக்கொள்ளும் சைகையில், மேடையிலிருந்து சபையோரைச் சுட்டிக் காட்டுகிறேன். உடனே அங்கிருந்து ஆயிரமாயிரம் விரல்கள் எழுந்து என்னைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. என்னைச் சுற்றி வியப்புடன் நோக்குகிறேன். என்னுடன் மேடையில் அத்தனை நடிகருக்கும் அதே முகம்!

பின்மண்டையில் அறைந்தாற்போல் எனக்கு அடையாளம் உதயமாகிறது.

அவ்வளவுதான் நான் ஆனந்தக் கூத்தனாகிவிட்டேன்.

திமிதிமியென்று மேடையதிரக் குதிக்கிறேன். என்மேல் சாணியும், பூவும், பொரியும், அழுகல் பழமும் வெள்ளியும் பொன்னும் மாரிபெய்கின்றன. என் தலைமேல் உடைந்த முட்டை என் முகத்தில் ஒழுகலை நக்குகிறேன். பழத்தோல் வழுக்கி விழுந்து சிரிப்புத் தாங்க முடியாது அரங்கத்தில் உருள்கிறேன்.

நான் ஆனந்தக் கூத்தாடிவிட்டேன். இனி எனக்குப் பயமில்லை; சபைக்கோழையில்லை. குழப்பமில்லை. முகம் கண்டுகொண்டுவிட்டேன்.

இக்கதைகள், ஏறக்குறைய பதினைந்து வருடக் கனவுகள்; கடிவாளம் மறுத்த ஆரம்ப சீற்றங்கள்; வத்தியின் இருநுனிகளும் பற்றியெரியும் அக்னி கோபங்கள்; ஜ்வாலை முகங்கள்; ஆசைக் கனவுகள்; தீய்ந்த கருகல்கள்; பச்சை மரம் வடித்த ரத்தங்கள்; பட்டமரத்தில் வடிந்த பால்கள்; உயிரோடு புதைத்துவிட்ட உயிர்கள்; சமாதிமேல் நட்ட செடிகள்; புதைத்த உயிர் வீசும் பூமணங்கள்—

அடுக்க அடுக்க ஓயவில்லை, அலுக்கவில்லை; இது திரௌபதியின் துகில்.

இடுப்புச் சீலையைப் பிடித்த கை உயரத்தூக்கி விட்டபின் வர்ண வர்ணமாய் வானம்வரை குவிந்து காக்கப்பட்ட மானம்

—என்று நினைத்துக் கொள்கிறோம்.
ஆனால் நினைத்துக் கொண்டதுதான் என்று
இப்போது தெரிகிறது.

ஏனெனில்

யாவும் நீத்தபின் காக்க என்ன இருக்கிறது?

பிறகு காப்போன் யார்?

யாராயிருப்பினும் காக்கும் நோக்கம் என்ன?

எல்லாமே கனவு. கனவு காட்டலின் களவு காட்டல்.

பச்சைக் கனவின் பச்சைக் களவு.

பச்சைக் கனவுதான். பச்சைப்புளுகு அல்ல.

கனவுகள் புளுகுகள் அல்ல.

கனவுகள் உண்மையின் நிழல்கள்.

காலையின் பொன்வெய்யில் முன்தோற்றும் நிழல்.

மண்டைபிளக்கும் உச்சிவெய்யிலிலும் விடாது காலடியில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் துணை நிழல்.

மாலையின் மஞ்சளில் பின்சாய்ந்த குடைநிழல்.

இப்பக்கங்களுக்கிடையில் நிகழும் நிழல்கள், நீயும் நானும் நாமும் புகுந்த கனவுகள்.

இன்றில்லையெனில் நாளை. நாளையில்லையெனில் என்றோ ஒரு நாள்.

கண்டுகொள்ளும் கனவுகள். அதைப்பற்றி எனக்குத் துளிக்கூடச் சந்தேகமில்லை.

நான் களவு காட்டும் முகம். யார் முகம் கண்டுகொண்டு விட்டேன். உனக்குத் தெரியவில்லை? இன்னும் தெரிய வில்லை??

தெரியாவிட்டாலும் பரவாயில்லை?

தெரியும்வரை கனவு காண்பாய்;

தெரிந்தபின் களவு காண்பாய்.

கனவுகாட்டும் களவின் உளவுமுகம் கண்டுகொண்டதும், நீயும் ஆனந்தக் கூத்தனாகிவிடுவாய்.

பிறகு யாரைப்பற்றி உனக்கென்ன?

லா. ச. ராமாமிருதம்

உள்ளே...

1. பச்சைக் கனவு

முதுகு பச்சையாய்க் கன்றிப் போகக் காயும் வெய்யிலில் முற்றத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு நேற்றிரவு கண்ட கனவை மறுபடியும் நினைவில் எழுப்ப முயன்றான். கனவற்ற தூக்கமே என்றுமில்லை எனினும் விடிந்ததும் அக்கனவுகள் மறந்துவிடும். ஆயினும் நேற்றிரவு கண்ட கனவு அப்படியல்ல. பச்சைக் கனவு.

உடல்மேல் உரோமம் அடர்ந்தது போன்று, பசும் புற்றரை போர்த்து நின்ற நான்கு மண் குன்றுகள். அவை நடுவில் தாமரை இலைகளும் கொடிகளும் நெருங்கிப் படர்ந்த ஒரு குளம். சில்லிட்ட தண்ணீரில் காலை நனைத்துக்கொண்டு அண்ணாந்து படுத்திருந்தான். கைக்கெட்டிய தூரத்தில் பச்சைக் கத்தாழையும் அதன் பக்கத்தில் சப்பாத்திப் புதரும். சப்பாத்தியில் இரத்தக்கட்டி போன்ற பூவின் மேல், ஒரு பச்சை வண்டு ரீங்காரித்துக் கொண்டே வந்து மோதிற்று... ‘‘ராமா ராமா ராமா, இன்னிக்கென்ன உங்களுக்கு? இப்போத்தானே கூடத்தில் உட்கார வைத்துவிட்டுப் போனேன். மறுபடியும் வெய்யிலிலே குந்திக் கொண்டிருக்கிறீர்களே! உங்களுக் கென்ன நிலாக் காயறதா?’’

‘‘நிலா’’ என்றதும் மற்றும் ஒரு நினைவு எழுந்தது. நடு நிலவில் வாசலில் கயிற்றுக் கட்டிலில் காத்துக்கொண்டு படுத்திருக்கையில், காத்திருந்த கைப்பிடி அவன் கைமேல் விழுவதும், தெருவின் திருப்பத்தில் நான்கு மண் குன்று

களின் நடுவில் தேங்கிய குளத்திற்கு அழைத்துச் சென்ற எத்தனையோ முறைகளும், பாதத்தினடியில் தெருவின் பொடி மண் பதிவதும், பச்சையாடை காற்றில் 'படபட' என்று அடித்துக்கொண்டு அவன்மேல் மோதுவதும் இப்பொழுது போலிருந்தது.

''நிலவு பச்சைதானே?''

''பச்சையா? யார் சொன்னா வெண்ணிலா யில்லையோ?''

''முழு வெள்ளையா?''

''சுண்ணாம்பு வெள்ளையென்று சொல்ல முடியுமா? ஒரு தினுசான வெண்பச்சை...''

''ஆ, அப்படிச் சொல்லு...''

அது வேண்டுமானால் வெண்பச்சையாயிருக்கட்டும். ஆனால் அவன் அதை முழுப் பச்சையாய்ப் பாவிக்கச் சற்று இடங்கொடுத்தாலும் போதும்.

கசக்கிப் பிழிந்த இலைச்சாறுபோல், நிலவு குன்று களின் மீதும், புற்றரை மீதும், தாமரை வாவியின் மேலும் பச்சையோடு பச்சையாய் வழிவதாக நினைத்துக்கொள் வதில் ஒரு திருப்தி, அந் நினைவில் சற்று நேரம் திளைத்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு,

''வெய்யில் எப்படி இருக்கிறது?'' என்று கேட்டான்.

''ஐயையோ, இன்னிக்கு ஏன் ஒரு தினுசாயிருக்கேள்? வெய்யில் வெளுப்பாய்த்தானிருக்கும். உள்ளே வாங்கோ...''

''முழு வெளுப்பா?''

''முழுவெளுப்பு...''

ஆம், அவனுக்கு நினைவு தெரிந்தவரைகூட வெய்யில் வெளுப்புத்தான். அத்துடன் தகிப்பும்கூட. வெய்யிலும் பச்சையாயிருந்தால்!

சற்றுநேரம் பொறுத்து அவன் எண்ணத்தை எதிரொலிப்பது போன்று, அவன் மனைவி கண்ணைப் பலமாய் சிமிட்டிக் கொண்டு,

''வெய்யில் பச்சையாயிருக்கும் வேளைகூட உண்டு...'' என்றாள்.

அவனுக்கு உள்ளூர அவாத் துடித்தது, வெய்யில் பச்சையாயிருப்பதில் தன் தலையையே நம்பியிருப்பது போல்.

அவன் மனைவி கண்ணைச் சிமிட்டும் சிமிட்டலில், ரப்பைகள் எகிறிவிடும்போல் துடித்தன.

''பச்சையான பச்சை! இலைப்பச்சை! நேற்று சாயங்காலந்தான் உங்கள் மச்சினன், பதினாலு ரூபாய் போட்டு வாங்கி வந்தான்; இதைப் போட்டுண்டு பாருங்கள்.''

''என்ன இது?''

''போட்டுக்கொள்ளுங்களேன் சொல்றேன்— வெய்யி லுக்குக் குளுகுளுவென்று பச்சைக் கண்ணாடி, எல்லாம் பச்சையாய்த் தெரியறதோ?''

அவனுக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. எப்பொழுதும் போல் அந்தகாரமாய்த்தானிருந்தது.

''அட! உங்களுக்கு ஜோராயிருக்கே!''

''என்ன?''

''மூக்குக்கண்ணாடி போட்டுக்கொண்டால் உங்களைக் குருடு என்று யார் சொல்லுவா?''

அவ்வார்த்தை சுருக்கென்று தைத்தது. உள்ளதைச் சொன்னாலும், எவ்வளவு தூரம் தன்னைக் கேலி பண்ணுகிறாள் என்று புரியவில்லை. கண்ணாடியைக் கழற்றி வீசியெறிந்தான் அது கட்டாந்தரையில் பட்டுத் தெறித்து உடையும் சத்தம் இனிமையாய் ஒலித்தது.

''ஐயோ பதினாலு ரூபாய்! என்னத்தைச் சொல்லி விட்டேன் இவ்வளவு ஆத்திரம் பொங்க! இந்த வயசிலே உங்களுக்கு இத்தனை ஆங்காரம் வேண்டாம்!''

எந்த வயதிலே? வயதுண்டோ தனக்கு? அவள் நெறித்த சொடுக்குகள் விரல்களினின்று சொடசொட வென்று உதிர்ந்தன. ''தன்னாலே ஒண்ணும் ஆகாவிட்டா லும் கோபம் மாத்திரம் மூக்கைப் பொத்துக்கொண்டு வருகிறது! காலையிலே கண்ணைத் திறந்தால் ராத்திரி கண்மூடறவரை, சகலத்துக்கும் கை பிடித்தே கொண்டு போய் விடவேண்டியிருக்கிறது. இத்தனை சிசுருஷையின் நடுவில் இத்தனையும் போறாது போல் வேளையில் பாதி நேரம் ஊமை, வாயைத் திறந்தால் நிலா பச்சையா யிருக்கா? வெய்யில் பச்சையாயிருக்கான்னு தத்துப்பித் தென்று கைக்குழந்தை மாதிரி கேள்வி...''

அவள் பழிப்பதெல்லாம் அவன் காதில் விழுந்ததா என்று சந்தேகம். அவன் நினைவு சட்டென்று இன்னொரு எண்ணத்தைத் தொட்டு அதில் முனைந்துவிட்டது.

ஊமையென்றதும் நினைவு, நேற்றிரவு கண்ட கனவில் ஊசிபோல் மறுபடியும் ஏறியது. மேற்கூறியவாறு, அவனாய்க் கற்பித்துக் கொண்ட பட்டைவீறும் பச்சை வெய்யிலில் பசும்புற்றரையில் நீட்டிய கால் தாமரைக் குளத்தில் சில் தண்ணீரில் நனைய அண்ணாந்து படுத்திருந் தான். அவன் பக்கத்தில் அவன் உறுப்பு உறுப்பாய்த் தொட்டு உள்ளந்திரிபு அற உணர்ந்ததோர் உருவம் படுத்திருந்தது. கட்டவிழ்ந்து சரிந்த பசுங் கூந்தலிலிருந்து முகத்தில் அலைமோதும் பிரி இது.

அவனையே அள்ளி உண்ணும், பசுமை நிறைந்து, தாமரைக் குளம்போன்ற கண்கள் இவை.

நீங்காத மௌனம் நிறைந்து அம்மௌனத்திலேயே முழுகிப்போன வாய் இது.

அகன்ற மனதில் கிளர்ந்த ஆசை, வெளியும் வர இயலாது உள்ளும் அடங்க இயலாது, முண்டிய மார்பு இது. பச்சை மேலாக்கினடியில் பட்டுப்போன்ற வயிறு இது.

அவர்களிருவரின் ஆயுளின் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒரே மூச்சில் அளந்துவிட முயலுவதுபோன்ற ஆலிங்கனத்தின் அவஸ்தையிது...

''பச்சைக்குழந்தை? பச்சைக்குழந்தை!!...''

அவன் மனைவி அவன் கையைக் கரகரவென்று பிடித்திழுத்து, கூடத்து ஊஞ்சலில் உட்கார வைத்துவிட்டு உள்ளே சென்றாள். அப்படியே அவன் மெதுவாய்ப் படுக்கையாய்ச் சாய்ந்து, அவனை உட்கார வைத்த அதிர்ச்சியில் ஆடும் ஊஞ்சலுடன் மனதையும் அசைய விட்டுக்கொண்டு, பச்சையைப் பற்றி எடுத்த எண்ணத்தைத் தொடர முயன்றான்.

அவன் கண்ணிருக்கையில் கடைசியாய்க் கண்ட நிறம் பச்சை. அக்காரணம் பற்றியே அந்த வர்ணம் அவனுக்குப் பிடித்த வர்ணமாய், மனதைக் கெட்டியாய்ப் பற்றிக் கொண்டுவிட்டது. அக்குன்றுகளிடையில் குளக்கரையில் அவன் பச்சையைப் பெற்று பார்வையையிழந்ததை நினைத்தான். அப்பொழுது என்ன வயதிருக்கும்? பத்திருக்குமா? அவ்வளவுதான்.

மல்லாந்து படுத்தவண்ணம் சூரியனைச் சற்றுநேரம் நோக்கிக் கொண்டிருந்துவிட்டு பிறகு சுற்றும் முற்றும் இருப்பதைப் பச்சையாய்க் காணக் காண அவனுக்கு வியப்பாயிருக்கும். சூரியஜோதியில் கண்ணைத் திறந்து காண்பித்துவிட்டு புத்தகத்தை எடுத்துப் பிரித்தால் எழுத்துக்கள் பச்சை பச்சையாய்க் குதிக்கும். பொடிமணல் பச்சைப் பளீரடிக்கும். அது அப்பொழுது அவனுக்கு ஆனந்தமாயிருந்தது. யாருமறியா ஒரு புது விளையாட்டைத் தான் கண்டுபிடித்ததாய் நினைத்துக்

கொண்டு விட்டான். அதைத் தானே தன்னந்தனியாய் அனுபவித்தான். அப்பொழுதுதான் ஒரு மாதத்திற்கு முன் தாயை இழந்த துக்கத்தைச் சற்றேனும் மறக்க இவ்விளையாட்டு அவனுக்கு ஆறுதலாயிருந்தது. ஆயினும் அவன் கண்டுபிடித்த மூன்றாம் நாளே, மாவிளையாட்டு தானே முடிவடைந்தது. சூர்ய கோளம் தாம்பாளம் போல் சுழன்று கொண்டே விட்டுவிட்டு மின்னுவதை ஆச்சர்யத் துடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், கண் திடீரென்று இருண்டு பார்வை இழந்தது. சப்பாத்தியிலும் கத்தாழையி லும் விழுந்து எழுந்து தட்டுத்தடுமாறி உடலெல்லாம் முள்ளாய் அழுதுகொண்டே வீடு வந்து சேர்ந்தது இன்னமும் நினைவிருக்கிறது.

தலைவாழை இலையில் விளக்கெண்ணெயைத் தடவி அவனை அதில் வளர விட்டிருக்கையில், அப்பா மண்டையி லடித்துக்கொண்டே கூடத்தில் முன்னும்பின்னுமாக உலாவுவது ஞாபகமிருக்கிறது. ''மர்க்கடம்-மர்க்கடம்! உன்னைப் பெற்றாளே உன் தாயும்!''

என்னென்ன வைத்தியமோ பண்ணியும் பார்வை மீளவில்லை. ஏற்கெனவே கண்ணில் கோளாறு இருந்திருக் கிறது, இனியொன்றும் இயலாது என்று பட்டணத்து வைத்தியனும் கைவிட்டுவிட்டான். செயலற்ற விழிகளை வெடுத்தவண்ணம் அவன் கூடத்துத் தூணில் சாய்ந்து கொண்டிருக்கையில், அப்பா மண்டையில் மறுபடியும் திரும்பத் திரும்ப அடித்துக் கொண்டார்.

''நன்னாவந்து சேர்ந்ததையா நமக்கென்று; என்ன பண்ணினாய்?'' ''சூரியனைப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தேன்!'' நாக்கைப் பழிக்கிறார்— ''வர ஆத்திரத்தில் உன்னை அப்படியே தூக்கிச் சுவரில் அறைந்துவிடலாம் போலிருக்கிறது. உனக்கென்று எல்லாம் தேடி வருகிறதே! சூரியனைப் பார்க்கிற விளையாட்டு யார் சொல்லிக் கொடுத்தா, நம்ம சம்பந்திக்காரன்தானே! பெண்ணைத் தள்ளி வைச்சோம் என்கிற வயிற்றெரிச்சலில் என்ன

வேணுமானாலும் செய்வான் அவன். மாப்பிளையும் சரியான பித்துக்கொள்ளி— சொல்லு— நிஜத்தைச் சொல்லு— குட்டிச்சுவரே! என்ன பாவத்தைப் பண்ணினேனோ!—''

பாபம் பச்சையாயிருக்காதே?

பார்வையிழந்தது முதல் பச்சையுடன் புழுங்கிப் புழுங்கி அவனுக்கே சொந்தமான தனி அனுபவத்தில் அவன் அவ்வர்ணத்திற்கே ஒரு தனி உயிர், உரு, குணம், உயர்வு எல்லாம் நிர்மாணித்துக் கொண்டு விட்டான்.

அழகுப் பச்சையழகு!

எல்லோருக்கும் தெளியச் சொல்ல வரவில்லை. சொன்னாலும் யாரும் சிரிப்பார்கள், இப்பொழுது இவள் சிரிப்பது போல்.

அவள் அடுப்பில் கொள்ளிக் கட்டைகைச் சரியாய்த் தள்ளிவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். கட்டையினின்றும் சிதறும் தணல் போல் அவள் மனம் கொதித்துக்கொண் டிருந்தது. ஊஞ்சலில் அவள் கணவன் அனாதைபோல் ஒடுங்கிப் படுத்திருக்கும் நிலைமை கண்டு ஒரு பக்கம் பரிதவித்தது. வாய் மூடியவண்ணம் அவரைச் சூழ்ந்த அந்தகாரத்தில் உறைந்து போய் விடுகிறார். தூங்கு கிறாரா அல்லது யோசனை பண்ணிக்கொண்டிருக் கிறாரா? அப்படி என்ன ஒரு யோசனையோ?

ஏதோ, ஒரு சமயமில்லாவிட்டால் ஒரு சமயம் எரிச்சல் வந்தாலும் அவரால் ஒரு சமயமும் ஒரு விதமான துன்பமு மில்லை, கண் அவிந்தது முதல் ஒரு விதத்தில் வளர்ச்சி நின்றுவிட்டது போலும். எல்லோரைப்போல, கண்ணால் உலகைக்கண்டு அதனுடன் மூப்படையும் அநுபவம் அவருக்கில்லை. அதனாலேயே அவர் கேள்விகளும் செயல் களும் சில சமயங்களில், சமயமற்று சலிப்பை விளைவித்தன.

தாழ்வாரத்திலிட்ட பிரம்புநாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டு குனிந்ததலை நிமிராது யோகத்தில் ஆழ்ந்தது போல் உட்கார்ந்திருக்கிறார். என்ன இருக்கிறது இவ்வளவு யோசனை பண்ண? கண்ணிருந்தாலே பொழுது போக மாட்டேன்கிறது. இவருக்குப் பார்வையில்லாமல், பேச்சுமில்லாமல் எப்படிப் பொழுதுபோகிறது?

மாலை முதிர்ந்து இருள், தோட்டத்தில் வாழை மரங்களிலும் வைக்கோற்போரிலும் கிணற்றடியிலும் வழிய ஆரம்பித்தது. வானம் அப்பொழுதுதான் தூக்கம் கலைந்ததுபோல், அதன் பல்லாயிரம் கண்கள் ஒவ்வொன்றாயும், ஒருங்கொருங்காயும் விழித்துச் சிமிட்ட ஆரம்பித்தன.

''கலத்தில் சாதம் போட்டிருக்கிறேன்; சாப்பிட வாங்கோ.''

''ஊஹூம்.''

''சாப்பிடாதபடி என்ன நடந்துவிட்டது? கண்ணாடி போனால் பீடை தொலைஞ்சது— நீங்க வாங்கோ.''

''இல்லை எனக்கு வேண்டியில்லை, வற்புறுத்தாதே; நான் மாடிக்குப் போகிறேன்.''

அவன் படிப்படியாய்த் தொட்டு மாடியேறுவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஏதேது, இந்தத் தடவை கோபம் மீறிவிட்டாப்போல இருக்கு! சமாதானப்படுத்த வேண்டியதுதான்.

மாடிக்குப்போய் ஜன்னலண்டை போட்டிருக்கும் குறிச்சியில் சாய்ந்தான். தென்றல் நெற்றி வியர்வையை ஒற்றியது.

''கீச்— கீச்—''

இரவில் கண்ணிழந்து அவனைப்போலவே தன்னந் தனியான பறவை இடந்தேடியலைகிறது.

''கீச்— கீச்— கீச்''

கிளி. 'பச்சை'க்கிளி.

அவள் மாடியேறி வரும் சத்தம் கேட்டது.

எதிரே மேஜைமீது டம்ளரை வைத்தாள்.

என்னது? பால். பசும்பால், பச்சைப்பால், அவன் குறிச்சி கையைப் பிடித்தவாறு மண்டியிட்டாற்போல் அவன் காலடியில் உட்கார்ந்தாள். அவள் விரல்கள் அவன் கைமேல் பட்டன.

மெதுவாய், ''கோபமா?''

''இல்லையே!'' நிஜமாகவே இல்லைதான். நேற்றிரவு கண்ட கனவு எழுப்பிய நினைவுகளுக்கு அவள் என்ன செய்வாள்?

''பின்னே ஏன் ஒரு மாதிரியாயிருக்கேள்?''

''நான் நேற்றிரவு ஒரு கனாக்கண்டேன். உன்மேல் கோபமேயில்லையென்றால் நம்பு. தப்பு என்மேல்.''

''இல்லை என்மேல்தான். உங்களுக்கே தெரியும்.''

''இல்லை, ஒருத்தருக்கொருத்தர் இப்படிப் பரிமாறிக் கொள்வதற்காக நான் சொல்லவில்லை. என்னைச் சமாளிப்பது கொஞ்சம் கஷ்டம்தான். நீயும் உன் தம்பியும் இப்படிக் கொஞ்சம் இடமாற்றலாய் எங்கேயாவது போய் இருந்துவிட்டு வாருங்களேன்.''

''அடேயப்பா, ரொம்ப ரொம்பக் கோவம்போல இருக்கு! எனக்குப் புகலிடம் ஏது? உங்களுக்கே தெரியும் நானும் தம்பியும் அனாதையென்று.''

''அந்த ஒரே காரணத்தால் உன்னை நான் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டது தப்புத்தானே! எனக்கு ஆதரவை முக்கியமாய் நினைத்து உன்னை மணந்தது உன்னை ஏமாற்றியதுபோல் தானே! உனக்குத் திக்கில்லாததை என் சௌகரியத்திற்காக உபயோகித்துக் கொண்டுவிட்டேன். ஆனால் நானும் திக்கில்லாதவன்தான், அதனால் என் காரியம் எனக்கே தெரியவில்லை.''

''அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை,'' என்றாள். குருடனைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ள திக்கென்று தானிருந்தது. ஆயினும் அவளும் அவள் தம்பியும் மானமாய்க் காலம் தள்ளுவதே தவிப்பாயிருந்த சமயத்தில் தனக்கு இடம் அந்தஸ்து எல்லாம் கொடுத்துதவியதை மறக்க முடியுமா? எவ்வளவு நல்லவர்! கண்ணொன்றில்லை தவிர மற்றெதில் அவரிடம் குறை?

ஆயினும் அவள் மனதில் தோன்றியது நன்றியா அல்லது ஆசையா?

சே, என்ன சங்கடமான கேள்வியெல்லாம் கேட்கிறது இந்தக் குழந்தை!

கொஞ்சநாழி ஜன்னலுக்கு வெளிப்பக்கமாய் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டிருந்தாள்.

''உனக்கு ஒரு மூத்தாள் இருந்தாள் என்று உனக்குத் தெரியுமோ?''

அவளுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. தனக்கு மூத்தாளிருக்கும்படி அவருக்கு அவ்வளவு வயதாகிவிடவில்லையே! இன்னமும் இருக்கிறாளா? அவரைப்பற்றி அவளுக்கென்ன தெரியும்?

''எங்கள் கலியாணம் கிராமாந்தரக் கலியாணம். அவள் பிறந்த வீடு அடுத்த தெருவுதான். எனக்குக் கண் போவதற்கு முன்னாலேயே கலியாணம் நடந்துவிட்டது. என் தகப்பனார் வைதீகம். சாரதா சட்டம் அமுலுக்கு வருமுன்னர் அதைச் சபித்துக்கொண்டு நடந்த அவசரக் கலியாணம். எனக்கு அவளை என் கண்ணிருக்கையிலேயே சரியாய்க் கண்ட நினைவில்லை. எல்லாவற்றையும் மறைத்த ஓமப்புகையும் வைதீகக் கூட்டமும்தான் ஞாபகமிருக்கிறது.

ஆனால் கலியாணமான பிறகுதான் குட்டு வெளியாயிற்று. பெண்ணுக்குப் பேச்சுக் கொச்சையாய்க்கூட வரவில்லை. படு ஊமை. அத்துடன் படு செவிடு. குண்டு

போட்டாலும் காது கேட்காது. அவள் பண்ணின பாவம். ஏக பாப ஜன்மங்கள்!

அப்பாவுக்கு சம்பந்திமேல் குரோதம் பிறந்துவிட்டது. தன் அவசரத்துக்குத் தகுந்தாப்போல், தன்னை சம்பந்தி ஏமாற்றி விட்டதாக எண்ணிக்கொண்டு விட்டார். சீர்வரிசையெல்லாம் அப்படியே திருப்பினார். பெண்ணோ, பெண்வீட்டாரோ தன் வாசல்படி மிதிக்கக்கூடாது என்று தீர்த்துச் சொல்லிவிட்டார். எங்கப்பா முரடு. கிராமத்துக்குப் பெரிய மனுஷன் என்றும் பெயர். அப்புறம் கேட்பானேன்!

எனக்கென்ன அப்போ தெரியும்? அப்பா எனக்கு மறுமணம் செய்வதாய்க்கூட யோசித்துவிட்டார். ஆனால் அதற்குள் நான் என் கண்ணை அவித்துக்கொண்டது, அவர் மூக்கை அறுத்தாற்போலாயிற்று.

என் மாமனாருக்கும் சந்தோஷந்தானோ என்னவோ, "வேணும் அந்தப் பயலுக்கு. குருட்டு மாப்பிள்ளைக்கு ஊமைப் பெண் குறைந்து போயிற்றா?" என்று பதட்டமாய் பேசிவிட்டார். இரு குடும்பங்களுக்குமிடையில் வைரம் முற்றிற்று.

நான்—

குருடர்களின் உலகம் குறுகிவிடுகிறது. நினைத்தவிடம் போகமுடியுமா, வரமுடியுமா, நாலுபேருடன் இஷ்டப் பிரகாரம் சேரமுடியுமா? எல்லோரும் எவ்வளவோ பிரியமாய் இருந்த போதிலும், அவர்களின் இரக்கம் ஏளனமாய்த்தான் படுகிறது அவர்களுக்கிருப்பது எனக் கிருக்கிறதா?

ஆகவே, எப்பவும் நான் தன்னந்தனியன்தான். நான் வீட்டிலில்லாத வேளையில், வேலையில்லாத வேளையிலும், குளக்கரையில் உட்கார்ந்துகொண்டு கல்லை ஜலத்தில் விட்டெறிந்து கொண்டிருப்பேன். அதுதான் என் வீட்டுக்குக் கிட்ட; அங்கு ஒருவரும் வருவதில்லை. அந்த

ஜலம் ஸ்னானத்திற்கு உபயோகமில்லை. நான் எதற்கும் பயனற்றுப் போன பிறகு பதுங்குமிடம் அப்பயனற்ற குளக்கரைதான்.

நான் அங்கே உட்கார்ந்துகொண்டு என்னென்ன நினைத்திருப்பேன் என்று கேட்டால் எனக்கு நிச்சயமாய்ச் சொல்லத் தெரியாது. வயது ஏறஏற கூடவே ஊறும் வேதனை இன்னதென்று நிச்சயமாய் எங்கே தெரிகிறது?

ஒரு நாள் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு மண்டையைப் பிளக்கும் வெய்யிலில் அங்கு உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தேன்.

பின்னால் யாரோ நிற்பதுபோல் திடீரென்று தோன்றிற்று.

''யாரது?'' பதில் இல்லை. பகீரென்றது, ஆனால் பயத்தால் இல்லை.

யாரது? என்மேல் ஒரு கை பட்டது முரட்டுத்தனமாய் அக்கையைப் பற்றி இழுத்தேன். அவள் சாயும் கனம் தாங்காது அப்படியே நான் சாய்ந்தேன். பிடித்திழுத்த வேகத்தில் நிலையிழந்து அவள் என்மேல் விழுந்தாள். ஒரு பெரும் மூர்ச்சை எங்களிருவர் நினைவையும் அடித்துச் சென்றது. எனக்கு அப்பொழுது வயது பதினெட்டா?

யாரது? என்ன அர்த்தமற்ற கேள்வி என் கேள்வி?

அன்று முதல் நாங்கள் என்னென்ன பேசினோம்? என்ன பேச முடியும்? பேச என்ன இருக்கிறது? எங்கள் பச்சை நரம்பில் துடிக்கும் ரத்தத்தின் படபடப்புத்தான் எங்கள் பாஷை. நான்தான் பச்சை பச்சையாய் சொல்கிறேனே! எனக்கு இஷ்டமானதெல்லாம் பச்சையாய்க் காண விரும்பும் ஒரு இஷ்டத்தில், அன்று முதல் அவளுடன் கழித்த வேளைகளெல்லாம் பச்சையாயின. பச்சைப் பகல், பச்சையிரவுகள்.

நான் இப்பவும் யோசிக்கிறேன், நாங்கள் புல்லிய வேகத்திலேயே எங்கள் எலும்புகள் நொறுங்கி— இருவருக்

கும் ஒரே சமயத்தில் ஏன் சாவு சித்திக்கவில்லை? அச்சாவே புதுப் பிறப்பாகியிருக்கும். அல்லது இரவிலோ பகலிலோ குறைவிலாது நடமாடும் பூச்சி பொட்டுக்கள் ஏன் பிடுங்கிக் கொல்லவில்லை? அல்லது துர்த்தேவதைகள், வாயிலும் மூக்கிலும் செவியிலும் ரத்தம் குபுகுபுக்க அறைந்து ஏன் எங்கள் உயிர் குடிக்கவில்லை?

விதி! விதி!! விதி!!!

இதெல்லாம் நிஜமாக நடந்திருக்க முடியுமா? ஒரு ஒரு சமயம் என்னையே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நடக்கிறதே, என்ன சொல்கிறாய்? என்று அவள் உருவம் என் மனதில் பச்சையாய் எழுந்து அவள் ஊமை வாய் என்னைக் கேட்கிறது.

குளக்கரையில் பசும் புற்றரையில் நாள் தவறாது உட்கார்ந்து உட்கார்ந்து என்னுள் ஊறிய பச்சைத்தாபமே என்னையுமறியாது மாறிமாறித் தோன்றும் குருட்டுக் கனவாயிருந்தாலோ? ''ஓஹோ, நீ கண்டது குருட்டுக் கனவானால் நான் கண்டது ஊமைக் கனவா?'' என அவள் உரு, என் காணாத கண்கள் காண, பேசாத வாயால் என்னைக் கேட்கிறது. எல்லாமே கனவாயின் பின் நேர்ந்தனவும் கனவா?

பின் நேர்ந்த நனவின் முந்தைய இரவு இப்பொழுது என் முன் எழுகிறது. சித்திரையின் சந்திரிகையாம்—ரொம்ப உசத்தியாமே? அப்படித்தானா?

நிலவின் ஒளி கூட கண்ணு உறுத்துமோ? ஏனெனில் என் கைமேல் இரண்டு சொட்டுக்கள் கண்ணீர் உதிர்ந்தன. என் கைகள் அவள் கண்களைத் தேடின. அவள் என் கைகளைப் பற்றித் தன் வயிற்றில் வைத்துக் கொண்டாள். அவள் பச்சை வயிறு ஏன் கொதித்ததோ? என் மேல் சாய்ந்திருந்த அவளுடல் விம்மிக் குலுங்கிற்று. அவளைவிட நான் துர்பாக்கியசாலியா? என்னை விட அவளா? யார் அறிவார்? ஏனோ?

இன்றில்லாவிடினும் என்றேனும் நீ எனக்குச் சொல்ல வேண்டும். தூங்குவதற்கும் விழித்திருப்பதற்கும் என்ன வித்தியாசம்?

எனக்கு இரண்டும் ஒன்றாயிருக்கிறது. எப்பவும் இருள் தான். வெய்யில் உடலில் உறைத்தால் அது பகலா? அப்புறம் வெய்யிலில்லாது, தெருக்குறட்டில் நான் கட்டிலில் படுத்துவிட்டால் அது இரவா? இப்பொழுது நான் தூங்குவதாக அர்த்தமா? தூக்கம் நிஜமா? விழிப்பு நிஜமா? தூங்குகிற சமயத்திலாவது உருவமற்ற உருக்கள் என் கண்ணுள் தோன்றி மறைகின்றன. என் பெண்டாட்டி ஏன் இன்று அழுதாள் என்ற கேள்வியே உருவமற்ற உருவாய் எனக்குத் தோன்றுகிறாற் போலிருக்கிறது. ஆகையால் நான் தூங்குகிறேனா விழித்துக் கொண்டிருக் கிறேனா என்றெல்லாம் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் அரை நினைவு நிலையில் வாசல் கதவை யாரோ தடதட வென்று அவசரமாய்த் தட்டினார்கள்.

''என்ன:—'' என் தகப்பனார் அலறியடித்துக்கொண்டு உள்ளிருந்து ஓடிவந்தார்.

''சமாசாரம் கேட்டியோ? உன் நாட்டுப் பெண் திடீர்னு செத்துப்போயிட்டாளாம்'' அப்பா மேல்துண்டு போட்டுக் கொள்ளவும் மறந்து அவசரமாய் அவர்களுடன் ஓடினார்.

நான் தெரியாத கண்ணைத் திறந்த வண்ணம், கட்டிலில் அசைவற்றுப் படுத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு விஷயம் நன்றாகப் புலனாயிற்று. விடிந்து விட்டது. ஆகையால் நான் விழித்துக் கொண்டுதானிருந்தேன். என் கண்ணில் பொட்டு ஜலம்கூட இல்லை. சற்று நேரம் பொறுத்து யாரோ இருவர் என்னைப் பிடித்து மாமனார் வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றனர். எப்படிப்பட்ட மாப்பிள்ளை வருகை! கூடத்தில் பிணத்தைக் கிடத்தி இருந்தது. கையில் மண்செப்பில் அவள் குடித்ததுபோக

பாக்கிச் சாறு எஞ்சியிருந்தது. அந்தச் செப்பைத் தொட்டேன். பிறகு அவள் உதட்டைத் தொட்டேன். பச்சையாய்த்தானிருக்கும் வீட்டுக் கொல்லைப் புறத்தில் வைத்தியத்திற்காக வேண்டிய விஷப்பூண்டு ஏதோ பயிரிட்டிருக்கிறது. எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம்.

விஷத்தை அப்படியே பொசுக்க முடியவில்லை. புது மணியக்காரர் ஊருக்குப் புதிசு. கொஞ்சம் பயந்த பேர்வழி, யாருக்கும் தெரியாமல் அவரே பக்கத்தூரிலிருந்து போலீஸ், டாக்டர் எல்லாம் அழைத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டார். ரண வைத்தியர் பிணத்தின் வயிற்றைக் கிழித்தார்.

வயிற்றில் மூன்று மாதத்து சிசு.

ஊரே பற்றி எரிந்தது. அப்பா நடுங்கிப்போனார். இதைத்தான் தெரிவிக்க முயன்றாளோ? இதுதான் அவள் தெரிவிக்க முயன்றபோது எனக்குத் தெரியவில்லையோ? ஒரு வேளை தெரியாமலிருப்பதே மேலென்று உயிரை மாய்த்துக் கொண்டாளோ? தெரிந்துதான் நான் என்ன செய்ய முடியும்? ஏற்கெனவே குருடு இத்துடன் பெரியவர்களின் ஆசி பெறாத குழந்தை பிறந்த அவமானத்தையும் சுமத்துவானேன் என்ற எண்ணமோ? இத்தனைப் பகை நடுவில் பயிரான உறவைப் பாதுகாப்பதில் சட்டென்று சலிப்பேற்பட்டு விட்டதோ? நாங்கள் பாபத்தையிழைத்து விட்டோம் என்ற பயமோ? இல்லை எங்கள் ரகசியம் எங்களிருவரோடு மட்டும்தான் இருக்கவேண்டுமென்று, அது பஹிரங்கமாகுமுன் அவள் இவ்வுலகை விட்டுப் புறப்படத் தீர்மானித்துவிட்டாளோ? இந்த உறவு உருப்படப் பிறக்கவில்லை என்று உணர்ந்தாளோ?

'அந்தக் குழந்தை என்னுடையது' என்று நான் சொல்லியிருந்தாலோ கதை முடிவில் விடுபடும் புதிர்போல், எல்லாம் வெளியாயிருக்கும். இந்த மூன்று மாதங்களும் ஊரின் பொது சொத்தாயிருக்கும். அவள் நினைவு எனக்கே சொந்தமாயிருத்தல்தான் எனக்கிஷ்டம். என் சுயநலத்தால், நான் பயங்கொள்ளியாயிருந்துவிட்டுப் போகிறேன்.

அவள் பெயருக்கு விழுந்த களங்கம் நீங்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை. உயிருடனிருந்த சமயத்தில் எங்கள் பாரத்தைக் குறைக்க யார் என்ன செய்துவிட்டார்கள்? செத்த பிறகு அவள் தலையில் பூச்சூடாவிட்டால் பரவா யில்லை. உயிர் நிலையின் ஒரே மூச்சுப்போன்ற அம்மூன்று மாதப் பச்சைக் கனவின் மிச்சம்— நான்தான்.

இருந்தும் ஒரோரு சமயம் என் மனம் அக் கொலை யுண்ட குழந்தைக்கு ஏங்குகிறது. அது உயிருடன் இருந்தால் எனக்கு ஆறுதலாயிருக்குமோ?

இது எவ்வளவு அசட்டுத் தனமான யோசனை? எனக்கு உடனே தெரிகிறது. அது உயிருடனிருந்தால் அவளும் உயிருடனிருக்கமாட்டாளா? ஒன்றினின்று மற்றொன்றைப் பிரித்துச் சிந்திப்பது எவ்வளவு அர்த்தமற்று இருக்கின்றது! அவள் போனால் அக்குழந்தையும் போகவேண்டியதுதான். இம்மனத்தின் நிலையை என்னென்று சொல்வது?

அவள் மனதில் முடங்கிக் கிடந்த பாசம் எழுந்த ஆவேசத்தில் தொண்டையை முண்டியது. குறிச்சியில் சாய்ந்தபடியே அவனை அப்படியே அணைத்துக் கொண்டாள்.

''நான்— நான்—''

திடீரென்று மனம் குழைந்த கனிவில், அது மானவெட்கத்தை விட்டது.

''இதுக்கென்ன நமக்கு வரவருஷம் குழந்தை பிறக்காதா?'' என்றாள். அந்த யோசனை அவள் மனதில் உறுத்தும் குறைக்கு ஆறுதலளித்தது.

''ஆம், வாஸ்தவம்தான், ஆனால் பெண்ணாய் பிறக்க வேண்டும். பெண்ணுக்கு நல்ல பேர் வைக்க வேண்டும்.—''

''என்ன பேர் வைப்போம்?'' என்று ஆசையின் அதிசயிப்புடன் கேட்டாள்.

அவன் கண்கள் காணும் ஒளியைப் பெற்றன போல் விரிந்தன.

''பச்சை.''

2. அபூர்வ ராகம்

வீணையின் ஸ்வரக் கட்டுகளை விருதாவாய் நெருடிக் கொண்டிருக்கையில், திடீரென்று ஒரு வேளையின் பொருத்தத்தால் ஸ்வர ஜாதிகள் புதுவிதமாய்க் கூடி ஒரு அபூர்வ ராகம் ஜனிப்பதுபோல், அவள் என் வாழ்க்கையில் முன்னும் பின்னுமிலாது முளைத்தாள்.

இல்லாத சூரத்தனமெல்லாம் பண்ணி, கோட்டையைப் பிடித்து ராஜகுமாரியைப் பரிசிலாய் மணந்த ராஜ குமாரனைப்போல் நான் அவளை அடைந்து விடவில்லை. நாங்கள் சர்வசாதாரணமாய், பெரியோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டு அவர்கள் மூன்று நாள் முன்னதாகவே வந்து நடத்திவைத்த முகூர்த்தத்தில் மணந்து கொண்டவர்கள்தாம். ஆகையால் இறுதி செய்யாத செயலையோ, நம்பாத விஷயங்களையோ தேடி அலைய வேண்டாம்.

நான்...

முதலில் என்னைப்பற்றிச் சொல்லிவிடுகிறேன்.

வாழ்க்கையில் என் லஷியம் என்னவென்றால்— ஒன்றும் செய்யாமல் இருப்பதுதான்.

எனக்குக் கால்நடையாய் ஊர்களைச் சுற்ற வேண்டு மென்று ஆசை. மூட்டையில்லாமல், முடிச்சில்லாமல் கண்டவிடத்தில் அகப்பட்டதைத் தின்று கையலம்பிவிட்டு, வாசல் திண்ணையிலோ, மரத்தடியிலோ படுத்துறங்கி விட்டு,

மேகங்களைக் குன்றுகள் தடுத்து குடங்குடமாய் மழை கொட்டும் மலைநாட்டின் கமுகுச் சோலைகளையும், மாடுகளைப்போல் மந்தை மந்தையாய் யானைகள் மேய்வதையும் பார்க்க வேண்டும். அசைவற்ற மனதின் அமைதி நிறைந்ததாய் பார்த்தவர்கள் சொல்லிக்கொள்ளும் கன்யாகுமரியின் கடற்கரையில், ஓங்கி நிற்கும் மணற் குன்றுகளில் ஒன்றின்மேல் உட்காந்து கொண்டு, சூர்யாஸ்தமனத்தைப் பார்க்கவேண்டும் என்று ஒரு ஆசை.

நான் மொத்தத்தில் வேண்டுவது, ஒன்றும் வேண்டாம் என்பதே. இதனால் எனக்கு உலகத்தில் வெறுப்பு அல்லது ஞானப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்று இல்லை. எனக்கு வாழ்க்கையில்தான் பற்று. அதை விட்டால் வேறு நம்பிக்கையில்லை. கண்கண்டதில் நம்பிக்கையில்லை. அதைத் தள்ளிவிட்டுக் காணாததைத் தேடி எப்படிப் போவேன்?

ஆனால் என் இஷ்டப்படி இவ்வுலகத்தை அனுபவிப்பதில்தான் எனக்கு ஆசை. இந்த மிருகத்தனம் என்னுடனே பிறந்துவிட்டதென்று நினைக்கிறேன்.

என்னுடலில் என் அப்பனின் மிருக ரத்தம் ஓடிற்று என்று நினைக்கிறேன். என் அப்பன் ஒரு உதவாக்கரை, ஓடுகாலி, சீட்டாட்டம், புகையிலை, கஞ்சாக்கூட உண்டாம். கிளியை வளர்த்துப் பூனைக்குக் கொடுத்த மாதிரி என் தாய் என் அப்பனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு விட்டாள்.

என் அப்பன் தோற்றம் எப்படி என்றுகூட அறியேன். நான் வயிற்றில் ஆறுமாதமிருக்கையிலேயே வீட்டை விட்டு ஓடிப்போனவன் இன்னமும் திரும்பி வரவில்லை.

என் தாய் இன்னமும் குங்குமம் அணிந்துகொண்டு தானிருக்கிறாள். இருந்தும் என் அப்பனின் கதி, நாங்களிருவரும் ஒருவருக்கொருவர் வெளியிட்டுக்

கொள்ளாது உள்ளூர வேதனைப்பட்டுக்கொண்டு என்றும் தீராததோர் சந்தேகம்.

எப்பவுமே அப்படித்தானாம். திடீர் திடீரென்று வருவது, அகப்பட்டதைச் சுருட்டிக் கொள்வது, உடனே ஓடவேண்டியது. அப்படியும் எனக்குமுன் நான்கு பிறந்து இறந்துவிட்டன. நான் மாத்திரம் தங்கிவிட்டேன்.

பணத்தென்போ, மனிதத் துணையோ இல்லாது என்னை வளர்த்து, படிக்கவைத்து, உலகத்தாரோடு ஒருவனாய்ச் சமமாக்கிய மகத்தான பெருமை என் தாயைச் சேரும். அவளில்லாது நானில்லை.

இருந்தும், தன் கடமையைச் செய்யத் தவறி, நான் என் கண்ணாலும் கண்டிராத என் தகப்பனைத்தான் என் மனம் நாடிற்று. அடிக்கடி அவனைப்பற்றிச் சிந்திப்பேன். நான் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டு யோசிக்கையில் அப்படியே என் அப்பன் மாதிரியிருக்கிறதென்று அம்மா சொல்வாள்.

என் தாயிடத்தில் எனக்கு மரியாதை, நன்றி.

ஆனால் என் அப்பனிடந்தான் ஆசை.

காரணம்? காரணமேயில்லாத சில வேடிக்கைகள் உலகத்தில் இருக்கின்றன. உலகத்தில் தன்னைப் படாதபாடு எல்லாம் படுத்தி வைத்த கடவுளிடத்தில் அம்மாவுக்கு அபார பக்தி, பூஜை, புனஸ்காரம், பட்டினி, பலகாரம், ஆசாரம், அனுஷ்டானம் எல்லாம் அமர்க்களம். நாள் கிழமை வந்தால் வயிற்றில் சோறு விழுவதற்குள் விழிகள் மலையேறிவிடும். அம்மா பட்டதில் கால்பங்கு கூட பட்டிராத எனக்கு மாத்திரம் ஏன் பக்தியில்லை.

அவளுக்கு எவ்வளவு மறு உலகத்தில் நம்பிக்கையோ அத்தனைக்கத்தனை என் மனம் இங்குதான் ஊன்றி நின்றது. எதற்குச் சொல்ல வந்தேன் என்றால், எப்படியோ அம்மா இருக்கும் வரை, அவளுக்கடங்கி

சமர்த்துப்பிள்ளையாய் இருந்துவிட்டு, அவள் கடன் கழிந்ததும், உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு, ஊரை விட்டுக் கிளம்பிவிடக் காத்திருந்தேன்.

ஆயினும் அம்மா என்னைச் சும்மாவிடும் வழியா யில்லை. ஜாதகங்களைப் போட்டுப் புரட்டிக்கொண்டு இருந்தாள்.

ஆரம்பத்தில் ஜயம் என் பக்கம்தான் இருந்தது. லேசில் ஜாதகம் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. (நம் ஜாதகம்தான் அலாதி ஜாதகமாயிருக்கிறதே!) அப்படியே ஒன்றிரண்டு பெண் பார்க்கப்போனவிடத்தில் குற்றங்குறை சொல்லித் தப்பித்துக் கொண்டேன். அம்மாவுக்கும் அலுத்து விட்டது.

அப்புறம் ஒரு ஜாதகம் வந்தது. பொருத்தம் ஏதோ சுமார்தானாம். அம்மாவுக்கு அவ்வளவு திருப்தியில்லை. பெண் அமாவாசையில் ஜனனம். "பெண் பார்க்கப் போவோமா?" என்றாள். என் பதில்தான் எப்பொழுதும் என்னிடம் தயாராய் இருக்கிறதே, 'பிடிக்கவில்லை' என்று. ஆகையால் பெண் பார்க்கப் போனோம்.

நீலம் உடுத்தி, இரை தின்ற பாம்புபோல் கனத்துப் பின்னல் முழங்காலுக்கும் கீழ்தொங்க, நிமிர்ந்த தலை குனியாது, சமயலறையினின்று வெளிப்பட்டு வந்து நமஸ்கரித்து மையிட்ட கண்களை ஒரு முறை மலர விழித்து, புன்னகை புரிந்து நின்றாள்; அவ்வளவுதான்.

அவள்தான் நான் கண்ட அபூர்வராகம்.

சில விஷயங்கள் நடந்துவிடுகின்றன. காலகாரணங் களற்று அவை நேர்ந்ததற்கு நேர்ந்ததுதான் சாக்ஷி.

அம்மாதிரி முன்னும் பின்னுமற்றது, எங்கள் சந்திப்பும் வாழ்வும். அவள் அத்துடன் விடவில்லை. கணீரென்று "உப்பு சரியாயிருந்ததோ? நான்தான் பண்ணினேன்" என்றாள்.

அம்மாவுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அவள் வீட்டாருக்குக்கூட முகம் மாதிரியாய்ப் போய்விட்டது. திடீரென்று எல்லோர் முகத்திலும் வழிந்த அசடைக் கண்டு எங்களிருவருக்குந்தான் சிரிப்புத் தாங்க முடியவில்லை. கையைக் கொட்டிக் கலகலவென்று நகைத்து சமயலறைக்குள் மறைந்தாள்.

அம்மாவுக்கு இந்த சம்பந்தம் பிடிக்கவில்லை. "ஏண்டா? இவளைவிட எவ்வளவோ ரம்பைகளைத் தள்ளிவிட்டாயே, இவளிடம் என்னடா கண்டுவிட்டாய்? கன்னங்கரேலென்று தொட்டால்கூட ஒட்டிக்கொள்ளும் போலிருக்கிறாள்."

"ஏனம்மா, நான் சிவப்பாயிருக்கிறேனென்று என் நிழல் எனக்காகச் சிவப்பாயிருக்கிறதா? இல்லை, அது கறுப்பாயிருக்கிறதென்று அதைத் தனியாய் அறுத்துத்தான் எறிந்துவிடுகிறதா? அதுமாதிரி அவள் எனக்காகவென்றே பிறந்திருக்கிறாள்."

"அதுவும் அமாவாசையாய் பார்த்தா?"

"எத்தனையோ நாட்களில் ஒன்று."

"மயிர் எவ்வளவு நீளம் பார்த்தையா? வீட்டுக்கு ஆகாதென்று சொல்லுவார்கள்."

"அதெல்லாம் மயிர் கட்டையாயிருக்கும் பொம்மனாட்டிகள் அஸிகையில் சொல்லும் பேச்சு"... (சபாஷ்! எனக்குக்கூட இவ்வளவு சாமர்த்தியமாகப் பேச வருகிறதே!)

"பாடக்கூடத் தெரியவில்லையேடா."

"அவளே ஒரு ராகம், அவள் தனியாய்கூடப் பாடணுமா?"

"என்னடா வெட்கமில்லாமல் பிதற்றுகிறாய்? எல்லாம் கிடக்கட்டும் என்றாலும்— என்னதான் இந்தக் காலத்துப் பெண் என்றாலும்— பத்துப் பேர் நடுவில்

கூடத்தில் லஜ்ஜையேயில்லாமல் பஜ்ஜிக்கு உப்பும் போதுமா என்று கேட்டுதே! ஏதேது இப்பவே இப்படி யிருந்தால் போகப்போக ஊரையே விற்றுவிடுவாள் போலிருக்கே...!''

''அவள் பேசவில்லை அம்மா ராகம் பேசுகிறது. அபூர்வராகம். அரங்கேற்றுபடி கஷ்டம்தான். இதோ பார், நான் கலியாணம் பண்ணிக்க வேண்டுமென்றிருந் தால், அதுவும் உனக்காகத்தான் பண்ணிக்கணும், அவளைத்தான் பண்ணிக் கொள்வேன். இல்லா விட்டால்...''

ஆகையால் எங்களிருவருக்கும் மணம் நடந்தது.

இனிமேல்தான் சிரமம்.

நாங்கள் இன்னமாதிரி இருந்தோம் என்று சித்தரிக்க மேற்கொண்ட இம்முயற்சி, கேவலம் ஒரு புருஷன் பெண்ஜாதியின் அந்தரங்க வாழ்க்கையை அம்பலமாக்கும் விரஸமாய் முடியுமா, அல்ல எங்கள் இளமையின் புதுமை யில் வாழ்க்கையையே ஒரு மஹா சங்கீதமாயும் அதில் அவளை ஒரு அபூர்வ ராகமாயும் பாவித்து, அதன் சஞ்சாரத்தை உருவாக்கும் வசன கவிதையாக அமையுமோ அறியேன்.

வாஸ்தவத்தில் இவ்வரலாற்றில் என் பாத்திரம் எவ்வளவு முக்கியமானதென்று எனக்கு இன்னமும் நிச்சய மாகவில்லை. நான் இப்பொழுதிருக்கிற மாதிரி அப்போ தில்லை. முன்னைவிட எனக்கு இப்போது 'நாகரீகம்' முற்றிவிட்டது! என் உடலில் ஓடிய என் அப்பனின் மிருக ரத்தம் சுண்டிவிட்டது. நானும் என் தாயின் இஷ்டப்படி எல்லோரும்போல் ஆகிவிட்டேன். பாழடைந்த கோவிலில் மூலவர் மேல் எலியும் பெருச்சாளியும் ஓடுவதுபோல் என்மேல் பேரன் பேத்திமார் ஏறி விழுந்து விளையாடு கின்றனர். கடன், வியாதி, கவலை, குடும்பம் எல்லாம் பெருத்துவிட்டன. இத்தனைக்கும் இடையில் நான்

அவளைப் பற்றி நினைப்பதுமில்லை. ஆயினும் ஏதாவது ஒரு சமயம், இப்பொழுது நடக்கும் ஏதேனும் ஒரு சம்பவம் பழைய நினைவுகளைக் கிளப்பிவிட்டு, நெஞ்சு படபடக்கையில், அது பழைய ரத்த வேகத்தின் சாயையோ அல்லது வயதான கோளாறுதானோ என்று சந்தேகமாயிருக்கிறது.

அபூர்வ ராகம், அதே வக்கரிப்பு, பிடாரன் கைபிடிபடாத பாம்புபோல், அபாயம் கலந்த படபடப்பு, ஸ்வரஸ்தானங்கள் பிடிபடாது, பழகப்பழக எல்லையேயற்றதுபோல், நடையுடை பாவனைகளில் சிந்தும் ஒரு கவர்ச்சி, வேட்டையில் வேடுவன் மேல் பாயத் திரும்பிய மிருகம்போல் பயந்த ஒரு முரட்டுத்தனம், சிலிர்சிலிப்பு.

அவள் அம்மாவை மயக்கிவிட்டாள். அம்மாவுக்கு வேண்டிய பணிவிடை, பக்தி, ஆசாரம் எதிலும் குறையவில்லை. வந்த புதிதில் ஏதோ ஒரு விசேஷ தினத்தன்று படங்களுக்குச் பூச்சூட்டி விளக்கு ஏற்றி, எதிரில் நிவேதனங்களை வைத்துக் கொண்டு அம்மா, ஒவ்வொரு நாமமாய், அக்ஷர சுத்தமாய் சாவதானமாய்ச் சொல்லி அர்ச்சித்துக் கொண்டிருக்கையில், என் வயிற்றில் பசி எலிபோல் பிராண்டுகையில், அவள் கண்களை மூடி கற்பூரக் கொழுந்தென அசைவற்று நிற்கும் பரவசம் கண்டு பகீரென்றது. அம்மா ஏதோ காரியமாய்ப் பின்கட்டுக்குச் சென்றதும் சமையலறையில் நுழைந்தேன்.

''நான் ஒரு பாவி''— என்று ஆரம்பித்தேன்.

மூடுசூளையாய்ப் பேசுவதிலேயே எனக்கு ஒரு ஆசை, நான் இதுவரை அவளுடன் பளிச்செனப் பேசியதில்லை. மிருகங்கள் வாய் திறவாது ஒன்றையொன்று புரிந்து கொள்வது போல், நாங்கள் அர்த்தமற்ற, அல்ல அர்த்தம் மறைந்த வார்த்தைகளைப் பேசியே ஒருவரையொருவர் அர்த்தம் கண்டு கொள்வதில் ஒரு இன்பம்.

"நான் ஒரு பாவி—" என்றேன். மறுபடியும் விழித்தாள்.

"இது ஒரு புண்ணிய நாடு, காரைக்காலம்மையார், மங்கையர்க்கரசி, சக்குபாய், மீராபாய், அகமுடையான் களைக் கரையேற்றிய புண்ணியவதிகள் பிறந்த நாடு" என்றேன்.

"என்னை மறந்து விட்டீர்களே!" என்றாள்.

"ஆம், நான் ஒரு பாவி. நல்ல வழிகாட்ட ஒரு நல்ல மனைவியிருந்தும், கரையேற இயலாது தவிக்கிறேன். எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் பாக்கியம் எனக்குத் தெரிய வில்லை. பசி கண்ணை மறைக்கிறது. என்னை ஆட்கொள்ளல் வேண்டும்."

"பக்தரே உம் பசியை மெச்சினேன். நான் தொழும் கடவுளை உமக்குக் காண்பிக்க யாதொரு ஆட்சேபணையு மில்லை."

"எங்கே? எங்கே? என் பூனைக் கண்ணுக்குத் தெரிய வில்லையே!" என்று இரு கைகளையும் நீட்டிக்கொண்டு, மிரளமிரள விழித்துப் பிரலாபித்தேன். "அவர் தூணிலு மிருப்பாரா? துரும்பில்தான் இருப்பாரா?"

"இல்லை, வெண்கலப் பானையிலிருக்கிறார்" என்று சிப்பல் தட்டை நீக்கி உள்ளிருக்கும் சக்கரைப் பொங்கலைக் காண்பித்தாள்.

"ஹாஹா! தரிசித்தேன்! என்வாயில் ஆனந்த பாஷ்பம் ஊறுகிறதே! சுருக்க அவரை இலையில் வட்டியுங்கள், வட்டித்து விடுங்கள்! அவருடன் நான் கலக்க முடியா விட்டாலும், அவர் என்னுடன் கலந்து விடட்டும்."

"பக்தரே, பதறாதீர்! புண்ணியவதிகளுக்கும் பசிக்கும் என்பதை மறந்துடாதீர்" என்று அவள் என்னைக் கையமர்த்திவிட்டு, இரண்டு விரலால் ஒரு கவளம் வழித்து வாயில் போட்டுக் கொண்டு விரலைத் தொண்டை

வரைக்கும் கொடுத்து சப்பிய பொழுதுதான் எனக்கு நிம்மதி ஆயிற்று. இதுவும் ஒரு மிருகம்தான்.

மிருகம்! மிருகம்!! எத்தனை தடவை சொன்னாலும் அலுக்க மாட்டேன்கிறது. உயர்ந்த ஜாதிக் காட்டுமிருகம். நின்றவிடத்தில் நிற்கமாட்டாள். உடலையும் உள்ளத்தையும் மிஞ்சிய வேகம் அவளை அலைத்தது.

நாவற் பழம்போன்று பளபளக்கும் கண்களும், இயற்கையாகவே காரியங்களிலும், உடலிலும் விறுவிறுப்பும் சிற்சில சமயங்களில் உலகத்தின் மெதுவைத் தாங்கப் பொறுமையற்று முகம் சுளிக்கையில் அதில் குறுகுறுக்கும் களையும்.

தொம்பங்கூத்தாடி சாட்டை போல் தடித்து, முழங்காலுக்கும் கீழ் தொங்கும் பின்னலும்.

அபூர்வ ராகத்தின் ஜீவஸ்வரமாய் அவள் கூந்தல் விளங்கிற்று. பின்னாது வெறுமென முடிந்தால் ஒரு பெரும் இளநீர் கனத்துக்கு கழுத்தை அழுத்திக் கொண்டிருக்கும். பின்னலை எடுத்துக்கட்டினால், கூடை திராக்ஷையை அப்படியே தலையில் கவிழ்த்தது போலிருக்கும். நாங்கள் எப்படியும் தெருவில் போனால், திரும்பிப் பாராதவர் இல்லை. அதுவே லஜ்ஜையை உண்டு பண்ணும். அம்மாவுக்கு அம்மயிரைப் பின்னப் பின்ன ஆசை. விதவிதமாய்ப் பூ வாங்கி வைத்துப் பின்னுவாள். பின்னி முடிவதற்குள் தோள்பட்டை விட்டுவிடும். ஒவ்வொரு வெள்ளிக் கிழமையும் ஒருபாடு. தலைக்கு மாத்திரம் எண்ணெய் தனியாய்த் தேய்த்து, துணி துவைப்பதுபோல் அம்மிக்கல்லின் மேல் கூந்தலைக் குமுக்கி ஒரு கட்டையால் எண்ணெய்விட அடித்து அலசுவாள். உலர மறுநாளாகும். கூந்தலை முடித்துப் படுக்க இயலாது. முடிச்சை அவிழ்த்துக் கட்டிலுக்கு வெளியே தொங்கவிட்டுத்தான் படுக்கவேண்டும்.

ஓரிரவு விழித்துக் கொண்டேன். மயிர் பெருந்தோகையாய் படர்ந்திருந்தது. மெதுவாய்த் தொட்டேன். சரியாய்

மூன்றங்குல ஆழத்திற்குக் கை அழுந்திற்று. விடிவிளக்கின் மங்கிய வெளிச்சத்தில் அதைப் பார்த்தால் ஏதோ எங்கேயோ, வறண்ட பூமியில் குன்றுகள் தடுத்துக் குடங்குடமாய்ப் பெய்ய ஏகமாய்த் தண்ணீரை ஏற்றிக் கொண்டு செல்லும் மேகம்போல்.

அவள் முகத்தில் தவழ்ந்த புன்னகையிலிருந்து அவள் விழித்துக் கொண்டு விட்டாளென்று கண்டேன். ஆனால் கண்ணைத் திறக்கவில்லை.

"என் கவி என்ன யோசனை பண்ணுகிறது?"

நான் அவளை ராகம் என்பதால் அவள் என்னைக் கவியென்று கேலி செய்வாள்.

"பெருத்த யோசனைதான்!"

"என்னவோ?"

"உன் மயிர் உன்னைவிடக் கறுப்பா, அல்லது நீ அதை விடக் கறுப்பா?"

கண்ணை விழிக்காது அவள் புன்னகை புரிவது எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது! சின்னக்குழந்தை தூக்கத்தில் சிரிப்பது போன்று.

"இந்த யோசனை கொஞ்சம் தாமதமாய் வருகிறது."

"ஏனோ?"

"என்னைக் கட்டிக்கொண்ட பொழுதே தோன்றியிருக்க வேண்டாமா?"

"உன் கறுப்பின் இருள் என் மனதில் புகுந்து, அந்தச் சாயத்தில் என்னைக் குருடாக்கி விட்டதே! ஆனால் எனக்கு வெளிச்சம் வேண்டாம். இவ்விருள் என் மனதில் எப்போதுமே நிறைந்து இருக்கட்டும்."

நான் அவள் பக்கமாய்ச் சாய்கையில், அவள் வைர மூக்குத்தி ஜ்வலித்தது. தாழம்பூவின் மணம் மனத்தை மயக்கியது. மூடிய கண்ணைத் திறவாது, அவள் என்

கையை நாடி, விரலோடு விரல் பின்னி இழுத்து மார்பின் மேல் வைத்துக் கொண்டாள்.

''பாருங்கள், நான் கறுப்பாயிருந்தாலென்ன? என் இதயம் உங்களுடையது மாதிரியேதான் துடிக்கிறது. வேணுமானால்...''

''நன்றாகத்தான் துடிக்கிறது. கறுப்பாயிருப்பவர்களின் ரத்தத்திற்கே படபடப்பு அதிகம் என்று சொல்வார்கள். நான் கறுப்பாயில்லையே என்றுதான் எனக்கு இருக்கிறது.''

''இரண்டு பேரும் ராகமாய் விட்டால் அப்புறம் ராகத்தை வாசிக்க யாராவது வேண்டாமா? அதனால்தான் என் கவி சிவப்பாயிருக்க வேண்டும். நான் ராகம்—கறுப்பாகத்தானிருப்பேன். என்னைக் கட்டி வாசிக்கும் என் கவி சிவப்பாகத்தானிருக்க வேண்டும். கவிக்கு ராகம் வேண்டுமெனில் ராகத்திற்கும்தான் கவி வேணும்—''

''நாம் இருவரும் கொஞ்ச நாள் பிரிந்திருந்து பார்ப்போமே!'' என்றேன்.

இப்போது சொல்லிவிடுகிறேன். இதுதான் எங்கள் வாழ்க்கையின் அடிப்படையான பெருங்குறை. எங்கள் ஒற்றுமை.

சில ஒற்றுமைகள் இருக்கின்றன. நாசத்திற்கே வித்தான பயங்கரமான ஒற்றுமைகள். காற்றுடன் நெருப்பு, விளக்கோடு விட்டில், மூங்கிலோடு மூங்கில்.

அவள் கண்கள் திறந்தன. படுத்திருந்த போதிலும் பாய்ச்சலில் பதுங்கிய சிறுத்தைப் போல் ஜாக்கிரதையானாள்.

''ஏன்? நான் என்னத்தைப் பண்ணி விட்டேன்? என் மேல் என்ன கோபம்?'' என்று கேட்கவில்லை.

''வெறுமென, இருந்து பார்ப்போம்!'' என்றேன். உனக்கு உன் பிறந்த வீட்டிற்குப் போக வேண்டுமென்று

இருக்காதா? நீ எனக்கு வைத்திருக்கும் சூனியத்திற்கு எவ்வளவு சக்தி என்று நான் அறிந்து கொள்ள வேண்டாமா?

எனக்கே சரியாய்ப் புரியவில்லை. அவளை ஏன் பிறந்த வீட்டுக்குப் போகச் சொன்னேன்?

ஒருவர் சக்தியை ஒருவர் ஆழம் பார்க்க வேணுமென்றிருக்கலாம்— மிருகங்கள் தங்கள் பலத்தை ஆராய்வது போல்.

அல்லது அவள் என் அருகில் இருப்பது கனிந்த தழலின் அழகைக் கையில் ஏந்தி அனுபவிக்க முயல்வது போன்றிருக்கலாம்.

இருந்தும், சொன்னதும் ஏன் சொன்னேன் என்று மனம் அங்கலாய்க்க ஆரம்பித்து விட்டது. அவள் என்னைத் தகித்தாலும் அவளை விட்டுப் பிரிய மனம் வரவில்லை.

அரைக்கணம் ஒளி மங்கினாள் போலிருந்தது. இருந்தும் இங்குதான் இருப்பேன் என்று முரண்டவில்லை. அப்படிச் சொல்லமாட்டாளா என்று என் மனம் ஏங்கிற்று. ஆனால், அவள் விட்டுக் கொடுக்காமல் ''அப்படியே போய்விடுகிறேன்'' என்று விட்டுத் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டு விட்டாள்.

அம்மாவுக்கு அவள் ஊருக்குப் போகும் காரணம் தெரியாது. எங்களுக்கே தெரியவில்லையே. ஏதோ சாக்குச் சொல்லி அவள் சகோதரனை வரவழைத்தாகி விட்டது. வாசலில் வண்டி நின்றது.

என் அறைக்குள் வந்து நின்றாள். நான் ஒரு புத்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு, மனம் அதில் அழுந்தாது, மும்முரமாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

''வருகிறேன்'' என்றாள்.

மயிரைப் பளபளக்க அழுந்தவாரி நெற்றியில் நடுவகிடு எழுமிடத்திலும், புருவங்களுக்கும் மத்தியில், குங்குமமிட்டிருந்தாள். பவழமாலை அகஸ்மாத்தாய் மேலாக்கின் வெளியே வந்திருந்தது. உள்ளங்கையிலும், கால்விரல் நகங்களிலும் அம்மா ஆசையுடன் இட்டிருந்த மருதாணி பற்றியிருந்தது. இந்நிமிஷங்கூட தடுத்தால், நின்று விடுவாள்.

''போவதற்கிருக்கிறாய். வருகிறேன் என்கிறாயே?'' என்று விகடமாகக் கேட்கலாமா என்று தோன்றிற்று.

''நான் போவது நீ போகச் சொன்னதால்தானே!'' என்று கேட்டுவிட்டால்? எப்படி என் தோல்வியை ஒப்புக் கொள்வேன்?

''ஏன் முகம் வெளுத்திருக்கிறது?'' என்றேன்.

''அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. இப்போ வரும் சோப்பிலேயே சுண்ணாம்பு அளவுக்கு மிஞ்சிக் கலந்திருக்கிறது... என் கறுப்புக்கூட வெளுக்கும்படியிருந்தால்... உங்களுக்கு ஏன் கண் சிவந்திருக்கிறது?'' என்று புன்னகை புரிந்தாள்.

''ஆமாம், தூசி விழுந்திருக்கும்'' என்று கண்ணை நன்றாய் கசக்கிக்கொண்டேன்.

''போய் வருகிறேன்.''

அவள் ஊருக்குப் போய் ஒரு வாரம் ஆகிவிட்டது. இதென்ன வாழ்க்கை இவ்வளவு சூன்யமாய்க்கூட இருக்க முடியுமா என்ன? எதைத் தொட்டாலும் எடுத்தாலும் நினைத்தாலும் அவள் உருவம் இடைமறித்துக்கொண்டு நின்றது— பளபளக்க வாரி முடிந்த மயிரும் நெற்றியில் நடுவகிடு எழுமிடத்திலும் இரு புருவங்களுக்கு மத்தியிலும் இட்ட பொட்டும், மேலாக்கின் வெளியே வந்த பவள மாலையும், உள்ளங்கையிலும் கைகால் நகங்களிலும் பற்றிய மருதாணியும்—

சோறு தொண்டையில் விக்கியது. உலகம் ஏன் இவ்வளவு சோபையற்றுவிட்டது? அல்லது எனக்குத்தான் இறக்கை ஒடிந்து விட்டதா?

''என்னடா, நீயா கலியாணமே வேண்டாமென்ற பிள்ளை?'' என்று அம்மா கேலி பண்ண ஆரம்பித்து விட்டாள்.

''அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அம்மா! வெய்யிலல்லவா!'' என்று மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு சிரித்தாலும், என் சிரிப்பு என்னையே ஏளனம் பண்ணிற்று. இருப்புக் கொள்ளாது நடந்துகொண்டே சென்றேன் கால் இழுத்துக்கொண்டு போனபடி.

எதிரே ஒரு பிணம் வந்தது.

பிராமணப் பிணம். கொட்டுப்பாறை, பூப்பல்லக்கு ஒன்றுமில்லாது, சுட்டுப் பொசுக்குவதற்காக அவசர அவசரமாய் எடுத்துக்கொண்டு ஓடுகிறார்கள். முறுக்கான வாலிபம். வயது இருபது இருபத்தி ஐந்துதானிருக்கும். ரொம்ப கிடக்கவில்லை. முகம் சுண்டவில்லை. தூங்குகிறாற்போல் இருந்தது. எந்த நிமிஷம் எங்கேயென்று சாவு காத்திருக்கையிலேயே, வாழ்க்கையில் சௌகரியமாயிருக்க முடிந்தும், ஒருவரையொருவர் பரீக்ஷை பார்த்துக்கொண்டு, விரல் வழி வழிய விட்ட தேன்போல், வாழ்நாளை நழுவ விடுகிறோம்.

என்னால் பிரிந்திருக்க முடியாது. அவளை எப்படியாவது திருப்பி வரவழைத்துக் கொள்ள வேண்டும், என் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளாது. சட்டென ஒரு யோசனை தோன்றிற்று. அசட்டு யுக்தியோ சமத்து யுக்தியோ, அப்பொழுது என்ன தெரிகிறது? நேரே தபாலாபீஸுக்குச் சென்று ஒரு தந்தியடித்தேன்.

''கடுஞ்சுரம். அபாயம். புறப்பட்டு வரவும்.''

நாளைக் காலை போய்ச் சேரும். அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு ஓடி வருவாள். பார்த்துப் பரிகசிக்கலாம்.

அப்படியே ரொம்பவும் கோபித்துக் கொண்டாலும் ஏதேனும் சமாதானம் சொல்லிக் கொள்ளலாம். எப்படியோ வந்துவிடுவாள்.

இரவு இத்தனை நாளாக இல்லாத நிம்மதியுடன் தூங்கினேன்.

நடு இரவில் கதவை யாரோ உடைத்தார்கள்.

''தந்தி ஸார்!''

தந்தி! வயிறு பகீர். தந்தி அனுப்புவதைப் போலல்ல, வந்த தந்தியை வாங்கியுடைத்துப் படிப்பது,

''பாம்பு கடித்து விட்டது. புறப்படவும்,''

'அம்மா!'

அம்மா சுவாமி பிறையண்டை போய் கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்கிறாள். இன்னும் அரைமணி நேரத்தில் வண்டி.

புலி புலி விளையாடப்போய் புலிய புலியே வந்தாச்சு.

நாங்கள் போய்ச் சேரும்வரை இருப்பாளா? அவளைத் தான் காண்போமா, அவள் உடலைக் காண்போமா?

வண்டியில் போகையில் கண்முன், மாலை கண்ட பிராமணப் பிணக்கோலம் மறுபடி சென்றது. இவ்வேளைக்கு அது சிதையில் எரிந்து சாம்பலாகிப் போயிருக்கும்.

அடமடயா, வாழ்க்கையோடு என்ன பரிக்ஷை? எந்த நிமிஷத்தில் எங்கேயென்று சாவு காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. விதி, வினையெல்லாம் ஒருபக்கம் இருக்கட்டும். நீ அவளை அவள் வீட்டிற்கு அனுப்பாமலிருந்தால், பாம்பு கடித்திருக்குமா?

ஏன் எங்கள் செயல்களெல்லாம் அர்த்தமற்று இருக்கின்றன?

வண்டியை விட்டிறங்கினோம். அவள் வீட்டிலிருந்து யாராவது வந்திருந்தாலும் வந்திருக்கலாம். குனிந்த தலை நிமிர மறுத்தது.

என்மேல் ஒரு பிடி விழுந்தது. அவளேதான். என்னை இறுகக் கட்டிக்கொண்டு கதறினாள். எங்களைச் சுற்றிக் கூட்டம் கூடிவிட்டது கூட எங்களுக்குத் தெரியாது. நாங்கள் இங்கில்லை.

மாமனார் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது. ''என்னய்யா சுத்த மடையன் மாதிரி வேலை செய்திருக்கிறீர்? என் குழந்தை தவித்த தவிப்பு எனக்கல்லோ தெரியும்!''

''இதென்னா இது? எனக்கு ஒன்றுமே புரியல்லியே!'' என்றாள் அம்மா. பாவம்! அவளுக்கு கொஞ்சங்கூடப் பிடிக்கவில்லை.

''என்னவா?— இதோ பாரும் உங்கள் பிள்ளை சமர்த்தை!'' என்று தந்தியை அம்மா முகத்தெதிரே ஆட்டினார். ''இரவெல்லாம் அழுது அழுது என் குழந்தை முகமெல்லாம் வீங்கிவிட்டது. அவள் பட்ட அவஸ்தையைப் பார்த்தால் ஏரோப்ளேன் இருந்தால்கூடப் புறப்பட்டு விடலாம் போல உடம்பு பரபரத்தது. இருந்தும் காலையில் தான் வண்டி. உங்கள் பிள்ளை கல் மாதிரி உடம்பை வைத்துக்கொண்டு ஸ்வாசமிழுத்துக் கொண்டிருக்கிறதென்று தந்தி அடித்தால் நன்றாயிருக்கிறதா? இவர் என்ன சின்னக் குழந்தையா?''

''சரிதானப்பா ரொம்ப ரொம்ப குதிக்கிறேளே? எனக்கு மாத்திரம் பாம்பு கடித்ததா? தந்தி நீங்கள்தானே அடித்தீர்கள். மறந்துபோச்சா?''

மாமனார் பின்னடைந்தார்.

''எல்லாம் நீ படுத்தின பாடுதானே!''

அம்மா முகத்தில் அருவருப்புத் தட்டிற்று, ''என்னடா அம்பி? இந்தக் காலமே இப்படித்தானாடா?'' என்றாள்.

ஏன் எங்கள் செயல்கள் அர்த்தமற்றுவிடுகின்றன?

சின்னக் குழந்தைகளுக்குச் சொல்ல, அவர்கள் முழுமன துடன் நம்பும் ராஜா ராணிக் கதைபோல் எங்கள் வாழ்க்கை சிற்சில சமயங்களில் கடற்கரையில், சூரியனுடைய சப்தவர்ண ஜாலங்கள் மிளிர்ந்து, காற்றில் நடுநடுங்கும் அலை நுரை போன்ற நலுங்கிய அழகு.

துக்கம் அதிகமானாலும் பைத்தியம்தான். சந்தோஷம் மிஞ்சினாலும் பைத்தியந்தான். பித்துபிடித்தவனும் பைத்தியந்தான். இவர்களில் நாங்கள் எவர்?

கோடை முடிந்து மாரி வந்துவிட்டது.

அம்மா, யாரோ நாலு பேர் தீர்த்த யாத்திரை போகிறார்கள் என்று சேர்ந்து கிளம்பிவிட்டாள். போகும் இடத்துக்குப் புண்ணியம் தேடவேண்டும். சாவிற்கு எப்பொழுதும் தயாராயிருக்கவேண்டும். கடவுளிடத்திலே கணக்குச் சரியாய் ஒப்பித்தாக வேண்டும். இதெல்லாம் அம்மாவின் கொள்கை. இங்கிருக்கையிலேயே மறு உலகின் சிந்தைதான் அவளுக்கு. ஆகையால் நான் போகவேண்டும். ஆனால் என் காரணங்களே வேறு என்று புள்ளி போட் டிருந்த இடங்களெல்லாம் பார்க்க அம்மாவுக்குத்தான் வாய்ப்பு முதலில் கிட்டிவிட்டது. தென்னாடெல்லாம் சுற்றிய பிறகு காசி, கயா பிரயாகை வரை போய் வருவதாகத் திட்டம். அம்மா எங்களைத் தனியாய் விட்டுச் சென்றதே விபத்தாய் முடிந்தது. மிருகங்களாகிய எங்களைக் கட்டியாள யாருமில்லை.

மழை, அந்த சமயம்போல்— ஆனால் எப்போது பெய்தாலும் அப்படித்தான் சொல்கிறோம்— எப்போதும் பெய்ததில்லை. தெருவில் வெள்ளம் முழங்காலாழத்திற்கு ஓடியவண்ணமிருந்தது. இரண்டு வாரங்களாக சூரியனைக் கண்டவரேயில்லை. பகலிலும் இருள் கனத்துத் தேங்கிற்று. மழை விடாது பெய்து கொண்டிருந்தது. வீட்டிற்குள்

அடைந்து கிடந்தோம்— கூட்டிலடைத்ததுபோல், மாடிக்கும் கீழுக்குமாய் அலைந்து வெதும்பினோம்.

பதினைந்தாம் நாளிரவு ஏதோ விளக்கண்டை உட்கார்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தோம். ஜன்னலும், கதவுகளும் படார் படார் என்று மோதிக் கொண்டன. புயல், மரங்களினூடே பாய்ந்து ஊளையிட்டது.

புத்தகத்தை அலுப்புடன் 'டப்' என்று மூடிவிட்டு, ''வெளியே போவோமா?'' என்றாள்.

''எங்கே போகிறது? சினிமா கினிமா எல்லாம் மழைக்குப் பயந்து மூடித் தொலைத்திருக்கிறானே!''

''கடற்கரைக்குப் போவோம்'' என்றாள்.

''போவோம்''

புயலில் குடையைக் கொண்டு போகச் சாத்திய மில்லை. தூறல் முகத்தில் சாட்டை அடித்தது. தெரு விளக்கின் வெளிச்சத்தில் குடைக்கம்பி கனத்தில் பளபளத்துக்கொண்டு பூமிக்கும் வானத்திற்கும், ஜல்லி கட்டியது போன்றிருந்தது. தெருவில் ஜலம் பிரவாகமாய் ஓடியது. சாபம் பிடித்ததுபோல் தெரு வெறிச்சென் றிருந்தது. இந்த மழையில் எங்களைத் தவிர எவன் கிளம்புவான்? எதிர்க்காற்றில் முன் தள்ளிக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் இறுகத் தழுவியவாறு ஜலத்தில் இழுத்து இழுத்து நடந்து சென்றோம்.

இடையிடையே இடியில் பூமி அதிர்ந்தது.

கடலில் அலைகள் மதில்கள்போல் எழுந்து, மனிதனின் ஆசைக் கோட்டைபோல் இடிந்து விழுந்தன. எங்களை வாரி வாயில் போட்டுக்கொள்ள வேண்டுவதுபோல், துரத்திக் கொண்டு ஓடிவந்தன. ஏமாற்றமடைந்த அரக்கனின் ஆத்திரம்போல், அலைகளின் கோஷம் காதைச் செவிடுபடுத்திற்று. ஒரு அலை அவனைக் கீழே தள்ளி விட்டது. வெறிகொண்டவன் போல் சிரித்தான். ஜலத்தின்

சிலுசிலுப்பு சதையுள் ஏறுகையில் நெருப்பைப்போல் சுறீலெனப் பொரிந்தது. புயலில் எங்கள் அங்கங்களே பிய்ந்துவிடும் போலிருந்தன.

திடீரென்று இடியோடு இடி மோதி ஒரு மின்னல் வானத்தின் வயிற்றைக் கிழித்தது. இன்னமும் என் கண் முன் நிற்கிறது அம்மின்னல். மறைய மனமில்லாமல் தயங்கிய வெளிச்சத்தில் நான் கண்ட காக்ஷி! குழுமிய கருமேகங்களும், காற்றில் திரைபோல் எழும்பி, குளவியாகக் கொட்டும் மணலும், கோபக் கண்போல், சமுத்திரத்தின் சிவப்பும், அலைகளின் சுழிப்பும், அடிபட்ட நாய் போல் காற்றின் ஊளையும் பிணத்தண்டை பெண்கள் போல ஆடி, ஆடி அலைந்து, அலைந்து, மரங்கள் அழும் கோரமும்!

இத்தனைக்கும் மூலகாரணிபோல் அவள் நிமிர்ந்து நின்றாள். அவள் ஆடை உடலிலிருந்து பிய்ந்து விடும் போல் பின்புறம் விசிறி விரிந்து, காற்றில் தோகைபோல் விறைத்து நின்று படபடத்தது. பிதுங்கிய சிற்பமென அங்க அவயவங்கள் நிமிர்த்துக் கொண்டு நின்றன. மின்னலின் வழி, விசும்பினின்றிழிந்த விண்ணுலகத்தவள் போலிருந்தாள். ஜலமேறி அடையாய்க் கனத்த கூந்தல், காற்றின் மிகுதியில் நக்ஷத்திர வால்போல் சீறிற்று. இவ்வியற்கையின் இயக்கத்தில் அவளும் சேர்ந்து இழைந்து, புயலுடன் நின்றாள்.

மின்னல் மறைந்தது.

வெடவெடக்கும் குளிரில் பற்கள் கிலுகிலுப்பைக் கற்கள் போல் கடகடக்க ஆரம்பித்துவிட்டன. புயல் எங்களை வீட்டிற்குத் தள்ளிக்கொண்டு போயிற்று. உடலில் பிசினாய் ஒட்டிக் கொண்ட ஆடையைக் களைந்து வேறு உடுத்துவதற்குள் போதும்போதும் ஆகிவிட்டது.

காலையில் எழுந்திருக்கையிலேயே வெகுநேரமாகி விட்டது. உடல் கணுக்கணுவாய்த் தெறிக்கும் வலியில்

எழுந்திருக்கக்கூட முடியவில்லை. அவள் எழுந்திருக்கவில்லை.

“கடற்கரைக்கு உலாவப்போனது எப்படியிருக்கிறது?” என்றேன். கண்கள் மூடியபடியே புன்னகை புரிந்தாள். அவசரமாய் வேலைக்குப் போனேன்.

நான் மாலை திரும்புகையில் வீட்டில் சந்தடியில்லை. கட்டிலில் நான் விட்டுப் போனபடியே படுத்திருந்தாள். கண் திறக்கவில்லை. பகீரென்றது.

“என்னடி!”

நெற்றியில் கை வைத்தேன். மழுவாய்க் காய்ந்தது. மூச்சிருந்ததேயொழிய பேச்சில்லை. கருமான் பட்டறை போல் ஆவியடிக்கும் அனல் மூச்சு.

டாக்டர் வந்து என்னவோ புரட்டிப் புரட்டி பரீக்ஷை செய்து பார்த்தார். ஸ்மரணையற்று, போட்டது போட்டபடி கிடந்தது அந்த உடம்பு. நின்ற இடத்தில் நிற்காது துருதுருக்கும் உடம்பு!

“இது நீங்கள் ஒண்டியாய் சமாளிக்க முடியாது” என்றார். மூஞ்சியை முழநீளம் வைத்துக் கொண்டு, “ஆஸ்பத்திரி.”

“ஆஸ்—பத்—தி—ரி?”

நேற்றிரவு வெறி பிடித்து விளையாடினோம். இன்று ஆஸ்பத்திரி!

“விஷயம் முற்றிவிட்டது ஸார். வீட்டில் பெரியவாள் யாராவது இருந்தால் வரவழையுங்கள்.”

அம்மாவுக்குத் தந்தியா? நான் என்னுள் ஒடுங்கிப் போனேன்.

“ஆஸ்பத்திரியில்கூட கூட்டத்தில் கோவிந்தா ஆகிவிடும். வீட்டில் பெரியவாள் யாராவது இருக்கட்டும். நான் வந்து பார்க்கிறேன், என்னவோ?”

உள்பிரக்ஞையிருக்கையிலேயே மண்டையில் சம்மட்டியிலடிப்பது போலிருந்தது. அம்மாவுக்குத் தந்தியடிக்க விலாசத்தையும் பணத்தையும் அவரிடமே கொடுத்துவிட்டுக் கட்டிலண்டை வந்து உட்கார்ந்தவன்தான். எத்தனை நாழி இப்படி இடம் பெயராது திக்பிரமை கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேனோ அறியேன்.

என்னில் என்னென்ன எண்ணங்கள் ஓடின அறியேன். வெளியே அடைமழை பெய்துகொண்டிருந்தது நினைவிருக்கிறது. எங்களுக்கு நம்பிக்கையிருக்கிறதோயில்லையோ, ஒரு நாளும் தவறாது எரியும் சுவாமி விளக்கு இரண்டு நாளாய் எரியவில்லை. அது நினைவிருக்கிறது.

கண்ணெதிரில் கடுஞ்சுரம் அவள் பசுமையை உறிஞ்சுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அது நினைவிருக்கிறது.

வைத்தியர் தினம் மூன்று தடவை வந்தார். ஒவ்வொரு தடவையும் அவர் முகம் சுண்டியது. அது ஞாபகமிருக்கிறது.

என் தோளைப் பிடித்துக் குலுக்கினார். ''தைரியமாயிருமய்யா. உமக்கு முதலில் ஒரு ஊசிபோட வேண்டும் போலிருக்கிறது. இந்த மும்முரத்தில் ஒரு மருந்தும் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. இன்று ராத்திரி தாண்டணும். நீர் கூடியவரைக்கும் தெம்பாயிரும். நீங்கள் இப்படியிருந்தால் அப்புறம் படித்தவனுக்கும் படியாதவனுக்கும் என்ன வித்தியாசமிருக்கிறது?''

நாங்கள் படித்தவருமில்லை; படியாதவருமில்லை. நாங்கள் மிருகங்கள்.

''இளம் வயது— அதுதான் தாக்குப் பிடிக்கவேணும்— உங்க அம்மா வந்துவிட்டாரா?''

அம்மா, மாலை அஸ்தமன வேளைக்கு வந்தாள். என்னுடன் பேசவில்லை. கட்டிலில் படுத்திருந்தவள் முகத்தை ஒரே முறை பார்த்தாள். நாடியைத் தொட்டாள். நேரே குழாயடிக்குப் போய் ஸ்னானம் பண்ணினாள்.

நெற்றிக்கிட்டுக் கொண்டு சுவாமி விளக்கையேற்றி வைத்து எதிரே உட்கார்ந்துவிட்டாள்.

பிறகுதான் எனக்கு உள் பிரக்ஞை வெளியிலும் சிறுகச் சிறுகப் பரவி, நினைவு தொடர ஆரம்பித்தது.

இரண்டே நாள் ஜுரம் அந்த உடலை சக்கையாய் சப்பியெறிந்துவிட்டது. உருவம் கூடச் சிறுத்துவிட்டது. மூச்சு நூலிழைந்தது.

படுத்ததிலிருந்து அந்த வாயினின்று ஒரு முனகல்கூட எழவில்லை. மிருகம்போலவே நோயை மௌனமாய் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாள். கூந்தல் கட்டிலிலிருந்து படுதாப்போலிறங்கி வீழ்ந்து முகம் கண்ணாடிபோல் ஒரேயடியாய்த் தெளிந்து போயிருந்தது.

அம்மா எழுந்து வந்து மருமகள் நெற்றியில் விபூதியை யிட்டாள். என்னை, "நீ போய் படுத்துக்கொள்" என்றாள். நான் சின்னக் குழந்தையைப்போல் பேசாமல், ரேழித் திண்ணையில் படுத்துக் கொண்டேன்.

மணி ஒன்று, ரெண்டு, மூணு, நாலு.

"அம்பீ!"

அடி வயிற்றில், நெருப்பை அப்படியே கொட்டிற்று. அதே சமயம், வாசலில் டாக்டரின் காரும் வந்து நின்றது. இருவரும் சேர்ந்து உள்ளே போனோம்.

அரைக் கண்ணாயிருந்த இமைகள் முழுவதும் மூடிவிட்டன. டாக்டர் நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்தார். நன்றாகப் பரிசோதித்துப் பார்த்தார். அவர் முகம் மலர்ந்தது.

"ஜயம் ஸார். கண்டம் தப்பித்தது ஸார்!"

அம்மா ஏதோ பேச முயன்று கையைத் தூக்கி ஜாடை காட்டினாள். வாய் திறந்து திறந்து கண்கள் பெருகின. சுவாமி பிறையண்டை போய் தடாலென்று விழுந்து விட்டாள்.

அது நினைவிருக்கிறது.

உடம்பு படிப்படியாய்த் தேறி வந்தது. அம்மா கைராசியிலும், அம்மா போடும் பத்தியத்திலும், அம்மா பண்ணும் சம்ரக்ஷணையிலும் உயிரற்றதுகூட உயிர் பெற்றுவிடும். அப்படித்தானே ஆயிற்று!

எழுந்து நடமாட மாதமாகிவிட்டது.

அன்றுதான், படுக்கையினின்று எழுந்தபின் முதன் முதலாகத் தலைக்குத் தண்ணீர் விட்டது.

பிற்பகல் மணி மூன்றிருக்கும். நான் கூடத்து ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்திருந்தேன்.

பச்சைப் புடவை உடுத்தி, உலர வளர்த்திய கூந்தல், முழங்கால் வரை தொங்க, இன்னமும் பஞ்சடைப்பு முற்றிலும் மறையாத கண்களில் கனிந்த பார்வையுடன், ஆடி அசைந்து நடந்து என்னருகில் வந்து ஊஞ்சல் சங்கிலியைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றாள். வெற்றிலையைக் கன்னத்தின் ஓரத்தில் அடக்கிக்கொண்டிருந்தாள். பளபளக்கச் சிவந்திருந்த உதடுகளில் புன்னகை பரவியது.

கிடந்து தேறியது முதல் அவள் வசீகரம் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகரித்திருந்தது. பழைய முரட்டுத்தனம் தணிந்து ஒரு தனி அடக்கமும் அமைதியும் வந்திருந்தன— கச்சேரி முடிவில், கார்வையும் மெருகேறிய குரலில் விஸ்தரிக்கும் ராகத்தின் கனிவைப்போல், நெருப்பில் நயம் துலங்கும் தங்கம்போல்.

நாங்கள் பேசவில்லை. பேச என்ன இருக்கிறது? இதயங்களில் அமைதி விளிம்புகட்டி இருந்தது. அந்நிலையின் நிர்ச்சலனத்தினாலேயே, இந்த முத்திநிலை இப்படியே இருக்குமா என்ற சந்தேகம் உடனேயே உண்டாகிவிட்டது. ஊஞ்சல் சங்கிலியைப் பிடித்திருந்த என் கைமேல், அவள் கை பொத்திற்று.

''குழந்தைகளா!''

அம்மா பூஜை அறையிலிருந்து கூப்பிட்டாள்.

என்ன காரணம் எங்களுக்கே தெரியவில்லை. சொல்லி வைத்தாற்போல், இருவரும் சேர்ந்தே நமஸ்கரித்தோம். அம்மா ஆசீர்வதித்தாள்.

''உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள். ஒன்று சொல்லத்தான் உங்களைக் கூப்பிட்டேன்.''

நாங்கள் பேசாது காத்திருந்தோம்— சின்னக் குழந்தைகள் போல்.

''நீங்கள் இரண்டு பேருமே ரொம்ப கஷ்டப்பட்டு விட்டீர்கள். சுவாமி புண்ணியத்தில், மலைபோல் வந்தது பனிபோல் நீங்கியது. என் குழந்தை பிழைத்தது அந்தத் திருப்பதி வெங்கடாஜலபதியின் கிருபைதான் தவிர வேறு என்ன சொல்ல இருக்கிறது? என்றைக்கும் ஒன்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். சுவாமிமேல் பாரத்தைப் போட்டுவிட்டு எதைச் செய்தாலும் அவர் பார்த்துக்கொள்வார். நாம் இவ்வளவாவது உண்டு உடுத்து உயிர் வாழ்வதே அவரால் தான். அவனன்றி ஒரு அணுவும் அசையாது. எப்பவும் அவனை நம்புங்கள். அவனை நம்பி வேண்டிக் கொண்டேன். இவள் பிழைத்தாள். ஆகையால் இப்பொழுது வேண்டுதலையை நிறைவேற்றி விட வேண்டும். அவன் தன்னால் செய்ய வேண்டியதைச் செய்துவிட்டான். நம்முடைய பிரார்த்தனைதான் பாக்கி. தெய்வத்திற்குச் செலுத்த வேண்டியதை முன்னைக்கு முன்னால் செய்துவிடவேண்டும். அதை ஒத்திப்போடக் கூடாது. நான் தீர்மானம் பண்ணிவிட்டேன். ஞாயிற்றுக் கிழமை நல்ல நாளாயிருக்கிறது. திருப்பதிக்குப் புறப்படணும். இவள் மயிரை முடியிறக்குவதாக வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறேன்!''

தலை சுழன்றது. அம்மா இன்னும் ஏன் மூச்சுவிடாமல் பேசிக்கொண்டே போகிறாள்?

ஓரக்கண்ணால் என் பக்கத்தில் உட்காந்திருந்தவளைக் கவனித்தேன். அவள் புன்னகை உயிரற்று, அப்படியே உறைந்து போயிருந்தது. சிட்டுக்குருவி சிறகுபோல் அடித்துக்கொள்ளும் இதயத்தின் பதைபதைப்பை அடக்க ஒரு கை மார்பை நாடிப்போயிருந்தது. இன்னொரு கை, குதிகால் சதையை, ரத்தம் கசிவதுகூடத் தெரியாது பிய்த்துக் கொண்டிருந்தது.

நாளை ஞாயிற்றுக் கிழமை—

இன்னும் இரண்டரை நாட்கள்தான் முழங்கால் வரை தொங்கும் மயிர்— அபூர்வ ராகத்தின் ஜீவஸ்ரம்— பிறகு?

இதென்ன கூந்தலுக்கா இவ்வளவு பிரமாதம், இன்னும் ஆறு மாதமோ ஒரு வருஷமோ போனால் தானே வளருகிறது. தவிர சுவாமிதானே சாகக் கிடந்தவளைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்தார், அவருக்குச் சேர வேண்டியதைச் செலுத்தித் தானே ஆகவேண்டும்! எல்லோரும் வேண்டிக்கொள்ளவில்லையா, இதென்ன புதிதா?

எல்லாம் புரிகிறது. ஆனால் இதெல்லாம் எங்களுக்கு வேண்டாம். நாங்கள் மிருகங்கள். அடுத்த நிமிடத்தில் எங்களுக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் அந்தந்த நிமிஷத்திற்குப் பூராவாக அநுபவிப்பதுதான் எங்களுடைய அடிப்படையான இயல்பு. வளைந்து கொடுக்கும் பழக்கம் எங்களுக்கில்லை. நாங்கள் அடங்க வேண்டுமெனில் எங்களை ஒடித்துத்தானாக வேண்டும்.

இந்த இரண்டு நாளும் நாங்களிருவரும் இதைப்பற்றி பேசவில்லை. அவள் தன் மனதிலிருப்பதை விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. சற்றே காற்றடித்தாலும் சப்திக்கும் முறுக்கேறிய தந்தி போல் அவள் ஒரு புதுக் கலகலப்பாய் இருந்தாள். அவள் சிரிப்பில், கண்ணாடி உடையும் சத்தம் போல் ஒரு சிறு அலறல் ஒலித்தது. இதைத் தவிர மற்றதெல்லாம் பேசினோம், சிரித்தோம், கொம்மாள

மடித்தோம். ஆயினும் இது தவிர வேறேதுவும் எங்கள் நினைவில் இல்லை.

எனக்குப் பேச வாயில்லையோ, அல்லது சொல்ல வகையில்லையோ, நான் தனியனாகி விட்டேன். அவள் இப்படி வேண்டியில்லாத ஒரு வனப்பில் ஜ்வலிப்பதைத் தடுக்கவோ, தணிக்கவோ, வழியில்லாது வெறுமென பார்த்துத் தவித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மறுநாள் காலை வண்டி.

இரவில் அறையில் நுழைந்தேன். அவள் கண்ணாடி எதிரில் உட்கார்ந்து கொண்டு, மயிரை அழுந்தப் பளபள வெனச் சீவி வாரி முடிந்து கொண்டிருந்தாள். என் மனதில் என்னென்னவோ எழும்பிக் குழப்பிற்று. என்னைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தாள்.

''உங்களை ஒரு கேள்வி கேட்க வேண்டுமென ரொம்ப நாளாய் எண்ணம்'' என்றாள்.

''என்ன?''

''நான் கிடந்தபோது ஏதாவது ஜன்னியில் பிதற்றினேனா? அபஸ்வரம் பேசினேனா?''

''அபூர்வ ராகத்திற்கு அபஸ்வரம் கிடையாது'' என்றேன்.

''சரி நான் அப்பொழுது இறந்திருந்திருந்தால் நன்றா யிருந்திருக்குமோ?''

''இதென்ன கேள்வி!''

''பதில் சொல்ல முடியுமா, சொல்லத் தைரிய மில்லையா?''

''எப்படி நன்றாக இருந்திருக்கும்? அபூர்வ ராகத்தின் நிரடலான நிரவல் கட்டத்தில் ராகம் தவறில் அதைவிட அவமானம் உண்டோ?''

''ஆனாலும் பிடிப்பின் எடுப்பாய்ப் பூராவும் இருக்க முடியுமா?'' எதற்காக என்ன கேட்கிறாள் என்று புரிந்தும் புரியாது தவித்தேன். ''ராகம் தன் இயல்பு மாறாதவரை எப்படியிருந்தாலும் சுஸ்வரந்தான். இந்த மூடுமந்திரம் ஏன், பளிச்சென்று சொல்லேன்.''

கையில் சீப்பை வைத்துக்கொண்டு ஏற இறங்க என்னை ஒருமுறை மலர விழித்துப் பார்த்தாள். அங்கு ஆயிரம் கேள்விகள் குமுறின.

''இயல்பு என்று சொல்வதன் அர்த்தம் என்ன? பட்சிகளுக்குப் பறப்பதுதான் இயல்பு. இறக்கையை ஒடித்து விட்டு இயல்பு மாறாதவரை பட்சி பட்சிதான் என்றால் என்ன சரி? ராகத்திற்கும் பட்சிக்கும் என்ன வித்தியாசம்? இரண்டிற்கும் மேல் சஞ்சாரம்தானே!''

''இப்போ என்னவென்கிறாய்?''

''ஒன்றுமில்லை. ராகத்தின் முடிவும் எடுப்பாய்த் தானிருத்தல் வேண்டும்.'' கொண்டையைப் போட்டுக் கொண்டு எழுந்தாள்.

''எங்கே''

''கீழே போகணும். இதோ வருகிறேன்...''

படுக்கையில் உட்காந்தபடி யோசனையில் ஆழ்ந்தேன். வெளிப்படையாகச் சொல்லி ஆற்றிக் கொள்வதில் ஆறுதலுண்டு. இப்படி வெளிக்காண்பிக்காமலே உள்படும் வேதனைதான் சகிக்க முடியவில்லை.

நிம்மதியற்ற உறக்கத்தில் கண்கள் செருகின.

நாளைக் காலை எழுந்ததும் அம்மாவிடம் சொல்லி விடுகிறேன். திருப்பதிக்குப் போவது முடியாது. அம்மா சும்மாயிருக்க மாட்டாள். வீட்டில் ரகளை நடக்கத்தான் போகிறது. நடக்கட்டும். கண்டிப்பாய் நடந்தே தீரும். இருந்தும் வேறு வழியில்லை. இதனால் தெய்வ கோபத்

திற்கு ஆளானாலும் சரி. இதற்காக அம்மாவிடமிருந்து கண் மறைவாய் இருக்கும்படி நேர்ந்தாலும் சரி, தெய்வத்தினிடமிருந்து ஓடும்படியிருந்தாலும் சரி. எங்கேயாயினும் இருவரும் போய்விடுவோம். இதற்காக எங்கள் சுபாவம் மீறி எப்படியிருக்க முடியும்?

அவளிடம் சொல்ல, அவளையெழுப்புவதற்காக அவள் பக்கம் கையை நீட்டினேன். அவள் இடம் வெறிச்சென்றிருந்தது. விழித்துக்கொண்டேன்.

அவளைக் காணோம். 'வருகிறேன்' என்று போனவள் இன்னும் திரும்பி வரவில்லை.

வரமாட்டாள் என்றும் எனக்கு உடனே தெரிந்துவிட்டது.

எனக்குத் தோன்றியதே தீர்மானமாய் கடியாரத்தில் மணி அடித்தது. கூவிக்கொண்டே கீழே ஓடினேன். அம்மா விசுப்பலகையினின்று திடுக்கென்று விழித்துக்கொண்டு எழுந்தாள்.

''என்னடா?''

''அவளைக் காணோமே அம்மா?''

''என்னடா பேத்தறே?''

''அவளைக் காணோமே அம்மா!'' அம்மா பரக்கப் பரக்க வாசலுக்கும் கொல்லைப்புறத்திற்கும் ஓடினாள்.

அவள் எங்கே அம்மா அகப்படப் போகிறாள்?

''என்னடா அம்பி உக்காந்துட்டே? தேடேண்டா என்னாவது பண்ணேண்டா. ஐயோ! என் குழந்தையைக் காணோமேடா!''

எனக்கு பெரும் ஓய்ச்சல் கண்டுவிட்டது.

''பிரயோசனமில்லையம்மா, அவள் அகப்பட மாட்டாள். அவளுடைய உயிரற்ற உடலை நாம் காணக்

கூட அவள் இசையாள். சுறாமீன்களுக்கு இரையானா லும் ஆவேனென்று, சமுத்திரத்திற்குள் நடந்து போய் விட்டாள். கடவுளுக்கு மயிரைக் கேட்டாய். உயிரையே கொடுத்துவிட்டாள் போ. அவள் சொல்லிக்கொண்டு தான் போனாள். எனக்குத்தான் தெரியவில்லை. ராகம் முடிந்துவிட்டது. இனி, வீணை வீணையாய் உபயோகப் படாது. அடுப்பில் வைக்கத்தான் சரி. நான் என்னுள் இறந்துவிட்டேன்; இறந்தே போனேன். நீ எதைச் சொன்னாலும் கேட்கத் தயார்—''

3. பேசும் விரல்

அவள் நடந்த தினுசு, அவன் மனது ஒரு துள்ளு துள்ளிற்று. எங்கோ கொண்டுபோயிற்று. எத்தனையோ மைல்களுக்கு அப்பால், அவன் 'தேஸமுக்கு.' தாயும், தகப்பனும், மனைவியும் அவன் திரும்பி வருகைக்குக் காத்திருக்கும் 'இன்டிக்கி.' இதே மிடுக்குத்தான், அவள் நடையிலும். இதே நிமிர்ந்த முதுகு, முன் துள்ளும் மார்பு, இதே உயரம், இதே தேகவாகு.

பரபரப்புடன், காலை வீசிப் போட்டு அவளைப் பின் தொடர்ந்தான். வளையல்களின் குலுங்கல் கேட்டு அவள் முகம் திரும்பினாள். குரல் வளையை ஏதோ அமுக்கிற்று. அரே தேவுடா! ஈமாதிரிகா கூட ஸ்ருஷ்டிலோ உன்னதா? ஒரே அச்சு, அந்த மேட்டு நெற்றி, எடுப்பு மூக்கு, கோயில் பதுமைபோல் கீழுதட்டின்மேல், மேலுதட்டின் உறக்கம், நடுப்பிளந்த மோவாயும் கட்டான உடலும்! தாங்க முடியாத இன்பமும் வேதனையும் நெஞ்சை வதைத்தன.

''என்னா, வளையல் போடிறியா?''

தலையைப் பலமாய் ஆட்டி, இளித்து, சாலையோரம் நிழலைச் சுட்டிக்காட்டினான். ''அக்கட கூஸ்ஸுகோனி பெட்டுக்கோ'' என்றான்.

ஈ தமிலு ஏமோ ஒக்க மாதிரிகா அர்த்தமாவுதுந்தி, பேச ராலேது.

முண்டாசு, முறுக்கிய மீசை, மூலக்கச்சம்] உள்பட அவன் அசல் கோதாவரித் தெலுங்கன்.

வளையல் கொத்தையும் பெட்டியையும் இறக்குகையில் கண்கள் அவள்மேல் திருட்டு வெள்ளோட்டம் விட்டன. அவுனு அவளேதான். உறையிலிட்ட கத்திபோல் புடவை யுள் உடலின் விறுவிறுப்பும் மார்மேல் படர்ந்த மெல்லிய மேலாக்கடியில் தெரிந்த ரவிக்கை முடிச்சும்......

''ஈ மோஸ்தரு மீகு இஷ்டமா?''

ஒரு ஜோடி பொறுக்கி அவள் முகத்துக்கெதிரே ஆட்டினான். கை பதறிற்று.

ஆசை மிகுதியில் அவள் கண்கள் விரிந்து வளையல் மேல் கவ்வின.

''நல்லாத்தான் இருக்குது துட்டு இல்லியே!''

ஆகாய நீலவர்ண வங்கி. நீலத்தின் நடுவில் ஒரு இழை பொன் ஊடுருவி, மேலே இலைகளின் சந்து வழி வெய்யிலின் ரேகைகளை வாங்கிக்கொண்டு விட்டுவிட்டு மின்னிற்று. புரிந்தும் புரியாது, ஜாடையும் பேச்சாய் பேரம் முடிந்து, அடுக்க ஆரம்பித்தான். விரல்கள் அடுக்கிக் கொண்டே, கண்கள் இமையாது அவளைப் பருகின.

அவன் விரல்கள் ஜாலம் நிறைந்த விரல்கள். விரலுக்கு விரல் தனித்தனி உயிர்கொண்டு, வாய் வார்த்தையிலும் அர்த்தம் நிறைந்த விரல்கள். மிருதுவாய், நீண்டு, நுனி சிறுத்து, நயமும் நுட்பமும் நலுங்கும் விரல்கள் அவள் கைமேல் வளைந்து, சுருண்டு, பதுங்கி, கொஞ்சி, நெகிழ்த்தி வளையலை வெகு லாகவமாய் செலுத்தின. குவிந்த விரல்களின் சாய்ந்த மேடு ஏறி விரல் குமிழ்களைத் தாண்டுகையில் பொட்டென்று வளையல் உடைந்தது. தானாவோ, அவனாவோ அவனுக்குத்தான் தெரியும். இரு கண்ணாடித் துண்டுகள் தெறித்துத் தரையில் விழுந்தன.

''த்ஸோத்ஸோ'' அந்த முகச்சுளிப்பில்கூட ஒரு அலரிக் குறுகுறுப்பு. மின் நேரத்தில் உதடுகள் முறுக்கி,

நீண்டு, தளர்ந்து, மறுபடி தம் செதுக்கிய அமைதியில் சமைந்தன.

அவன் புன்னகை புரிந்தான். எப்பவோ அவன் கை இன்னொரு வளையலைப் பொறுக்கி அடுக்க ஆரம்பித்தாயிற்று.

''எக்கட, எந்த தூரம்?''

அடுக்கும் நேரத்துக்கு ஏதோ ஒரு பேச்சு. அவள் பேச்சு புரியாது. ஆனால் பேசிக் கேட்கணும், அதில் ஒரு சபலம்; அவள் கையைப் பற்றி உட்காந்திருக்கும் நேரத்தை நீட்ட ஒரு சாக்கு.

''ம்ம...?'' வளையலில் பதிந்த அவள் நாட்டம் நிமிர்ந்தது. ''ஆமா, இன்னும் நொம்ப தூரம் போவணும். மூணு கல் தாண்டணும். போயி, சோறு ஆக்கணும். வரவேளைக்கு கொயம்பு காச்சி வெக்காட்டி பலி போட்டுடுவான். தண்ணிக்கு நேரமா, வேளையா, மண்ணா?''

சட்டென்று, அச்சத்துடன் அவனை உறுத்து நோக்கினாள். ஆனால் அந்த முகத்தில் ஒரு அசட்டு இளிப்புத் தவிர, சொன்னது புரிந்துகொண்ட சோடை இல்லை. அவளுக்கு சிரிப்பு பீறிட்டது. இது நொம்ப வேடிக்கையில்ல? நொம்ப நொம்ப 'டமாஸு.' திடீரென்று ஒரு வெறிக் களிப்பு கண்டு, கிசுகிசுவென அவனுடன் வேகமாய்ப் பேசத் தலைப்பட்டாள்.

''ஆமா, ஒன்கிட்ட சொல்றேன். யாருகிட்டாவது சொல்லியாவணுமில்ல? எத்தினி நாளிக்குப் பொத்திவெக்க ஆவும்? வூட்டுக்குத்தான் ரகசியம் தெருவுக்கு சிரிப்பு. ரகசியம்னா அதானே! ஒன்கிட்ட சொன்னா என்ன? அட, யார்கிட்ட சொன்னாத்தான் என்ன? என் புருசன் குடிப்பான். நல்லா குடிப்பான். மொடா மொடாவா உள்ளே தள்ளுவான். தென்னங்கள்ளு, ஈச்சங்கள்ளு ஏதாச்சாயினும் சரி. ஈ, எறும்பு, தேளு, கறுப்பான்,

மொதக்கறதெல்லாம் உள்ளே பூடும்— ஐயே, தூ—!'' அந்த நாற்றம் அவளுக்கு இங்கே இப்போ அடித்தது. மெய்சிலிர்த்துப் பல்லிளித்தாள். மூக்குத்தண்டு சுருங்கிற்று.

அவளுக்குச் சரியாய் அவனும் இளித்துக்கொண்டிருந்தான். அவள் முகத்தில் மாறி மாறியாடும் ஒளியும் நிழல்களும் உள்ளத்தைச் சூறையாடின. ஆனால் விரல்கள் பாட்டுக்குத் தம் வேலையைச் செய்துகொண்டிருந்தன. ஓசையிலாது அவை பயிலும் வசியத்தில் சிக்கி, அவள் உரக்கச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

''கட்டிக்கறப்போ இம்மா மோசமில்லே. ஆளு நல்லாக் கூட இருப்பான், தாட்டியா, கட்டா சிரிச்சா தேங்காயுடைச்சா மாதிரி பல்லு வெள்ளையா பளிச்சுன்னு வெளிலே வரும். பொட்டிமவன் இப்போ பன்னியாட்டம் ஊதிட்டான். மழக்கத்துலே வந்தான்னா அடி என் யெம்மாடி! எப்பாடா! மொத்து மொத்துன்னு சாத்துவான் பாரு! நீ மட்டும் என்னாட்டம் பொம்புளையா யிருந்திச்சே, அவன் என்னை ஆடியிருக்கிற அக்ரும்பூ பூரா தொறந்து காமிப்பேன். ஹோ! ஹோ!! ஹோ!!!''

சட்டென சிரிப்பு அடங்கி அவனை உற்று நோக்கினாள். ''ஒனக்கு நான் சொல்றது புரியல்லே யில்லே? ஒண்ணுஉடபுரியல்லே இல்ல? புரியாகாட்டி சேமம் என்னாங்கறே?''

அவனிடமிருந்து பதில் எதும் வரவில்லை. அவன் இங்கேயே இல்லை. மைல்களுக்கப்பால், கோதாவரிக் கரையில், தன் வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் இருந்தான். முதுகின் பின் கைகட்டிக் காத்திருந்தான். இரவு, வானில் கோடி நக்ஷத்திரங்கள் எரிந்தன. எங்கும் வானும் வையமும் தம்மில்தாம் நிரம்பிய அமைதி. ஆனால் அவனை, நெஞ்சு விரிசல் கண்டாற்போல், காரணம் சொல்ல இயலாது சகிக்கொணாத் துக்கம் வாட்டிற்று.

திடீரென்று உள்ளிருந்து ஓடிவரும் நடையின் திடுதிடுப்பில், மெட்டியின் இன்னொலி கேட்டுத் திரும்பினான், குப்பென்று கேவிய மூச்சு அவன் முகத்தை எரித்து, ஆசை மீறிய தோள்கள் கழுத்தில் விழுந்து இறுகின. இளமையும் குளுமையும் வெறிவீசும் உடல் அவன் மேல் அலைமோதி அலைகீழ் மூழ்கினான். அவள் கையில் பச்சை குத்திய தேளும், பருத்தி வெடித்தாற் போன்று சதைப் பிடிப்பில் விட்டுக்கொண்டிருந்த ரவிக்கை யிலிருந்து பிதுங்கிய தோள் தழும்பும் கன்னத்து மச்சமும் மண்டையுள் புருவ நடுவில் பளீரிட்டன. உடல் மணம் காற்றுவாக்கில் சிறு வெடிப்பாய் குபீர்— 'மளுக்'— வளையல் முறிந்தது

அவள் விரல்களில் ஆவேசங் கண்டுவிட்டது! அவள் புறங்கை மேட்டில் அவைகளின் பதுங்கல் பாய்ச்சலாகி, அவை அவள் கையை முரட்டுத்தனமாய்ப் பிடித்து அமுக்கிப் பிசைந்தன. அவை இப்போது பேசிய பாஷையே வேறு.

மூளை கொதித்தது. எச்சில் நாக்கில் வரண்டு, தொண்டையில் சிலந்திக் கூடு பின்னி, அதில் வார்த்தைகள் மாட்டிக் கொண்டு வெளிவர இயலாது தவித்தன.

''நேனு— நேனு— நீவு— நீவு—''

அவள் முகத்தில் ரத்தம் வடிந்து, மறுபடியும் விர்ரென்று பாய்ந்து குழம்பியது. கையைத் திமிறிக் கொண்டு, அவன் கன்னத்தில் பளார் என்று ஒன்று விட்டாள். அவனுக்குக் காது 'ஜோ' என இரைந்தது. கண்கள் வெளியே சிதறி விடும்போல் தெறித்தன. அவன் மேல் திடீரென திரண்டு கொண்டே கவியும் இருளில் அவள் வேகமாய் இடுப்பை ஆட்டி ஆட்டி ஒடித்து மிடுக்காய் நடந்து சென்று தூரத்தில் பூமியின் இறக்கத்தில் தலைமறைவது கண்டான்.

பார்வையிழந்து அவன் இன்னும் அங்கேயே நின்றான். வெய்யிலில் பூமி வெந்தது. இதயச்சதையை ஏதோ கொக்கி மாட்டி இழுத்துப் பிடுங்கி பட்டை உரித்தது. கோரமானதோர் சத்தம் தொண்டையிலிருந்து பீறிட்டது. அந்த அதிர்ச்சியில் தேகம் கிடுகிடென ஆடிற்று. விழியோரங்களை எரித்துக் கொண்டே இரு அனல் துளிகள் கிளம்பி, கன்னங்களில் வழிந்து, மோவாயினின்று உதிர்ந்து, பூமி இஞ்சி, மண்ணில் மறைந்தன.

காலடியில் பயனற்ற நான்கு கண்ணாடித் துண்டுகள் பளபளவென மின்னிக்கொண்டு கிடந்தன.

4. அம்முலு

அம்முவுக்கு தூக்கமே பிடிக்கவில்லை. பழக்கக் கோளாறு அப்போதைக்கப்போது கடியாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் மணி பார்க்கத் தெரிந்திருந் தால்தானே ஆனநேரம் தெரியும்?

அப்புறம் படுத்திருக்கவும் முடியவில்லை. எழுந்து போய் பல் விளக்கிவிட்டு, வென்னீரடுப்பை மூட்டி, தாமிரம் பளபளக்கத் தேய்த்து செம்மண் பூசிய வென்னீர்த் தவலையை அடுப்பில் ஏற்றினாள். பிறகு எண்ணெய் தேய்த்துக் கொண்டாள். அளகபாரத்தில் அங்கங்கே வெள்ளி சுடர்விட்டது.

வேறு யாராவது, வெற்றிலை மடித்துக் கொடுத்து, குங்குமமிட்டு, 'கௌரி கல்யாணம்' பாடி தலையில் ஒரு கை எண்ணெய் வைத்தால் அவளுக்கு இஷ்டம் தான். ஆனால் மன்னி அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். பக்ஷணமெல்லாம் அம்முலுதான் பண்ணினாள். ஆனால் நேற்று முழுக்க சற்று உளையக் காரியம் தான். இப்போ போய், நேரமாச்சுன்னு அண்ணா அறைக்கதவைத் தட்டி எப்படி எழுப்புவது?

எதற்கும் [ஸ்னானம் பண்ணிவிட்டு இட்டிலிப் பாத்திரத்தை அடுப்பில் போட்டு விட்டு வந்தால், மன்னி யையும் குழந்தைகளையும் எழுப்பச் சரியாயிருக்கும்.

முழுகிவிட்டு வந்து கண்ணாடி எதிரில் நின்றாள். அவள் நிறம் உற்ற சிவப்பைச் சேர்ந்ததல்ல; வெளுப்பு

மல்ல. இரண்டும் கலந்தவொரு பொன்னிறம், முகத்தில் காலத்தின் வடுக்களோ, வயதின் கோளாறுகளோ இல்லை. இன்னமும் பத்து வருஷங்களானாலும் அவளால் இப்படியே இருக்கமுடியுமோ என்னவோ? புன்னகையில் இடது கன்னம் குழிந்தது.

குழந்தை மாதிரி கையைக் கொட்டிச் சிரித்துக் கொண்டே ஓடிப்போய் அண்ணாவின் அறைக் கதவைத் தட்டினாள்.

''மன்னி! மன்னி!''

''ஊம்—? ஆ—?'' உள்ளிருந்து கொட்டாவிகள் கிளம்பின.

''மன்னி!— தீபாவளி வந்துடுத்து, எழுந்திரு!''

''இப்போத்தானே உடம்பை சாய்ச்சேன்!'' மதுரம் இன்னொரு கொட்டாவி விட்டாள்.

''இதென்ன அக்கிரமம்! பாதிராத்திரி ஒண்ணரை மணிக்கே தீபாவளி வந்து விடுமா என்ன?'' என்று அவள் அகமுடையான் சாப்பிட மறந்தாலும், கையில் கட்டிக் கொள்ள மறக்காத கைக்கடியாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டான்.

''பம்பாயெல்லாம் ராத்திரி முழுக்கவே தீபாவளி தான்'' என்றாள் மதுரம்.

''உங்கள் அண்ணாவாத்துப் பெருமை இங்கே வேண்டாம். இந்தப் பக்கமெல்லாம் விடிய இரண்டு நாழிக்குத்தான் தீபாவளி. அதோ அம்முலு கதவை யுடைக்க ஆரம்பித்து விட்டாள். சொன்னாலும் கேட்காது. மரியாதையாய் எழுந்து நீ வெளியே போய்விடு. நான் இன்னும் நாலு மணி நேரமாவது தூங்கணும்.''

''விடிஞ்சா அமாவாசை. தர்ப்பணமுண்டு. தெரியுமோன்னோ?''

''தர்ப்பணம் அப்புறம் பார்த்துக் கொள்ளலாம். இட்டிலி முன்னால் ஆகட்டும்'' என்று அவன் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டான்.

''தூங்கவிடமாட்டேங்கறாளே பாவி கொள்ளிவாய்ப் பிசாசு மாதிரி தானும் தூங்கமாட்டேன் என்கிறாள்'' என்று உரக்கத் திட்டிக் கொண்டே, மதுரம் கதவைத் திறந்தாள்.

அம்முலு எதிரே நின்றாள். அவள் மனதில் பொங்கி வழியும் தீபாவளிக் கொந்தளிப்பில், மன்னியின் முகச் சுளிப்புக் கூட தெரியவில்லை.

''மன்னி! மன்னி! தீபாவளி!'' அம்முலு கையைக் கொட்டினாள். ''முன்னாலே உன்னைத் தூக்கி மணையில் வைக்கலாம் வா!'' முகத்தை ஒரு வெட்டு வெட்டிக் கொண்டு மதுரம் வென்னீருள் அறைப்பக்கம் சென்றாள்.

''அடே வாசு! அடே மணி! சீனா! கமலம்! எல்லோரும் எழுந்திருங்கோ தீபாவளி! தீபாவளி!''

''இந்தச் செவிடு பண்ணற ரகளையைப் பாரு'' என்று மாடியில் படுத்திருந்த மதுரத்தின் தம்பி பாலு இரைந்தான்.

''என்னப்பா இப்படி கத்தறே! காதிலே விழப் போகிறது.''

பாலுவின் நண்பன் பாஸ்கரன், பாலுவின் அழைப்பின் பேரில் தீபாவளிக்காக வந்திருந்தான். அவன் பெற்றோர்கள் வெளியூரில் இருந்தனர். இந்த ஒரு நாளைக்காக அவ்வளவு தூரம் எங்கே போவது?

''கவலையே படாதே. அவள் காதில் குண்டு போட்டா லும், விழாது. படுசெவிடு. ஐயையோ, இந்த வீட்டில் நாங்கள் பேசுவதெல்லாம் அம்முலுவுக்குக் காது கேட்குமென்றிருந்தால், எங்கள் அத்தனை பேருக்கும் நாக்கு இழுத்து விடவேண்டியதுதான்!''

''கௌரீ கலியாணம் வைபோகமே......''

''யாரப்பா அது? குரல் 'ஜம்மென்று இருக்கிறதே! கம்பீரமா, புருஷக் குரல் மாதிரி!''

''யாரு, எல்லாம் செவிடாம்பாள் தான்!''

''குரலில் என்ன சுத்தம்! ஆனால் அவள் பாடுவது அவளுக்கே கேட்காதல்லவா?''

''வாசுதேவ தவபாலா— அரசகுல காலா......''

அம்முலுவின் குரல் கணீரென இயற்கையான காத்திரம் படைத்து நல்ல கணகணப்புடன் எழும்பி மலையருவி போல் வீட்டை நிறைத்தது. நட்டா முட்டியாய், தாயின் வாய்வழி கேட்டு நறுக்காய் நாலு உருப்படிகள் தான் அவளுக்குத் தெரியும். அவைகளும் அவளுக்குக் காது கேட்காது.

உள்ளே, ஆனந்தசிவம் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு தலைமேல் போர்வையை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டான்.

பாஸ்கரனும் பாலுவும் கீழிறங்கி வருகையில், குழந்தைகளெல்லாம் நீராடிவிட்டு எண்ணெய்ப் பிசுக்கு உலருவதற்காகப் பழந்துணிகளைக் கட்டிக் கொண்டு மத்தாப்புக்களைக் கொளுத்திக் காண்பித்துக் கொண் டிருந்தன. அம்முலு கைக்குழந்தையை முழங்காலில் போட்டுக்கொண்டு, எண்ணெய் தடவிக்கொண்டிருந்தாள். இன்னமும் சீக்காய் தேய்க்கும் கட்டம் வரவில்லையாதலால் பாப்பா தலையைத் தூக்கித் தூக்கி அவளையே பார்த்து பொக்கை வாயைக் காட்டிக் கொக்கரித்தது.

மதுரம் புதுத் துணிகளை எடுத்துவர மாடிக்குச் சென்றிருந்தாள். எப்பவுமே அப்படித்தான். உடல் நலுங்காத வேலைகளைத் தனக்குப் பங்கு போட்டுக் கொள்வதில் மதுரத்துக்கு அலாதி சாமர்த்தியமுண்டு. வரப்பிரசாதி என்றுகூட சொல்லலாம். சமையல்

வீட்டுவேலைகளுக்கும், குழந்தைகளுக்குப் பணிவிடைக்கும் அம்முலுதான்.

அம்முலுவின் அசாதாரண அழகைக் கண்டு பாஸ்கரன் பிரமித்துப் போனான். முட்கள் நடுவே சப்பாத்திப் பூவைப்போல், இத்தனை பேர்களுக்குமிடையில், அவள் அழகின் பூரிப்பில் ஒரு தனி ஒதுக்கம், வீட்டுக்குப் புதிதாய் வந்திருக்கும் அவனால் அறிய முடிந்தது.

ஆம், அவளே ஒரு தனி உலகத்திலிருந்தாள்; நித்திய மௌன உலகம். மற்றவர்கள் பேசினால், மௌனப் படங்களில் காண்பதுபோல், உதட்டின் அசைவிலும் உடல் ஆட்டத்திலும் சமிக்கையிலும் அவள் அர்த்தம் கண்டுகொள்ளணுமேயொழிய, வாய்ப் பேச்சிலிருந்து அறிந்து கொள்ள முடியாது.

தினசரி, குழந்தை பெரியவர்களின் கூக்குரல்களும், சிறுஞ்சண்டை பெருஞ் சண்டைகளும், நாகரிகம் முற்ற முற்ற நாளடைவில் உலகத்தை நாசத்திற்கே இழுத்துச் செல்லும் தெருச் சந்தங்களும், சொல்வதெல்லாம் காது கேட்பதால் நேரும் கவலைகளும், அவள் உலகத்தில் புகுந்து, மற்றவர்களைச் செய்வது போல், உடலையும் மனதையும் துளைத்து உருக்கி அவளை உளுக்க வைக்கவில்லை. அவளை விட நாலு வயது மதுரம் இளையவள். ஆனால் மதுரத்திற்குக் கன்னத்துச்சத்தை ஒட்ட ஆரம்பித்து விட்டது. ஆனால் அலங்காரம், பூச்சு எல்லாம் அமர்க்களம்தான். தான் இன்னும் புது மெருகு அழியாமல் இருப்பதாகவே எண்ணம்.

அம்முலுவின் முகத்தில் இன்னமும் பால் சொட்டிற்று. ஆயினும் கூந்தலில் மாத்திரம் இருண்ட மேகத்தில் மின்னல் போல், ஒன்றிரண்டு வெள்ளி மயிர்கள் புரண்டன. அவள் பல்வேறு பிடுங்கல்களுக்கு ஆளாகவில்லை. கணப்புச் சட்டியில் தணல் மூடிய பொன்னுருண்டை போல் ஒரே ஒரு

மஹோன்னதமான துயரத்தில் துலங்கிக் கொண்டிருந்தாள்

பாலுவையும் பாஸ்கரனையும் பார்த்துவிட்டுச் சட்டென எழுந்து, புன்னகை புரிந்த வண்ணம் குழந்தையை அலக்காய்த் தூக்கிக் கொண்டு வென்னீர் அறையுள் சென்றாள்.

''உடம்பைப்பார், சரியான நாட்டுக் கட்டை!'' என்றான் பாலு. பாஸ்கரனுக்குத் திடீரென்று பாலுவைக் கண்டு கரிப்பு எடுத்தது.

''என்ன முழிக்கிறாய்? நாட்டுக் கட்டையென்றால் எல்லா விதத்திலும் நாட்டுக் கட்டைதான். எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. எல்லாம் கைநாட்டுதான். ''இந்த இடது கைப் பெருவிரல் குறி செவிடாம்பாள்— இல்லை— அம்முலு— இல்லை— அலமேலு அம்மாளுடையது.'' 'இன்று முழுவதும் பற்றுப் பாத்திரங்களைத் தேய் அல்லது கிணற்றிலிருந்து ஜலம் இழுத்து ஊற்று' என்றால் செய்து கொண்டிருப்பாள். அதுவும் என் அக்காளுக்கு வேலை வாங்க சொல்லிக் கொடுக்கணுமா?''

அம்முலுவுக்கு, பாலு தன்னை ஏளனம் பண்ணுவதெல்லாம் தெரியாது. கொல்லைப் புறத்து முற்றத்தில் குழந்தையின் தலையைத் துவட்டிக்கொண்டே ஆகாயத்தை குழந்தைக்குச் சுட்டி வேடிக்கை காட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

திடீரென்று ஒரு அவுட்டு வாணம் கிளம்பி ஆகாயத்தில் சீறிக் கொண்டே சென்று 'பட்'டென்று வெடித்தது. அதனின்று நாலைந்து வர்ணங்களில், நக்ஷத்திரக் கூட்டங்கள் உதிர்ந்து குடை கவிந்து அவிந்தன. ஆயினும் ஒரே ஒரு நீலப் பொறி மாத்திரம் அழியாது, வெகு தூரம் வானவெளியில் தனியே மிதந்து சென்றது. அதன் கதியைக் கண்ணுக்கெட்டிய வரை கவனித்த வண்ணம், அம்முலு அதிசயித்து நின்றாள்.

அது கடைசியாய்க் கரியாய்த்தான் ஆயிற்றோ அல்லது நக்ஷத்திரங்களுடன் கலந்துவிட்டதோ? நிச்சயமாய்த் தெரியவில்லை.

அம்முலு பெருமூச்செறிந்தாள். குழந்தையைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

மதுரம் புதுத் துணிகளுக்குக் குங்குமம் தடவிக் கொசுவிக் கொண்டிருந்தாள். குழந்தைகள் அவளைச் சுற்றி ஆரவாரித்துக் கொண்டிருந்தன. ஆனந்தசிவம் அறையை விட்டு வெளியே வந்து நின்று கையை முறித்து முதுகைச் சொரிந்து கொண்டிருந்தான்.

"இந்தாடா வாசு, உனக்கு சொக்காய் வேஷ்டி; மணி, உனக்கு அரை நிஜார் சொக்காய்; சீனு, உனக்கு சொக்காய் வேஷ்டி; கமலுவுக்குப் பாவாடை ஜாக்கெட்; எனக்குப் புடவை ரவுக்கை; பாலு, உனக்கும் உன் அத்திம்பேருக்கும் வேஷ்டி துண்டு—"

அம்முலு எல்லாருக்கும் பங்கீடு ஆவதைப் பார்த்துக் கொண்டு வாய் பேசாது தன் பங்கிற்காகக் காத்துக்கொண் டிருந்தாள் முகத்தில் ஆவல் ததும்ப. புன்சிரிப்புடன் அப்படி அவள் நின்றது, அப்பா ஆபீஸிலிருந்து வருகையில் வாங்கி வந்த பொட்டலத்தைப் பிரிக்கக் காத்துக்கொண்டிருந்த குழந்தை மாதிரியிருந்தது.

திடீரென்று இம்சையான மௌனம் அங்கு தேங்கியது.

அம்முலுவை அவர்கள் அடியோடு மறந்து விட்டார்கள். பாஸ்கரனுக்கு முகம் திகுதிகு என்று எரிந்தது. கண்ணுக்கெதிரில், இருள் தூலங்கள், கட்டானிட்டாற் போல், ஒன்றன்பின் ஒன்று குறுக்கே பாய்ந்து சென்றன.

இங்கு நான் ஏன் வந்து மாட்டிக்கொண்டேன்?

இந்த வீடே காடு மாதிரி இருந்ததேயொழிய வீடாய் இல்லை. அவரவர் துணியை அவரவர் பிய்த்துக்கொண்டு

நிற்பதைப் பார்த்தால் மாமிசத்துண்டை முன்னங்கால் களுக்கிடையில் பதுக்கிக்கொண்டு ஒன்றுக்கொன்று 'உர்—ர்—' என்று உறுமிக்கொண்டிருக்கும் மிருகங்கள்...

அம்முலு—

ஆனந்தசிவத்தின் முகத்தில் அசடு தட்டிற்று. போன தீபாவளிக்கு என்ன பண்ணினானோ, அல்லது இந்த தீபாவளிக்குப் பாஸ்கரனில்லாவிட்டால் என்ன சாக்குச் சொல்லித் தட்டிக் கழித்திருப்பானோ? இருந்தாலும் மூணாம் மனிதனுக்கெதிரில்...... மதுரத்தைப் பார்த்துக் கடுகடுவென விழித்தான். மதுரம் மென்று விழுங்கினாள்.

''எல்லாம் ஏகப்பட்ட செலவாயிடுத்து, நான் என்ன பண்றது? உள்ளே என் கலியாணப் புடவை இருக்கு. வேணுமானால்...''

ஆனந்தசிவம் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு சீறினான். 'கொண்டு வா அதை, இல்லை, இவளை அழைத்துக் கொண்டு போய்க் கொடு— என்ன ஸார், பாருங்கோ இந்த பொம்மனாட்டிகளை! நமக்கு இவர்களோடு கடைக்குப் போகப் பொழுது இல்லையே என்று காசை இவர்கள் கிட்டேவிட்டால் இப்படித்தான். தன் காரியம் தன் கணக்குத்தான்—'

Damn you! உங்களைப் பற்றி எனக்கு ஒண்ணும் தெரிய வேண்டாம். இங்கே நான் ஏன் வந்து மாட்டிக் கொண்டேன்? *Damn you, Damn* பாலு *Damn all of you!*

பட்டுப் புடவையுடன் அம்முலு மாடி அறையிலிருந்து வெளிப்பட்டாள். சுயம்வர மண்டபத்திற்கு வந்த ராஜகுமாரி மாதிரியிருந்தாள் அவள். பின்னால் மதுரம், புதுப் புடவையைக் கட்டியும், சோபையிழந்து, தாதி மாதிரி.

அம்முலு வந்து அண்ணனை நமஸ்கரித்தாள்.

ஆனந்தசிவத்துக்கு தொண்டையை என்னவோ பண்ணிற்று. விழிகளில் கண்ணீர் விளும்பு கட்டியது. தொண்டையைப் பலமாய்க் கனைத்துக்கொண்டு ஸ்னானத்திற்குச் சரேலென்று சென்றான்.

அம்முலு மன்னியைச் சேவித்துக்கொண்டாள். மதுரம் கண்ணைச் சிமிட்டிக்கொண்டே, 'தீர்க்க சுமங்கலீ பவா' என்று ஆசிர்வதித்தாள். ஆசி சாபம்போல் ஒலித்தது.

பாஸ்கரனுக்கு, குளித்துவிட்டுப் படியேறுகையில் "ஏண்டாப்பா இந்த வீட்டிற்கு வந்தோம்" என்ற ஒரே எண்ணம், இசைத்தட்டில் கீறல் விழுந்தாற்போல், திரும்பத் திரும்ப அதே எண்ணம், இடம் தூக்கி எடுத்து விடுவார் இன்றி, நெஞ்சில் தவித்தது.

மாடியில் ஆனந்தசிவம், மதுரத்திற்குப் பட்டாசு சுடக் கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். ஐந்து பெற்றும் இன்னமும் ஆசை விடவில்லை. அவளுக்கும் பட்டாசுக்குப் பயப்பட ஆசை விடவில்லை.

பாஸ்கரன் பாலு அறைக்குச் சென்றான். பாலு ஒரு சோமாசியை அப்படியே முழுசாய் விழுங்க முயன்று கொண்டிருந்தான்.

"அம்முலுவின் கணவன் எங்கே?" என்று பாஸ்கரன் ஏதோ பேச்சுவாக்கில் கேட்பதுபோல் கேட்டான்.

"ஓ, அதுவா, அது ஒரு கதை. அவள் கணவன் எங்கே என்று ஒருத்தருக்கும் தெரியாது. அவன் ஒரு சங்கீத வித்வான். அப்படியென்றால் என்ன தெரியுமோல்லியோ? தேங்காமூடி வித்வான். இஸ்பேட் ராஜா." வாய் நிறைய அடைத்துக் கொண்டு, கன்னம் உப்பக் குதப்புகையில், பாலுவின் விழிகள் பயங்கரமாய்ப் பிதுங்கின.

"அக்காவுக்கும் அம்முலுவுக்கும் ஒரே பந்தலில்தான் கலியாணம் நடந்தது. பையன் கொஞ்சம் தறிதலை. படிப்பு வரவில்லை என்றுதான் பாட்டில் போட்டிருந்

தார்கள் என்று பந்தல் பேச்சு. ஏதோ பொறுப்பையும் தலையில் கட்டிப் போட்டால், பையன் உருப்பட்டு விடுவான் என்று பெற்றவர்கள் எண்ணம். அதனால் ஒரு கலியாணத்தையும் பண்ணி வைத்தார்கள்.''

''அவனுக்கும் அம்முலுவுக்கும் ஒரு வயது வித்தியாசம் தானிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். நான் ஒரு பத்து வருஷத்திற்கு முந்திய கதை சொல்கிறேன்.''

''தலை தீபாவளி வந்தது. அதுவும் ஒன்றாகத்தான் நடந்தது. மாப்பிள்ளைப் பையனை வழக்கம்போல் கூப்பிட்டிருந்தார்கள். மாப்பிள்ளை ஒரு கல்லிழைத்த மோதிரத்தை சண்டை போட்டு வாங்கினார். வித்வான் அட்சரம் எண்ணித் தாளம் போடுவது சபைக்கு எப்படித் தெரிகிறது?''

''எல்லாம் 'குஷி'யாய்த்தானிருந்தது மாப்பிள்ளைப் பையன்கள் பட்டாசு சுட்டான்கள். பெண்டாட்டிகளுக்கு சுடக் கற்றுக் கொடுத்தான்கள்— இல்லையா சேஷ்டை யெல்லாம்!''

பாலு தாத்தா மாதிரி பேசினான்.

''பொல்லாத வேளை வந்தால் யார் என்ன பண்ண முடியும்? அம்முலு, பட்டாசு வெடித்து அப்பொழுதுதான் அணைந்து போன விளக்கை குனிந்து ஏற்றிக்கொண் டிருந்தாள். அம்முலு புதுப் புடவையும் புதுமணப் பெண்ணுமாய் விளக்கை ஏற்றுகையில் எப்படி யிருந்திருப்பாள். அந்தக் காட்சியை எண்ணிப் பார்த்துக்கொள்.''

அவள் அகமுடையானுக்குத் திடீரென கும்மாளம் பிறந்து விட்டது. கல்யாணி ராகத்தின் உச்சஸ்தாயி ஸ்வரத்தை ஒரே மூச்சாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு, இரண்டு கையிலும் இரண்டு ஓலைப் பட்டாசுகளை பக்கத்து விளக்கில் ஏற்றி அவள் முகத்துக்கெதிரே பிடித்தான்.

'ப—டா—ர்—'

இரண்டு காதுகளையும் கெட்டியாப் பொத்திக் கொண்டு அம்முலு அப்படியே, குனிந்த தலை நிமிராது, குன்றி உட்கார்ந்து விட்டாள்.

பையனுக்குக் கிலி பிடித்துவிட்டது. ஏதோ செய்யத் தகாததைச் செய்துவிட்டோம் என்று தெரிந்து விட்டது. இடத்தை விட்டு ஓட்டம் பிடித்தான்.

''அம்முலு!— அம்முலு!!''

''அன்றிலிருந்து அம்முலுக்குக் காதே கேட்கவில்லை. திருப்பித் திருப்பி என்ன கேட்டாலும், ''நீளமாய் ஒரே சத்தம்தான் எனக்குக் கேட்கிறது— யாரோ பாடறாளா?'' என்பாள்.

''என்ன நடந்தது? எது நடந்தது? மாப்பிள்ளை பையன் எங்கே?''

''மாப்பிள்ளைப் பையனாவது மண்ணாங்கட்டியாவது! எண்ணெய் ஸ்னானம் பண்ணி, புது வேஷ்டியுடன் ஓடினவன்தான். இன்னமும் அகப்படப் போகிறான். இங்கு வந்தவனுமில்லை. அவன் வீட்டுக்குத் திரும்பியவனுமில்லை. ஆச்சு, பத்து வருஷங்களும் போச்சு. அவனைத் தேடாத இடமில்லை. அம்முலுவுக்குப் பண்ணாத வைத்தியமில்லை. ஒன்றும் பயனில்லை. காதும் போச்சு, கணவனும் போனான். வாழ்வும் போச்சு.''

அதே ஏக்கத்தில் அம்முலுவின் தாயார் இறந்து விட்டாள். ஒரே பெண். அப்புறம் அம்முலுவுக்கு கதி ஆனந்தசிவம்தான்.

அம்முலு மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்குமோ, அதை ஆராய எனக்கு யோக்யதையுமில்லை, தைரியமுமில்லை. அவள் தன் வாழ்க்கையின் சூன்யத்தில் தான் ஐக்கியமாகி

விட்டாளோ, அல்லது இன்னமும் என்றாவது ஒரு நாள் அவள் கணவன் திரும்பி வருவான் என்னும் நம்பிக்கையில் தான் இன்னும் ஒட்டிக் கொண்டு உயிர் வாழ்கிறளோ?''

அறைக்கு வெளியே யாரோ போகும் அரவம் கேட்டது. பாஸ்கரன் எட்டிப் பார்த்தான்.

அம்முலு புதுப்புடவை சரசரக்க வான வீதியில் மிதந்து சென்ற நீலப்பொறிபோல், அதிசயக் கனவு கண்டு இன்னும் அதனின்று விழித்தெழாத கண்களுடன், புன்னகை புரிந்த வண்ணம் நிதானமாய் மாடிப்படி வழியாக கீழே போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

5. தாக்ஷாயணி

மூங்கில் பாலத்தின் மேல் மூவரின் கனம் அழுத்தியதும் பாலம் க்ரீச் க்ரீச்சென்று தொட்டிலாடிற்று. பாலம் ஆடவும் பையனுக்கு ஒரே குஷி. அம்மாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு தொப்புத் தொப்பெனக் குதித்தான். பாலம் ஐயோ ஐயோவெனச் செல்லமாய் ஓலமிட்டது.

''வா, வா போகலாம்.''

''இரு அம்மா செத்தே'' என்று வர மறுத்துத் தும்பை இழுக்கும் கன்றுக்குட்டி போல் அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

''நேரமாயிடுத்தே; அப்பா முன்னாலே போறாரே—''

''அதெல்லாம் முடியாது, வரமுடியாது, போ'' என்று பையன் தலையை ஆட்டி முரண்டி, இன்னொரு முறை குதித்தான். அவனுக்கு ஏமாற்றம் நேராதபடி பாலமும் கத்திற்று.

''இதோ பாருங்களேன், உங்கள் பிள்ளை படுத்தற பாட்டை!''

நாலடி முன்னால் போய்க்கொண்டிருந்த அவள் கணவன் நின்று திரும்பி நோக்கினான் மாலையின் மஞ்சள் வெய்யிலில் பையன் பாலசூரியனாய்த் தகதகத்தான். அவன் தலைமயிர்கூட ஒரு தினுசான செம்பட்டையினால், ஹோமகுண்டத்தின் நெருப்புப்போல் திகுதிகுவென எரிந்தது. பசுபதியின் கண்கள், கூசினாற்

போல் லேசாய் மங்கின. யோசனையான புன்னகையுடன் திரும்பி வந்தான். மூவரும் பாலத்தின் நடுவே நின்றதும் பாலம் உடலை முறித்துக்கொண்டு முனகிற்று.

கண்ணுக்கு எட்டியவரை வயற் பரப்புகள் பூமியைச் சுட்டானிட்டு அறுத்தன. மைல் தூரத்தில் ரயில்வே ஸ்டேஷனின் செங்கல் கட்டடம் பளிச்சென்றது. தந்திக் கம்பங்களின் உச்சியில் காற்று ஊடுருவுகையில் தந்திகள் சுருதி மீட்டின. மூலைக்கு மூலை, கண்ணுக்கு எட்டிய வரையும் அதற்கப்பாலும் தண்டவாளம் சீறிக்கொண்டு ஓடிற்று. நகைப் பெட்டியைத் திறந்ததும் மூடியின் உள் மெத்தை போல் நீலம் பிதுங்கி நின்றது.

"அப்பா அப்பா, தோ பார்! அதோ, அதோ!" பையன் கையைக் கொட்டிக்கொண்டு குதித்தான்.

சவுக்குத் தோப்பின் உச்சியில் வானத்தை அசுத்தமாய்க் கிறுக்கிக்கொண்டு ஒரு கறுப்புத் திட்டு கிளம்பிற்று. நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் புகைப் படலம் அகன்று விரிந்தது. பாறையாய்க் கபம் கட்டிப்போன தொண்டையில் ஆகாயத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு ஒரு கத்தல் நீளமாய்க் கிளம்பிற்று.

சவுக்குத் தோப்பின் மறைவிலிருந்து ரயில் வெளிப் பட்டதுதான் தாமதம். பையன் வெறி பிடித்தவனாகி விட்டான். அவன் தாய் அவனை அமுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள். திமிறும் திமிறலில் எங்கே பாலத்திலிருந்து விழுந்துவிடுவானோ என்று பயம். ஆனால் அவள் நாட்டம் கவலையோடு அவள் கணவன் மேல்தான் பாய்ந்தது. பசுபதி மௌனமாய் வண்டித் தொடரைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். வழியெல்லாம் தண்டவாளத்தை விழுங்கி உமிழ்ந்து ஸ்டேஷனுக்குள் விரைந்து நுழைந்து நின்று அடங்கிப் பெருமூச்சு விட்டது.

இந்த ஸ்டேஷனில் ஏறுவாரும் இல்லை, இறங்குவாரும் இல்லை. ஆனால் கிலுப்தமாய் வண்டி பிரதி தினமும்

இங்கு இரண்டு நிமிஷம் இளைப்பாறிவிட்டுத்தான் சென்றது. இதோ மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு கிளம்பி விட்டது.

வண்டி வளைவில் திரும்பி மரங்களின்பின் மறையும் வரை பார்த்துக்கொண்டிருந்து விட்டுப் பசுபதி திரும்பினான். அவன் முகம் கறுத்திருந்தது. நல்ல நிறமாக இருப்பவர்களுக்கு எப்பொழுதும் ஓர் அசௌகரியம். நெஞ்சில் இருப்பதை முகத்தின் நிறம் காட்டிக் கொடுத்துவிடும். பசுபதி பாபுவைவிட நிறம்.

"என்ன, போவோமா?"

"டே, பாபூ, ஓடுடா; உன்னை நான் பின்னால் வந்து பிடிக்கப் போறேன்."

பையன் கொக்கரித்துக்கொண்டு சிட்டாய்ப் பறந்தான்.

அவன் செவிதூரம் தாண்டியதும் தாக்ஷாயணி, "உங்களுக்கு இன்று மனம் சரியில்லையல்லவா?" என்றாள்.

அவன் முகம் லேசான பச்சையாய் மாறிற்று. "உனக்கு அப்படி ஏன் தோணணும்?"

"எனக்குத் தோணவில்லை. தெரியும். இன்று தபால்காரன் வந்து போனதிலிருந்து நீங்கள் சரியா யில்லை. என்னை என்ன என்றுகூடக் கேட்கவில்லை. என்னோடு அப்புறம் சரியாய்ப் பேசக்கூட இல்லை."

"பிறருக்கு வரும் கடிதத்தைப் பிரிப்பதோ கேட்டு வாங்கிப் படிப்பதோ எனக்குப் பழக்கம் இல்லை."

"அப்போது நான் பிறத்தியாரா?"

அவன் பேசவில்லை.

"அப்போது உங்களுக்கு கடிதம் வந்தாலும் நான் என்ன என்று தெரிந்துகொள்ளக் கூடாதல்லவா?"

''எனக்குக் கடிதம் போட யார் இருக்கிறார்கள்? இனி எனக்கு வரவேண்டிய ஓலை ஒன்றுதான் பாக்கி. அது வந்ததும் அதற்குப் பதில் போட முடியாது. நானே கிளம்பியாக வேண்டும்.''

''சரி சரி, உங்களோடு பேசினால், மூச்சுவிடாமல் இப்படித்தான் தர்க்கம் பண்ணுவீர்கள்.'' அவள் குரல் கடுகடுத்தது. ''வெள்ளிக்கிழமையும் அதுவுமாய் நாக்கில் நரம்பில்லாமல் வெடுக்கென அச்சானியமாய் ஏதாவது சொல்வீர்கள். உங்கள் உடம்பு இருக்கும் நிலைக்கு எனக்குத்தான் தாங்காது. அதனால் நானே தணிந்து போகிறேன்.''

''நான் கிருதார்த்தனானேன். என் அகமுடையாள் எனக்குத் தணிந்து போகிறாள். என் ஜன்மம் சாபல்யம் அடைந்தது.''

''எனக்கு வந்தது இதுதான், இந்தாருங்கள்!'' கடிதத்தை மடியிலிருந்து எடுத்து அவனிடம் நீட்டினாள். அதை வாங்கிப் பிரித்தான். கண்கள் வரிகள் மேல் ஓடின.

அது அச்சடித்த திருமண அழைப்பு.

அதைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டே திரும்பி, பாலத்தின் கட்டடத்தின்மேல் சாய்ந்தான். இருவரும் மௌனமாய்க் கீழே ஓடும் ஜலஜரிகையைப் பார்த்துச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தனர். இப்பொழுது வெய்யில். மழை வரட்டும்; கரை அடங்காது.

''ஊம், பத்மாவுக்குக் கல்யாணமாக்கும்!''

''பத்திரிகை உங்கள் கையில்தான் இருக்கிறது.''

''ஹூம், உன் தங்கை அழகி அல்லவா?'' அவன் இன்னும் ஜலத்தையேதான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

''அதைப்பற்றிச் சந்தேகம் வேறேயா? இப்போது பட்டுவை நான் பார்த்து எட்டு வருஷங்களாச்சு. உற்ற வயசு. இன்னும் நன்றாய்த்தான் இருப்பாள்.''

''பட்டுவா?''

''அதான், பத்மாதான். நான் அவளைப் பட்டு, பட்டம்மா என்று தோன்றினாற்போல் அழைப்பேன். எங்களிடையில் சண்டை வந்தால் 'பத்து மொத்து' என்பேன். பத்து என்னவோ மொத்துதான். கதைப் புத்தகம் படிப்பதில்கூட அவளுக்கு ஆசை கிடையாது. அம்மா 'பத்மா'ளென்பாள். அப்பாதான் வாய் நிறையப் 'பத்மாவதி!' என்று கூப்பிடுவார்.''

''ஆஹா, உன் அப்பாவை எனக்குத் தெரியுமே, எவ்வளவு வாயும் மனசும் நிறைந்த மனுஷர் என்று!''

வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டாள். ''ஆனால் அப்பாவுக்கு என்னவோ என்மேல்தான் இஷ்டம்.''

''நீ தாக்ஷாயணி அல்லவா?'' தோற்ற சீட்டைத் தூக்கி எறிவதுபோல் பத்திரிகையை அலட்சியமாய் வீசினான். அது பறந்து சென்று ஜலத்தில் கிடந்த ஒரு பாறாங்கல் மேல் வீழ்ந்தது.

''ஏன் அதை எறிந்தீர்கள்?'' மூண்டெழும் கோபத்தில் அவளுக்குக் கன்னங்கள் குறுகுறுத்தன.

''ஏன்? இதை வைத்துக்கொண்டு கலியாணத்திற்கு நாம் போகப் போகிறோமா?''

''போகாவிட்டால் எறியணுமோ?'' கோபக்கண்ணீர் கண்களை உறுத்தியது.

அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவன் முகம் சுண்டிப் போயிருந்தது. இருவரும் வெகுநேரம் வாளாயிருந்தனர்.

''தாக்ஷாயணீ!''

அவன் மெதுவாகக் கூப்பிட்டது அவளுக்குக் காது கேட்கவில்லை. கிட்ட நெருங்கி முகத்தெதிரில் விரலைச் சுண்டினான்.

'' —ம்ம்ம்?'' திடுக்கென விழித்துக்கொண்டாள்.

''என்ன தபஸில் இறங்கிவிட்டாய்?''

''நான் தாக்ஷாயணி அல்லவா? நீங்கள் பசுபதி.''

அவள் அப்படிச் சொன்னதுமே அவன் முகத்தில் குபுக்கெனக் குங்குமம் குழம்பிற்று. உடல் கிடுகிடென ஆடிற்று. கீழே விழாதபடி அவள் கைகளை இறுகப் பற்றிக்கொண்டான். அவள் அவனை அப்படியே அணைத்துக்கொண்டாள். அந்த வேகத்தில் பாலம் ஊஞ்சலாடிற்று. அவளுள் கிளர்ந்த தாய்மை தாங்க முடியாமல் வாய் குழறிற்று. புடவைத் தலைப்பால் நெற்றியை ஒற்றினாள். அப்பா! எவ்வளவு பலவீனமாய்ப் போய்விட்டார்! ஒன்றுமே தாங்க முடிவதில்லை. அவள் விழிகள் நிறைந்த கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிந்தது.

''ஏன் அழுகிறாய்?''

அவனைக் கட்டிக்கொண்டு தேம்பினாள்.

''தாக்ஷாயணி, ஏன் அழுகிறாய்?''

''ஒரு நாள் இது மாதிரி சமயத்தில் உங்களை நான் இழந்து விடுவேனோ?''

''நம் பையன் இருக்கிறான்—''

''இருந்தால் என்ன? உங்களுக்குப் பின்தான் அவன், எல்லாமுமே! நமக்குப் பின்தான் அவன் வந்தான். ஆமாம், எல்லாமே உங்களுக்கு அப்புறந்தான். இது விஷயத்தில் அன்று எப்படியோ அப்படித்தான் எனக்கு இன்றும். நான் இருக்கும்வரை அப்படித்தான்.''

அவள் ஆவேசத்தைக் கண்டு அதிசயித்து நின்றான். மாலை இரவுள் கடக்கும் நேரத்தில், கோயில் மணியோசை காற்றில் மிதந்து வந்து கலக்கையில் அவள் வெறி பிடித்தாற் போல் பேசுவதைக் காணச் சற்று அச்சமாய்க் கூட இருந்தது.

பழுக்கக் காய்ந்த வெல்லப்பாகை யாரோ வாயில் ஊற்றினாற்போல் கனவு கண்டு திடுக்கென விழித்துக்

கொண்டாள். அறைக்கு வெளியே நிலவு பட்டை வீசிற்று. அவள் கணவன் படுக்கை விரித்தபடி கிடந்தது. நினைவைச் சரிகூட்டிக் கொள்ளுமுன் உருகோசை புரண்டு வந்து மேலே மோதிற்று. அவளுக்குத் திக்கென்றது. பரபரவென எழுந்து வெளியே வந்தாள்.

பூந்தொட்டிகள் சூழ்ந்த கல்மேடை மேல் அவன் உட்கார்ந்திருந்தான். மடியில் பாபு தலைவைத்துக் கவர்ச்சியான அலங்கோலத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். பசுபதி ஒரு கையால் தம்பூரை இறுகத் தழுவிக் கொண்டிருந்தான்.

அவள் அவனிடமிருந்து தம்பூரைப் பிடுங்கிக்கொள்ள முயன்றாள். "வேண்டாம்..."

"இல்லை, நான் பாடவில்லை. வெறுமெனச் சுருதி மாத்திரம் மீட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன்."

"அதற்கும் நேரமாகவில்லையா?"

அவன் வெறுமெனச் 'சூள்' கொட்டினான். அவள் எதிரே அமர்ந்தாள். காற்று சில்லென வெட்டிற்று. உடம்பைச் சிலிர்த்து ஒடுக்கிக் கொண்டாள்.

"இது உங்களுக்கு உடம்புக்காகுமா?" அவள் சொன்னது செவியில் ஏறியதோ இல்லையோ? தம்புராக் கட்டை மேல் முகத்தைப் பதித்து ஓசையை மூர்க்கமாய் உறிஞ்சிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

எல்லா அரவங்களும் அடங்கிய அவ்வேளையில் தம்பூரிலிருந்து பொழியும் அவ்வோசை பாம்புபோல் அவள்மேல் வழிந்து கவ்விற்று. அது தன்னை விழுங்குவதை உணர்ந்தாள். நாத வெள்ளம் கிறுகிறுவென மூக்கு விளிம்பு வரை ஏறிற்று. மூச்சுத் திணறிற்று. இனி ஒன்றும் பண்ணுவதற்கில்லை எனத் தெளிந்ததும் திடீரென மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அவளுள் பொங்கிற்று. அதில் தன்னை இழந்து மகிழ்ச்சியுடன் சமர்ப்பித்துக் கொண்டு, மழை நாளில் குழந்தைகள் விடும் காகிதக் கப்பல் போல், தான்

சுழலில் அடித்துக்கொண்டு போவதை உணர்ந்தாள். அந்த மூலமூர்க்க ஆனந்தத்தில், மூழ்கித் திணறும் மூச்சு நுனியில் கடைந்தெழுந்து எண்ணங்கள் உருவாகையில் அவை தண்ணீருள் பேசிய பேச்சுப் போல் சத்தம் இழந்து வார்த்தைகள் இழந்து வேகத்தில் வரம்புகளும் இழந்து வெற்றாய் நின்று பம்பரமாய் ஆடும் ஒன்றிலிருந்து வெறும் நீயும் நானுமாய்ப் பிரிந்து அவைகளின் ஜீவனாய் மாத்திரம், சுருதியோசை வெள்ளத்தில் நீந்துகையில், உடல் தாங்க முடியாது மூர்ச்சையில் மூழ்கிப்போனாள்.

''என்ன இது! ஏன் இப்படி இருக்கிறது?''

''எப்படி இருக்கிறது?''

''நெஞ்சில் சந்தோஷம் பொங்குகிறது. ஆனால் தொண்டையைத் துக்கம் அடைக்கிறது. கடகடவெனச் சிரிக்க வாய் திறக்கிறது. ஆனால் அழுகை பீரிட்டுக் கொண்டு வருகிறது. இது என்ன? பயமாயும் இருக்கிறது; சந்தோஷமாயும் இருக்கிறது. நாமே இருக்கிறோமா இல்லையா என்று சந்தேகங்கூடத் தோன்றுகிறது. நாம் இப்பொழுது இல்லையென்றால் வேறு எப்படி இருக்கிறோம்! இருக்கிறோம் என்றால் இல்லாமலும் இருக்கிறோமே? புரியவில்லை. ஆனால் புரியவும் புரிகிறது. ஆனால் புரியவும் வேண்டாம்; என்ன இது?''

''நீயும் நானும் எங்கோ ஓர் எல்லைக்கோட்டில் இருக்கிறோம். நாம் இப்பொழுது குழந்தைகளாகி விட்டோம். குழந்தை தூக்கத்தில் சிரிக்கிறது. உடனே விக்கி விக்கி அழுகிறது. இது என்ன?''

''சுவாமி தூக்கத்தில் குழந்தைக்குத் தாமரைப் பூவைக் காட்டுவாராம்! அதைப் பார்த்ததும் அது சிரிக்குமாம். அவர் பூவை மறைத்ததும் அழுமாம்.''

''நாமும் தாமரைப் பூவைப் பார்த்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம். இல்லை, பூவினுள் உட்கார்ந்து கொண் டிருக்கிறோம். குவிந்த இதழ்கள் ஒவ்வொன்றாய்ப் பிரிந்து

கொண்டிருக்கின்றன. அல்லது கவிந்துகொண்டிருக்கின்றன. புதுப் பிறப்புள் புகுந்து புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். நினைவுகள் அழகிய இதழ்கள்.''

அவள் மேடையினின்று இழிந்து அவன் கால்களை மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டாள். சுருதியோசை அவர்களைச் சூழ்ந்து கோட்டை கட்டிக்கொண்டது.

''நீங்கள் என் வாழ்க்கையில் வந்து முளைத்ததை நினைக்கட்டுமா? எனக்கு ஒரே சமயத்தில் நம் வாழ்க்கையில் ஏதேதோ நினைவு வருகிறது.''

''நீ எது நினைத்தாலும் உன் இஷ்டமே என் இஷ்டம்.''

''ஒவ்வொரு நாளும் எத்தனையோ முறை எத்தனையோ விதங்களில் என் வாழ்க்கையில் உங்கள் பிரவேசத்தை நினைத்துக்கொள்கிறேன். இன்னும் எனக்கு அலுப்பு ஏற்படவில்லை.''

''உனக்கும் எனக்குமிடையில் இந்நிலையில் அலுப்பு என்பது இல்லை.''

''அது மாத்திரம் அல்ல. நினைத்ததையே நினைத்துக் கொள்வதில், நினைத்ததைச் சொல்வதில் இன்பமாக இருக்கிறது. ஒரொரு சமயமும் ஒரொரு புது அர்த்தம் தோன்றுகிறது. நிஜம்மா, இதைப்பத்தி உங்களிடம் சொல்றப்போ எனக்கு நாக்கு தொண்டைவரை தித்திக்கிறது.''

''உன் சொல்ருசியில் என் நாக்கிலும் எச்சில் ஊறுகிறது.''

''நான் காலேஜிலிருந்து அப்போதுதான் வீட்டுள் நுழைந்தேன், ஆபீஸ் ரூமிலிருந்து அப்பா கூப்பிட்டார். நான் உள்ளே வந்தேன். வந்ததும் உங்கள் முகத்தைக் காணவில்லை. முதுகைத்தான் கண்டேன். சுவரில் மாட்டியிருந்த படத்தை சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தீர்கள். முதுகின் பின்னால் கோத்த உங்கள் கைகளைக் கண்டேன். உங்கள்

கையைக் கொடுங்களேன்!' பற்றி இழுத்து இரு கைகளி லும் பொத்திக்கொண்டாள்.

''கையைப்பற்றிப் பேசுகையில், கையைத் தொடணும் போல் ஏக்கமே ஏற்படுகிறது.''

''தாக்ஷாயணீ, இவர்தான் உன் பாட்டு வாத்தியார். இவரிடம் உன்னைப்பற்றி ரொம்பவும் சொல்லியிருக் கிறேன்.''

''நான் கை கூப்பினேன். நீங்கள் நின்ற நிலை மாற வில்லை. ஆனால் மெதுவாய் முகம் மாத்திரம் என் பக்கம் திரும்பிற்று. இறைஞ்சலில் ஏந்திய என் கைகள் இறங்க மறந்தன.''

''என் முகத்தில் அப்போது நீ என்ன கண்டாய்? தயவு செய்து சொல்லேன்.''

''உங்கள் கேள்வி பெரிய கேள்வி. என்னென்று பதில் சொல்வேன்! அந்த நிமிஷத்தையேதான் இப்பவும் நினைத்துக் கொள்கிறேன். நினைக்க நினைக்க விவரங்கள் பிரளயமாய்ப் பெருகுகின்றன. எதையென்று எடுத்துச் சொல்வேன்.''

''இல்லை, பார்வையின் அந்த க்ஷணப்பதிவில் என்னில் என்ன கண்டாய்? சொல்லேன்!''

''கல் விக்கிரகம் முகம் திரும்பினாற்போல் 'திக்' கென்றது. அதற்குமேல் என்னைக் கேட்காதேயுங்கள். எனக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை.''

''இல்லை, சொல்; சொல்! உன்னைக் கெஞ்சுகிறேன். சொல்லேன்! நீ சொல்லச் சொல்ல எனக்குப் பலம் ஊறுகிறது.''

''ஒரு தினுசாய் அடிவயிற்றைத் துண்டம் போட்டது. பழுதையென்று நினைத்துப் பாம்பைத் தூக்கிவிட்டேன் போல், 'பக்'கென்று சில்லிட்டுக்கொண்டு ஓர் அதிர்ச்சி.

முதலில் 'பக்'; அப்புறந்தான், திகில், குழறல், கூக்குரல் எல்லாம்."

"உன் பாஷைக்குத் தலைவணங்குகிறேன்."

"என் நெஞ்சில் உடனே பதிந்தவை யாவை? உங்கள் நெற்றிமேட்டில் கட்டைவிரல் நகத்தளவில் வளைவாய் ஒரு வடு இருக்கிறதே அது."

அவன் அதைத் தொட்டுக்கொண்டான். "சின்ன வயசில் திண்ணைக்குத் திண்ணை தாவிக் கீழே விழுந்து விட்டேன்."

"உங்கள் முகத்தில் கடுகடுப்பு இல்லாவிட்டாலும் அதில் கடினம் இருந்தது. உங்கள் கண்களில் கனிவு ஏன் இல்லை? இப்படிக் கண்டது என் கண்களின் குற்றமோ?"

"என் கண் லேசாய்ப் பூனைக் கண். அதனாலேயே என் பார்வையில் அதற்கு இல்லாத உக்கிரம் இருக்கலாம்."

"இல்லை, நாம் இப்பொழுது கண்ணால் கண்டது மாத்திரம் பேசவில்லை. கண் கண்டதால் நெஞ்சு கண்டது கண்டுகொண்டிருக்கிறோம். ஆகையால் உங்களிடம் நான் கண்டது உங்கள் கண்களின் உக்கிரம் அல்ல. உங்கள் உள் தன்மையின் உக்கிரமேதான். அதை நீங்களும் உடனே நிரூபித்துவிட்டீர்கள்."

"உன் தகப்பனாருக்கு உன்மேல் இருக்கும் பாசத்தில் அவர் உன் சங்கீதத்தைப்பற்றிச் சொன்னதெல்லாம் காதில் வாங்கிக்கொண்டேனே தவிர ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இது நாமே நேருக்கு நேர் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயம் அல்லவா?" என்றீர்கள்.

"என்ன அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?" நீங்கள் சொன்னது அப்பாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அத்தோடு எடுத்தவுடன் நீங்கள் என்னை 'நீ' என்றதும் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. "எனக்கும் சங்கீதத்தைப்பற்றித் தெரியும்" என்றார்.

''நீங்கள் புன்னகை புரிந்தீர்கள். ஐந்து வயதில் நான் கோலியாடினபோது என் தகப்பனார் என்னைக் கன்னத்தில் அறைந்து இழுத்துவந்து சுவரோடு ஒட்டி வைத்துச் சொல்லிக் கொடுத்த நாளிலிருந்து சாதகம் பண்ணி வருகிறேன். எங்கள் குடும்பம் நினைவு தெரிந்த மூணு தலைமுறையாகச் சங்கீதப் பரம்பரை. அப்படி இருந்தும் சங்கீதத்தைப்பற்றித் தெரியும் என்று சொல்லிக் கொள்ளத் தைரியம் வரவில்லையே!''

''அப்பாவுக்கு இன்னும் ரோசம் வந்துவிட்டது. 'நான் சங்கீத சபைப் பிரஸிடெண்டு என்று தெரியுமோன்னா?' ''

'ஓஹோ! அதனால்? திறப்பு விழாவில் கட்டடத்தின் கதவை கரகோஷங்களிடையே வெள்ளிச் சாவி போட்டுத் திறந்தவர் கட்டடத்தைக் கல்மேல் கல்வைத்துக் கட்டினவர் ஆய்விடுவாரா? அல்லது உங்கள் தர்க்கப் பிரகாரம் ஆகிவிடவேணுமா?'

அப்பாவுக்கு முகத்தில் ரத்தம் தெறித்தது. சடேரென்று நாற்காலியைப் பின்னுக்குத் தள்ளிக்கொண்டு எழுந்தார்.

'என் வீட்டிலேயே என்னை அவமானப்படுத்த உம்மை இங்கு அழைத்து வரவில்லை!'

நீங்களும் விடவில்லை. 'உங்களுக்குப் பிடித்தமான தைப் பேசவும் நான் இங்கு வரவில்லை. நானாகவும் வர வில்லை. உங்கள் பெண்ணுக்குப் பாட்டுச் சொல்லித்தர வேண்டும் என்று நீங்களாக என்னைத் தேடிக் கேட்டு அழைத்து வந்தீர்கள் என்பதை உங்களுக்கு நினைவு மூட்டுகிறேன்.'

'ஆமாம், சபா காரியதரிசி உங்களைப்பற்றிப் பிரமாத மாகப் புகழ்ந்தார். நீங்கள் நாளடைவில் ரொம்பவும் பிரபலமாகப் போகும் பெரிய புள்ளி என்று இன்னும் ஏதேதோ சொன்னார். எனக்கும் என் பெண் எதிலும் சிறந்ததையே அடையவேண்டும் என்னும் அவா உண்டு.

அப்படி நான் ஒரு சபதமே பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன். படிப்போ பாட்டோ புருஷனோ எதுவுமே, ஆம்—'

'நானும் அதையேதான் சொல்கிறேன். உங்கள் பெண் மேல் இருக்கும் பாசம் உங்கள் கண்ணை மறைக்கமுடியும்.'

அப்பா பதிலுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் திணறினார். அதுதான் சமயமென நான் இடைமறித்தேன். "ஆமாம், இவரை எனக்குப் பாட்டுச் சொல்லிக் கொடுக்க அழைத்து வந்தீர்களா? அல்லது சௌகரியமாய்ச் சண்டைபோடக் கூட்டி வந்தீர்களா?"

"அப்போது நீங்கள் என்பக்கம் திரும்பித் தலை வணங்கினீர்கள். மறுபடியும் நான் சிலை அசையக் கண்டேன். எனக்கு நெஞ்சு பரபரத்தது. எப்படியும் நீங்கள் ஆச்சரியமான நிமிஷங்கள் படைத்தவர்."

"தாக்ஷாயணி, நாம் இப்போது நிமிஷத்தின் சிமிழிலிருந்து மையை எடுத்து இட்டுக்கொண்டு வருடங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்."

அவளுக்கு மயிர்க்கூச்செறிந்தது. நெஞ்சை அடைத்தது. அவன் கன்னத்தை விரல் நுனிகளால் தொட்டாள். வார்த்தைகள் மூச்சோடு சேர்ந்து வந்தன. "எப்படி உங்களால் இப்படிப் பேச முடிகிறது?"

அவன் பெருமூச்செறிந்தான். இருவரும் மௌனமாயினர்.

ஆகாயத்தில் பட்சி ஒன்று ஒற்றையாய்ப் பறந்து சென்றது. திசை தப்பிய எண்ணம்போல், நிலவு வெளிச்சத்தில் இரவைத்தான் பகலென்று நினைத்துக் கொண்டதோ? மாலையில் நேரத்தில் கூட்டிலடைய மறந்து இப்பொழுது இரவில் திசை தப்பி அலைகிறதோ? சுருதியிலிருந்து இழைகள் பிரிந்து அவர்களைச் சுற்றியும் மேலும்; மேன்மேலும் கூடு பின்னின.

"ரிமா மமாமமாமம—"

அவன் குரல் தம்பூரின் ஓசையோடு ரகசியமாய்க் கலந்து ஸன்னமாய்ப் பிரிந்து மெதுவாய் வீங்கி எழுந்தது.

அவள் கண்ணீர் கரையுடைந்தது. அவன் பாதங்களை இரு கைகளாலும் வருடினாள். தொண்டை கேவிற்று.

''நான் இப்போது எது நினைத்தேனோ அதற்கு அடி யெடுத்துக் கொடுக்கிறீர்கள்!''

அவன் கண்கள் புன்னகை புரிந்தன. குரல் இசையோடு தழுதழுத்தது.

''ஸ...ரி...ரி...ம...மாம...மா...மா...மா......''

தடவிக் கொடுத்தாற்போல் அக்ஷரங்கள் ஒன்றோ டொன்று குழைந்தன. சுருதியில் ஒளிந்து விளையாடின.

''ஸரி மாம மா மமா மக ரி ரீ...''

அவள் கைகள் கூப்பிக் கோத்துக் குவிந்து அந்தரப் பட்சிபோல் தவித்தன. கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிந் தோடியபடி இருந்தது. அவள் அவஸ்தையைக் கண்டு அவன் பாடுவதை நிறுத்தினான்.

''தாக்ஷாயணி, ஏன் அழுகிறாய்?''

''நான் அழவில்லை. என் நெஞ்சை மீட்டுகிறீர்கள். என் நெஞ்சில் எவ்வளவு ஆழம் என்னையும் அறியாமல் பதிந்தீர்கள் என்று அன்றுவரை நான் அறியேன். நான் வளர்ந்த சூழ்நிலையில், எவ்வளவோ புருஷர்களோடு பேசிச் சிரித்துக் கொட்டமடித்திருக்கிறேன். அதற்கு என் வீட்டிலும் தடங்கல் இல்லை. காலேஜில் எத்தனை மாணவர்கள், வகுப்புக்கு எத்தனை வாத்தியார்கள்!''

''அதே மாதிரி பாட்டுக்கும் ஒரு வாத்தியார்.''

''அப்படித்தான் அப்பா நினைத்தார். நானும் அப்படித்தான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் நீங்கள் அப்படி இல்லை.''

"ஏன், எப்படி இருந்தேன்? உன்னிடம் தப்பாக நடந்துகொண்டேனா?"

"இல்லை, இல்லை, ஒருக்காலும் இல்லை. சத்தியமாக இல்லை." ஆவேசத்துடன் அவன் பாதங்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டாள். "என் முகத்தைக்கூட நீங்கள் சரியாகப் பார்த்தீர்களோ, எனக்கு இன்னும் சந்தேகம். பாடும் நேரம்வரை கல்லாலடித்தாற்போல் உட்கார்ந்திருந்து, வேலையானதும் சொல்லிக்கொள்ளாமல் கூடப் போய்விடுவீர்களே! என்னோடு எங்கே சரியாய்ப் பேசினீர்கள்? நான் ஒருத்தருக்கும் பயப்பட்டதில்லை. ஆனால் உங்களிடத்தில் எனக்கு ஒரு பீதி கண்டது. அது இன்னமுந்தான் இருக்கிறது. உங்களிடம் ஒரு பிரஸன்னம் இருக்கிறது."

"நான் உன் அடிமை."

"நான்தான் உங்களுக்கு அடிமையானேன். அன்று உங்கள் பாட்டிற்கு அடிமையாகி அதனால் உங்களுக்கு அடிமையாகிவிட்டேன். அன்று நீங்கள் சாமா பாடுகையில் கற்பனை ஸ்வரத்தில் 'மாமாமாமாமா' என்று ஒரே அக்ஷரத்தை ஐந்து தடவை அழுத்தினீர்களே, அதில் ஏதோ ஒரு தருணத்தில், ஒரு 'மா'வில் உங்களுக்கு என்னை இழந்தேன். அன்று நீங்கள் 'மா...மா...' என்று எனக்கு என்ன செய்துவிட்டீர்கள், சொல்லுங்களேன்!"

"நான் என்ன செய்தேன்? உன் தகப்பனார் மாதிரி கேட்கிறாயே!"

"இல்லை, 'மாமாமாமாமா' என்று நீங்கள் உருக்கமாய் இழைக்கையில் திடீரென என் நெஞ்சுள் ஒரு கன்று 'அம்மா' என்று கதறிற்று. அவ்வளவுதான்; உடனே எனக்கு என்னைச் சுற்றி 'அம்மா! அம்மா!' என்று ஒரேயடியாய் வெள்ளி மணிகளின் அலறல்தான் கேட்டது. நானே என் வசத்தில் இல்லை. என்னைச் சுற்றி ஒரே நீலமாகிவிட்டது. நீங்கள் நம்பினால் நம்புங்கள்;

நம்பாவிட்டால் போங்கள். கண்ணை விழித்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறேன். சொப்பனம் மாதிரி இருக்கிறது. ஆனால் நீங்கள் என் எதிரில் இல்லை. என் மடியில் குழந்தையாய்க் கிடந்தீர்கள். வெட்கம் விட்டுச் சொல்கிறேன்.''

''உனக்கும் எனக்குமிடையில் வெட்கம் என்பது கிடையாது.''

நான் மடியில் இருந்த குழந்தைக்குப் பாலூட்டிக் கொண்டிருந்தேன். எனக்குப் பால் பீரிட்டுக்கொண்டு வந்தது. ஆனால் அந்தத் தோற்றம், தோன்றின சுருக்கில் மறைந்தது. கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டு பார்க்கையில், நீங்கள் கண்ணை மூடி உங்கள் பாட்டில் உங்களை இழந்திருந்தீர்கள். உங்கள் முகத்தில் ஒரு தினுசான களை போட்டிருந்தது. உங்கள் நெற்றியில் வேர்வை பொட்டுப் பொட்டாய் நின்றது. 'உங்களை நான் தொட மாட்டேனா? என் முன்றானையால் அந்த வேர்வையை ஒற்றி எடுக்க மாட்டேனா?' என்னில் மூண்டு விட்ட தாய்மை தவித்தது. அத்தருணத்தில் என்னை உங்களுக்கு இழந்தேன். கானம் கலைந்து நீங்கள் திடுக்கென விழித்துக் கொண்டீர்கள். எதிரில் என்னைப் பார்த்ததும் உங்கள் முகம் கடுகடுத்தது, ஏதோ நீங்கள் ஏமாந்த சமயம் எனக்குத் தெரிந்து விட்டது போல். தம்பூரைக் கீழே இறக்கி விட்டுக் குடிக்க ஜலம் கேட்டீர்கள். கொண்டு வந்த தீர்த்தத்தை இரண்டு முழுங்கு சீப்பிக் குடித்துவிட்டு, தம்ளரைப் படக்கெனக் கீழே வைத்துவிட்டுச் சரேலென்று எழுந்து போய்விட்டீர்கள்.''

''ஹோட்டலிலேயே சாப்பிட்டு எனக்குச் சீப்பிக் குடிக்கும் வழக்கம் விடவில்லை. என்னை மன்னித்துவிடு.''

''மன்னிப்பா?'' அவள் ஒரு விதமான ஆத்திரத்துடன் சிரித்தாள். ''நான் தம்ளரை இரண்டு கைகளிலும் எடுத்து ஆத்திரத்துடன் நீங்கள் விட்டுப்போன மிச்சத்தை உறிஞ்சிக்

குடித்தேன். ஏன் அப்படிச் செய்தேன்? நானே அப்பொழுது அறியேன். உங்கள் மிச்சத்தை உண்டால் என் தாபம் தணியும் என்றா?''

''என்னடீ தாக்ஷாயணீ?''

திரும்பிப் பார்த்தபோதுதான் அம்மா என் பின்னாலேயே நின்றுகொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

''எனக்கு ரொம்ப அசதியாயிருக்கே...''

தம்பூரை அவசரமாய்க் கீழே இறக்கிவிட்டுப் பரிவுடன் அவள் தலையை மடியில் எடுத்துக்கொண்டான்.

''வெகுநேரம் பேசிவிட்டாய். தூங்கு.''

''இல்லை, எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. வராது. நீங்கள் தொடர்ந்து சொல்லுங்களேன்.''

''என்னது?''

''நம் கதையை. உங்கள் வாய் மூலமும் நான் கேட்க இன்று எனக்கு ஆசையாக இருக்கிறது; இரண்டு குழந்தைகள் ஒன்றுக்கு ஒன்று கதை சொல்லி ஒன்றை ஒன்று தூங்கப் பண்ணிக் கொள்வதுபோல்.''

அவன் லேசாய்ச் சிரித்தான்.

அவள் குழந்தை மாதிரி அவனைத் தொந்தரவு பண்ணினாள். ''சொல்லுங்கோன்னா.''

அவன் மனம் இல்லாமல் இணங்குவதுபோல் பெருமூச் செறிந்தான்; பேசலானான்.

''அடுத்த நாள் மாலை நான் உங்கள் வீட்டுள் நுழைகையிலேயே, ஆபீஸ் அறையிலிருந்து உன் தகப்பனார் கூப்பிட்டார்.

'மிஸ்டர் பசுபதி, நான் திடீரென முடிவு செய்து விட்டேன். என் பெண்ணிற்கு 'டியூஷன்' நிறுத்திவிடப் போகிறேன். இதோ உங்கள் சம்பளம்; மன்னிக்க

வேண்டும்; சரி, போய் வருகிறீர்களா? எனக்கு வேலை இருக்கிறது.'

''அவர் நடத்தை வெடுக்கென்று இருந்தது. ஆனால் நான் ஏன் என்று கேட்டுக் கொள்ளவில்லை. ஏன் எதற்கு என்றெல்லாம் கேட்டுப் பேச்சை வளர்த்த எனக்கு எப்போதுமே பிடிப்பதில்லை. அத்தோடு பாட்டு வாத்தியார் பிழைப்பே இப்படித்தான். நான் பேசாமலே அப்படியே போய் விட்டேன். எனக்கு இதெல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்து என்ன ஆகவேணும்?

இதெல்லாம் பற்றி நான் சிந்தனைகூடச் செய்ய வில்லை. ஆனால் மூன்று நாட்கள் கழித்து, மாலை நான் வெளிக்கிளம்பத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கையில் அறைக் கதவை டக்டக்கென்று நாசுக்காய் விரல்கணுவால் தட்டும் சத்தம் கேட்டது. கதவைத் திறந்தேன். உன் தகப்பனார் நின்று கொண்டிருந்தார்.''

''உள்ளே வரலாமா, மிஸ்டர் பசுபதி?''

நான் வழி விட்டேன். ''ஹூம்!'' சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். நாற்காலி தேடினாரோ என்னவோ? உடையின் வண்ணான் மடிப்பு கலையாதபடி உடம்பை ஜாக்கிரதையாய் இறக்கிக் கொண்டு பாய்மேல் உட்கார்ந்தார். எனக்கு வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டேன்.

'உங்கள் நேரத்தை வீணாக்குகிறேனோ?'

'அப்படி ஒன்றும் இல்லை. என் நேரம் எனக்குக் காத்துக்கிடக்கும்.'

''சடக்கென நிமிர்ந்து பார்த்தார். 'மிஸ்டர் பசுபதி, இப்பொழுது உங்களுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் கிடைத்தால் என்ன செய்வீர்கள்?' ''

'இதென்ன கேள்வி?'

'பிறகு சொல்கிறேன். நீங்கள் முதலில் சொல்லுங்கள். ஆயிரம்— ஏன், ஆயிரத்தைந்நூறாகத்தான் இருக்கட்டுமே ஒரு மட்டாய்க் கிடைத்தால் என்ன செய்வீர்கள்?'

''என்ன செய்ய முடியாது? என்ன வேணுமானாலும் செய்யலாம். குதிரைவாலில் கட்டி ஒரு மட்டாய்த் தோற்க லாம்; கெலித்தால் பதினைந்தாயிரமாய்ப் பண்ணலாம்.''

''அவர் முகம் சட்டென மாறிற்று. அப்புறந்தான் தெரிந்தது. அவருக்கு 'ரேஸ்' பைத்தியம் உண்டு என்று.''

'உங்களைப் பொறுத்தவரையில் சொல்லுங்களேன்.'

''எனக்கு யோசனை சுவாரசியமாய்த் தானாவே ஓடத்தலைப்பட்டது. 'பார்க்கலாம், இப்போது நான் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் 'டியூஷன்'களுக்கு அக்கடா என்று ஒரு வருஷத்துக்காவது முழுக்குப் போட்டு விடலாம். செளகரியமாய் இஷ்டப்படி சாதகம் செய்ய லாம். நல்ல குருவை அடுத்துப் பாடம் கேட்கலாம். மதுரைக்குப் போய் ஓலைச் சுவடிகளைப் புரட்டி ஒரு வருஷமாவது ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டுமென வெகு நாளாய் ஓர் அவா உண்டு.''

'பேஷ், பேஷ்!' என்று பையிலிருந்து செக் புத்தகத்தை எடுத்துத் துடையில் வைத்துக் கொண்டு எழுத ஆரம் பித்தார். 'உங்கள் முதல் எழுத்து என்ன?'

'ஏது, என் விஷயத்தில் இவ்வளவு அக்கறை திடீரென்று?'

'உம்மிடத்தில் அக்கறை இல்லை. எனக்கு என் பெண் மேல் இருக்கும் அக்கறைதான்.'

'இதென்ன குரு தக்ஷிணையா?'

''அப்படித்தான் வைத்துக் கொள்ளுமே.''

'இதென்ன, இந்த மூன்று நாளில் தாக்ஷாயணி சங்கீதத் தில் மேதையாகிவிட்டாளா என்ன?'

'மிஸ்டர் பசுபதி, என் பெண்ணுக்குச் சங்கீதம் வேண்டாம். என் பெண் எனக்கு மிஞ்சினால் போதும். மிஸ்டர் பசுபதி, நான் ஏமாந்து போனேன். என் பெண் உம்மிடத்தில் மனத்தைப் பறிகொடுத்து விட்டாள்.'

'கோணி ஊசியால் ஓங்கிக் குத்தினாற் போல் என் மண்டையில் வலி பளீரெனப் பாய்ந்து மின்னிற்று. ஓசைகள் அனைத்தும், அவைகளின் கதியில், அப்படியே தடுக்கி நின்றன. கூரையிலிருந்து ஒரு பல்லி தொப்பென்று மூலையில் சாத்திய தம்பூரின் மேல் விழுந்தது. 'ரொய்ஞ்ஞ்' என்று தந்திகளின் சத்தந்தான் அந்த நிமிஷத்தை விடுதலை செய்தது.

'என்ன சொல்கிறீர்கள்?' அவர் அப்படிக் கேட்கையில் அவரைப் பார்க்க எனக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. 'என் பெண்ணை நான் காப்பாற்ற வேண்டும். ஒரேயடியாய்ப் புத்தி கலங்கியிருக்கிறாள். ஏதோ பிதற்றிக் கொண்டே யிருக்கிறாள். ஆகாரமே செல்லவில்லை. அவளை நீங்கள் என்ன செய்து விட்டீர்கள்?'

எனக்குச் சுருக்கென்றது.

'மிஸ்டர் பசுபதி, உங்களுக்கு என் பெண்ணைக் கொடுப்பேன் என்று நினைக்கிறீர்களோ?'

'நான் நினைப்பேன் என்று நீங்கள் நினைக்கிறது இருக்கட்டும். நீங்கள் கொடுத்தாலும் நான் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டாமா? என் சம்மதம் என்று ஒன்று இதில் உண்டே!'

அவருக்கு மூக்குத் துடித்தது. ''அதிகப் பிரசங்கித்தன மாய்ப் பேச வேண்டாம். நீங்கள் ஆரம்பத்திலிருந்தே மீறித்தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நான் வார்த்தை பொறுக்கமாட்டேன்.''

'வாஸ்தவம், நான் யார்? கேவலம் பாட்டுவாத்தியார் நீங்கள் பெரிய உத்தியோகஸ்தர். உம்மைச் சுற்றி

இருப்பவர்கள் எல்லாம் உமக்கு ஆமாஞ்சாமி போட்டுப் போட்டுப் பிறர் அபிப்பிராயம் என்று ஒன்று உண்டு என்பதையே மறந்துவிட்டீர்கள். உம்மிடத்தில் பணம் ஏராளமாய் இருக்கிறது.'

''என் கையில் செக்கைத் திணித்தார். 'நீங்கள் என் பெண்ணுக்கு இழைத்திருக்கும் தீங்கிற்கு உம்மைச் சும்மாவே விடுகிறேன் என்று வைத்துக்கொள்ளும்.' ''

'கொஞ்சம் மூச்சு விடுங்கள். உங்கள் பெண்ணிற்கு நான் என்ன தீங்கு இழைத்துவிட்டேன்?'

'இன்னும் என்ன வேண்டும்? ஜவ்வாதுப் பொட்டும் கஸ்தூரி வாசனையும் இட்டுக்கொண்டு அவள் மனத்தை மயக்கியிருக்கிறீர்.'

செக்கை நாலு சுக்கல்களாய்க் கிழித்து அவர் ஜேபியில் செருகினேன். ''தயவு செய்து போகிறீர்களா?''

'மிஸ்டர் பசுபதி!'

'உடனே போய் விடுங்கள். தயவு செய்து உடனே.'

அவர் போன பிறகு வெகுநேரம் நான் உட்கார்ந்த இடத்தை விட்டு அசையவில்லை. உன்னைப்பற்றி நான் அதுவரை நினைத்ததில்லை. நான் ஒரு நாளும் அதுவரை வாசனைகள் உபயோகித்ததும் இல்லை. எங்கோ கடியாரத்தில் மணி ஒன்பது அடித்தது. கஸ்தூரி, ஜவ்வாது, கஸ்தூரி ஜவ்வாது என்று இரண்டு வார்த்தைகள், தொண்டையில் நார் சுற்றிக் கொண்டிருந்தன. இரண்டு கட்டடம் தாண்டினால் சந்தனக் கடை. சரக்கென்று எழுந்து சென்றேன். ஜவ்வாதும் கஸ்தூரியும் வாங்கிக் கொண்டு வந்தேன். கண்ணாடி பார்த்துச் செவ்வையாக இட்டுக்கொண்டேன். தம்பூரை மீட்டிக்கொண்டு பாட ஆரம்பித்தேன்.

''நானே என் வசத்தில் இல்லை. அந்த சமயம் எனக்கு உடல் கூட இல்லை. குரலாய் மாறிப் போயிருந்தேன். எத்தனை நேரம் பாடினேனோ?

''மாடிப்படியில் திடுதிடுவென யாரோ ஏறி வரும் சத்தம். கதவு படீரெனத் திறந்தது. வாசற்படியில் ஒரு கணம் நீ நின்றாய். நீ அலங்கோலமாக இருந்தது தெரிந்தது. உன் கண்களில் ஜுரம் அடித்துக்கொண்டிருந்தது. ஓடிவந்து அப்படியே என்மேல் விழுந்தாய். சாட்டை மாதிரி உன் பின்னல், பாம்புபோல் என் கழுத்தைச் சுற்றிக்கொணடது.''

அவன் உடல் கிடுகிடென ஆடிற்று. அவள் எழுந்து அவன் தோள்களைப் பற்றிக்கொண்டாள்.

''சில விஷயங்கள் சில சமயம் நேர்ந்து விடுகின்றன. அவை நேரும் முறையிலேயே அவைகளுக்கு முன்னும் பின்னும் இல்லை. அவை நேர்ந்ததுதான் உண்டு. அவை நேர்ந்தவிதமல்லாது வேறு எவ்விதமாயும் அவை நேரவும் முடியாது நேர்வது அல்லாமலும் முடியாது. நேர்ந்த சமயத்தில் நேர்ந்தபடி அவை நேர்வது அல்லாது முடியாது. நேர்ந்தமையால், அதனாலே நேர வேண்டியவையாவும் ஆகிவிடுகின்றன. அப்படி நேர வேண்டியவையாய் ஆனதால் அவை நேர்ந்ததால் அவைகளில் ஒரு நேர்மையும் உண்டு. அந்த நேர்மை தவிர அவை நேர்ந்ததற்கு வேறு ஆதாரம் இல்லை. வேண்டவும் வேண்டாம். அவைகளின் ஸ்வரங்களே அவ்வளவுதான்.''

''நீங்கள் ஆச்சரியமான நிமிஷங்கள் படைத்தவர்.''

இருவரும் வெகு நேரம் அவரவர் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தனர். தம்பூரின்மேல் பதிந்த அவன் நாட்டம் மாறவில்லை.

''சரி, நேரமாகிவிட்டது, எழுந்திருங்கள்.''

''ஆகட்டும்.''

''இப்போது மணி என்னவோ? கண்ணை ஒரு முறை கொட்டியாவது திறக்கவேண்டாமா?''

''கண்ணை மூடினால் மாத்திரம் நேரமாகவில்லையா? விழித்துக்கொண்டிருந்தாலும் நேரந்தான். தூங்கினாலும்

நேரந்தான். ஆகிற நேரம் ஆகிக்கொண்டுதான் இருக்கிறது.''

''நிமிஷத்தில் வருஷங்கள். வருஷத்தில் நிமிஷங்கள். காலகதியின் உண்மையான தன்மையில் நிமிஷத்துக்கும் வருஷத்துக்கும் வித்தியாசம் இல்லை.''

''நீ படித்திருப்பதால் நீ சொல்வதையெல்லாம் நிரூபிக்க முடியும். எனக்குத் தெரிந்தது கூட்டில் அடைபட்டாற்போல் இங்கு இருக்கிறேனே, இந்த எட்டு வருஷங்கள்தாம். எட்டு வருஷங்கள். ஒன்றா இரண்டா......?''

அவள் தலை குனிந்தாள். அவன் புறங்கையில் இரண்டு நெருப்புச் சொட்டுக்கள் விழுந்தன. அவன் மனம் பஸ்மம் போல் பிசுபிசுத்தது.

''தாக்ஷாயணி, ஏன் அழுகிறாய்?''

அவள் முகம் பயத்தில் மாறுவது நிலவில் கூடத் தெரிந்தது. மூக்கை உறிஞ்சிக்கொண்டாள்.

''நீங்கள் எதை நினைக்க வேண்டாம் என்று கவலைப் படுகிறேனோ, அதையேதான் இப்போது இருவரும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.''

''மனம் என்பது எப்பொழுதும் ஒரு நிலையில் இருப்ப தில்லை. அது எண்ணுவதையெல்லாம் எண்ணியே தீரும்.''

அவன் கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

''என்னால் உங்களுக்கு ஒரு சுகம் கிடையாது. நான் படி மிதித்ததிலிருந்து உங்களுக்குக் கஷ்டத்தைத் தவிர வேறெதுவும் இல்லை.''

''என் வியாதிக்கும் நீ படி மிதித்ததற்கும் சம்பந்தம் இல்லை. இது குடும்பத்தில் இரண்டு வழியிலும் இருக்கிறது. என் தாய் இறந்தது காசநோயால்தான். என் தாயைப் பெற்ற பாட்டனார் இறந்ததும் அதே

வியாதியால்தான். என் தகப்பனாரோ தம் அத்தை மகளையே மணந்துகொண்டார். ஆகையால் நான் எனக்கு வந்ததைத் தப்ப முடியாது. இருந்தாலும் மனம் எப்போதும் ஒரு நிலையில் இருப்பதில்லை. அது எண்ணுவதை எண்ணியே தீரும். எண்ணங்களை அறவே ஒழிக்க முடியாது. முடிந்தவரை அடக்க முடிந்தால் அதுவே ஓசத்தி.''

''நானுந்தான் நினைத்துக் கொள்கிறேன்: ஓரொரு சமயம், நீங்கள் எப்படி வீணாய்ப் போய்விட்டீர்கள் என்று. என்னவோ ஆரம்பத்தில் ஜலதோஷ ஜுரம் என்று தானே நினைத்தோம்.''

''டாக்டர் என்னை வைத்துக்கொண்டு உன்னிடத்தில் தானே சொன்னார்? ஆத்திரத்துடன் கேலி பண்ணினார். 'அம்மா! உங்களுக்கு உங்கள் புருஷன் மிஞ்சணுமானால் பட்டணத்தை விட்டு எங்கேயாவது கிராமத்துக்கு ஓடிப் போய் விடுங்கள். இந்த இடத்து மூச்சை இன்னும் ஒரு நிமிஷம் கூட சுவாசிக்க இவர் லாயக்கில்லை. சுவாசப்பையில் ஓட்டை விழ எப்போடா என்று காத்துக்கொண்டிருக்கிறது!' ''

''இன்று பாலத்தில் நாம் நின்றபோது ரயில் வந்ததே, அப்போது இதைத்தான் நினைத்துக்கொண்டேன். எட்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால் இதே வண்டிதானே இந்த ஊரில் நம் இருவரையும் கக்கிவிட்டுச் சென்றது? நான்தான் முதலில் இறங்கினேன். தம்பூரைத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டு பின்னால் நீங்கள் இறங்கினீர்கள். உங்களுக்குக் கைகொடுத்து இறங்கவேண்டியிருந்தது. அவ்வளவு பலவீனமாய்ப் போயிருந்தீர்கள். அந்த மூன்று மாதங் களுக்குள்.''

''இப்போதுந்தான் எதற்கு உபயோகம்? உனக்குக் குழந்தையாகவே நானும் ஆகிவிட்டேன். பெண்களுக்குள் ஒரு வசனம் உண்டு; பெற்றது வயிற்றுப் பிள்ளை;

கொண்டது கயிற்றுப் பிள்ளை. எப்படி இருந்தால் என்ன? இருவர் மூவரானோம். அது நிமிஷத்தில் சேர்ந்ததா, வருஷத்தில் சேர்ந்ததா?'' அவன் முகத்திலிருந்து பத்து வருஷங்கள் சட்டென உதிர்ந்தன. பாபுவின் முதுகைத் தடவினான்.

''நானும் உங்களிடம் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த நிமிஷத்தில் எதையுமே மனத்தில் ஒளித்து வைக்க முடியவில்லை. இந்த எட்டு வருஷங்களுக்குள் ஒரு தடவை, எப்போது என்று சொல்ல மாட்டேன், நானும் உங்களை விட்டுப் பிரிந்து போய்விடவேண்டும் என்று நினைத்தது உண்டு.''

''ஏன்?'' அவளை ஸ்வாரஸ்யத்துடன் கவனித்தான்.

''ஏன் என்றால் என்னத்தைச் சொல்வது? நீங்கள்தான் சொன்னீர்களே, அது மாதிரி ஒரு நிமிஷபுத்திதான். இப்படித் தோசியாய்ப் போய்விட்டேனே என்ற மனக் கசப்பு. பிறந்த வீட்டுச் சபலமும் இருக்கலாம். ஒரே எண்ணம் மனசை முற்றுகையிட்டுவிட்டால்தான் முன்புத்தி பின்புத்தியில்லாமல் அடித்துவிடுமே! என்னவோ நினைத்துக்கொண்டேன்; அவ்வளவுதான். நீங்கள் அசதியாய் உறங்கிக்கொண்டிருந்தீர்கள். பையன் விளையாடப் போயிருந்தான். கடியாரத்தைப் பார்த்தேன். வண்டிக்கு நாலு நிமிஷங்களே இருந்தன. ஈரக் கையை மடியில் துடைத்துக் கொண்டு கிளம்பிவிட்டேன்.''

அவள் அவனைப் பார்க்கவில்லை. நெற்றியில் அரும்பிய வேர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

''நான் சொல்வதைச் சொல்லிவிடுகிறேன். இந்த நிமிஷம் என்னால் எதையுமே ஒளிக்க முடியவில்லை. நம்மிடையில் இது ஒன்றுதான் இருவருக்கும் தெரியாதது. அதையும் இல்லையென்று பண்ணிவிடுகிறேன். வயல் வரப்புக்களின் மேல் தட்டுத் தடுமாறிக் குறுக்கு வழியில் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடினேன். சவுக்குத் தோப்பின்

உச்சியில் புகைப்படலம் தெரிந்துவிட்டது. மூங்கில் பாலத்தின் மேல் கால் வைத்தேன். வண்டி ஸ்டேஷனை விட்டுக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது. நீளமாய் ஒரு முறை ஊதிற்று. இன்னொரு முறையும் ஊதிற்று. 'ஏ அசடே, வழிதப்பிப் போகாதே. இந்தத் தடவை உன்னைக் காப்பாத்தியாச்சு. இங்கேயே விழுந்துகிட' என்று கடிவது போல் இருந்தது.''

அவளுக்கு மூச்சு இரைத்தது.

அவன் அவள் கையை இழுத்து தன் கையுள் வைத்துக் கொண்டான். அவள் கையை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றாள் ''உஷ்!'' குழந்தை முழிச்சுக்கறான்!'' என்றாள்.

பாபு உடம்பை முறுக்கிக் கொண்டு கண்ணைத் திறந்து, இருந்த இடம் புரியாமல் ஒரு தரம் மிரள விழித்தான். தன் மேல் கவிந்த முகங்களை அடையாளம் கண்டு கொண்டதும் அவன் முகத்தில் வெளிச்சம் உண்டாயிற்று. காலை நீட்டி அவள் மடியில் சொகுசாய்ப் போட்டுக் கொண்டான்.

''அப்பா! அம்மாக்கும் உனக்கும் நடுவில் நான் பாலம்'' என்றான்.

6. பாற்கடல்

நமஸ்காரம். க்ஷேமம். க்ஷேமத்திற்கு எழுத வேணு மாய்க் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நீங்களோ எனக்குக் கடிதம் எழுதப் போவதில்லை. உங்களுக்கே அந்த எண்ணமே இருக்கிறதோ இல்லையோ? இங்கே இருக்கும் போதே, வாய் கொப்புளிக்க, செம்பில் ஜலத்தை என் கையிலிருந்து வாங்க. சுற்றும் முற்றும் திருட்டுப் பார்வை, ஆயிரம் நாணல் கோணல். நீங்களா கட்டின மனைவிக்கு கடிதம் எழுதப்போகிறீர்கள்? அதனால் நானே முந்திக் கொண்ட தாவே இருக்கட்டும். அகமுடையான் உங்கள் மாதிரி யிருந்தால்தானே, என் மாதிரி பெண்டாட்டிக்குப் புக்ககத் தில் கெட்ட பேரை நீங்களே வாங்கி வைக்க முடியும்? "அவள் என்ன படிச்ச பெண், படிச்ச படிப்பு எல்லாம் வீணாய்ப் போகலாமா? ஆம்படையனுக்குக் கடிதாசு எழுதிக்கறாள்!" என்று வீட்டுப் பழைய பெரியவாள், புதுப் பெரியவாள் எல்லாம் என் கன்னத்திலிடிக்காமல், தன் கன்னத்திலேயே இடித்துக் கொண்டு, ஏளனம் பண்ணலாம்! பண்ணினால் பண்ணட்டும், பண்ணட்டும்; நான் எழுதியாச்சு. எழுதினது எழுதினதுதான். எழுதினதை நீங்கள், தலை தீபாவளியுமதுவுமாய், அவ்வளவு தூரத்திலிருக்கிறவர், படித்தது படித்ததுதான். எழுதினதைப் படித்தபின், எழுதினவாளும், படித்தவாளும் குற்றத்தில் ஒண்ணுதானே? வேறு எதிலும் ஒற்றுமை யிருக்கிறதோ இல்லையோ?

இதென்ன முதல் கடிதமே முகத்தில் அறையற மாதிரி ஆரம்பிக்கிறது என்று தோன்றுகிறதோன்னோ? சரி, நான் அசடு, போங்கோளேன்; திருப்திதானே? நான் வெகுளி, எனக்கு மனசில் ஒண்ணும் வைத்துக் கொள்ளத் தெரியாது. அப்பாகூட அடிச்சுப்பார்: 'ஜகதா கிட்டே யாரும் அசதி மறதியாக்கூட ஒரு ரகஸ்யத்தைச் சொல்லிவிடாதேயுங்கள். ஒருத்தர் கிட்டேயும் சொல்லக்கூடாது என்றால் ஒரு கடிதாசுத்துண்டிலாவது அதை எழுதி எறிந்து விடுவாள். இல்லாவிடில் அவளுக்கு மண்டை வெடித்துவிடும். ஜகதா அவ்வளவு ஆபத்தான மனுஷி.'' ஆமாம், அப்படித்தான் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் பின் யாரிடத்தில் சொல்லிக் கொள்வது, தலை தீபாவளிக்கு என் கணவர் என்னுடன் இல்லாத கஷ்டத்தை? என் அப்பா அம்மாவுக்கு எழுதலாமா? எழுதினால், புக்காத்து விஷயங்களைப் பிறந்த வீட்டுக்கு விட்டுக் கொடுத்தேன் என்கிற பொல்லாப்பைக் கட்டிக்கவா? நான் அசடாயிருக்கலாம்; ஆனால் அவ்வளவு அசடு இல்லை. அப்புறம் எனக்கு யாரிருக்கா; நீங்களே சொல்லுங்களேன்!

தீபாவளிக்கு இரண்டு நாளைக்கு முன்னால் அம்மா வந்திருந்தாள், ஆசையா பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையை யும் தலை தீபாவளிக்கு அழைத்துப்போகணும் என்று. நீங்கள் ஊரில் இல்லை. இருக்கவும் மாட்டேள் என்று தெரிந்தும் அவள் முகம் விழுந்ததைப் பார்க்கணுமே, எடுத்து மறுபடியும் சேர்த்து ஒட்ட வைக்கிற தினுசாய்த் தானிருந்தது.

''சரி, மாப்பிள்ளைதான் இல்லை. ஜகதாவைக் கூட்டிக் கொண்டு போகிறேனே! நாங்களும் பிரிஞ்சு கொஞ்ச நாளாச்சு. உங்களிஷ்டப்படி கல்யாணமாகி நாலாம் நாள் இருஹப் பிரேவசத்துக்கு விட்டதுதானே!'' என்று சொல்லிப் பார்த்தாள்.

ஆனால் அம்மா (உங்கள் அம்மா— இப்போ எனக்கு இரண்டு அம்மான்னா ஆயிட்டா!) ஓரக் கண்ணால்

என்னைப் பார்த்துண்டே, "என் பிள்ளை எப்போ அங்கே வர முடியல்லியோ உங்கள் பெண் இங்கேயே நாலு பேரோடு ஸல்லோபுல்லோன்னு இருந்துட்டுப் போறாள்! இனிமேல் எங்கள் பெண்ணும்தானே! அப்புறம் உங்களிஷ்டம். அவளிஷ்டம். இங்கே ஒருத்தரும் கையைப் பிடிக்கிறதாயில்லே!" என்றார்.

இதென்ன கன்றுக் குட்டிக்கு வாய்ப்பூட்டைப் போட்டுப் பாலூட்டற சமாசாரமா? என்னை அம்மா ஆழம் பார்க்கிறது தெரியாதா, என்ன? நான் ஒண்ணும் அவ்வளவு அசடு இல்லை. இந்த வீட்டிலேயே யார் பளிச்சுனு பேசறா? இங்கேதான் பேசினதுக்குப் பேசின அர்த்தம் கிடையாதே! எனக்குத் திடீர்னு சபலம் அடிச்சுண்டது, என் கையொட்டின தம்பி சீனுவைப் பார்க்கணும்னு. ஒரு நிமிஷம் என்னைப் பிரிஞ்சு இருந்த தில்லை. காலையில் கையலம்பி நனைஞ்ச சட்டையை மாத்தறதிலிருந்து, ராத்திரி தொட்டிலில் அவன் படுக்கையை விரிக்கிறவரைக்கும் அக்காதான் எல்லாம் பண்ணியாகணும். இப்போ குழந்தை என்ன பண்றானோ? ஆனால் நான் இங்கேயே இருக்கேன்னு சொல்லிவிட்டேன். அம்மா கண்களும்பிற்று. அம்மா பேசாமே போயிட்டாள். நான் கொஞ்ச நாழி திக்பிரமை பிடிச்சு நின்றேன். அம்மா குஞ்சிரிப்புடன் என்னை ஒரு நிமிஷம் ஆழ்ந்து நோக்கி விட்டுக் காரியத்தைப் பார்க்கப் போயிட்டார். அவருக்கு உள்ளூற சந்தோஷம். எனக்குத் தெரியும், நான் பரீட்க்ஷை யில் ஜெயித்து விட்டேன் என்று. என்ன பரீக்ஷை? பெண்ணாய்ப் பிறந்தபின் ஸ்வதந்திரம் ஏது என்கிறது தான்.

"ஆமாம்; நான் கேட்கிறேன்— இதென்ன உத்தியோகம், ஒரு நாள் கிழமைக்குக் கூட பெற்றவர் உற்றவர் கூட இல்லாமல்படிக்கு? என்னதான் 'காம்'பில் கிளம்பிப் போனாலும் சமயத்துக்கு லீவு வாங்கிக் கொண்டு திரும்பி வர முடியாதா?

ஆனால் எனக்கே தெரிகிறது; பெண்கள் என்ன, புருஷர்களுக்குந்தான், என்ன சுதந்திரம் இருக்கிறது? எங்களுக்கு வீடு என்றால் உங்களுக்கு உத்தியோகம். பார்க்கப்போனால் யார்தான் விடுதலையாயிருக்கிறார்கள்? எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு பெரும் சிறையிலிருக்கிறோமே, இந்த உலகத்தில்! பணக்காரன் தங்கக் கூண்டில். இந்த இரண்டு ஸ்திதியிலுமில்லாமல் நம்மைப் போல் இருக்கிறவர்கள் இதிலுமில்லை; அதிலுமில்லை; காலை ஊன்றக்கூட ஆதாரமில்லாமல், அந்தரத்தில் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இல்லாவிடில் இந்தச் சமயத்தில் நாம் பிரிந்து நீங்கள் எங்கேயோ இருப்பானேன்? நான் ஏங்கி உருகித் தவித்துக்கொண்டு? உத்தியோகத்தை உதறிவிட்டு ஓடிவந்துவிட முடிகிறதா? நான் ஒண்ணும் அவ்வளவு அசடு இல்லை. மனஸு வெச்சேன்னா எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். இப்போ மனஸு வெச்சிருக்கேன்!

ஆனால் அதற்காக என்னோடு பேசக்கூடாது என்று இருந்ததா? போகிற சமயத்தில் என்னிடம் வந்து, ''ஜகதா, நான் போயிட்டு வரட்டுமா?'' என்று என்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு போனால், தலையைச் சீவிடுவார்களா? அதையும்தான் பார்த்துவிடுகிறது; என்ன ஆகிவிடும்? சாந்தியைத் தைக்குத் தள்ளிப்போட்டு விட்டாலும் வாய் வார்த்தை கூட பேசிக்கக் கூடாது என்றால் பிள்ளைகள் கலியாணம் பண்ணிக் கொள்வானேன்? இந்த வீடே வேடிக்கையாய்த்தானிருக்கிறது. நீங்கள் எல்லாம் இப்படியிருக்கிறதால்தானே நாங்கள் எல்லாம் வெட்கம் கெட்டவர்களாகி விடுகிறோம்?

ஆனால் அம்மாவே சொல்லியிருக்கிறாள். கூட்டுக் குடித்தனம் என்றால் அப்படித்தானிருக்கும் என்று. அவளும் சம்சாரி வீட்டில்தான் வாழ்க்கைப் பட்டாளாம். இடம் போதாத வீட்டில் நாலு ஜோடிகள் வாசம் பண்ணணுமானால் என்ன பண்றது? வீட்டுக்கு விருந்தாளி

வந்தூட்டால் கேட்கவே வேண்டாம். திடீர்னு ஒரு ஜோடியின் ஒரு படுக்கை தானாகவே திண்ணையில் வந்து விழுந்துவிடுமாம். சீட்டைப் போட்டுக் குலுக்கினாற் போல் யார் படுக்கை என்று போட்ட பிறகுதான் தெரியுமாம். சொல்லவும் முடியாது, மெல்லவும் முடியாது; திருடனுக்கு தேள் கொட்டின மாதிரி வாயை மூடிண்டிருக்க வேண்டியதுதான். அம்மா சொல்றப்போ எனக்கு சிரிப்பாய் வரும், இந்தச் சம்பந்தம் பண்ணுவதற்கு முன்னால் அப்பா கூடச் சொன்னார்: "இதென்னடி, இது அவ்வளவு உசிதமோ? ஒரே சம்சார வீடாயிருக்கிறது. பையன் நாலுபேருக்கு நடுவில் நாலாமவனாயிருக்கிறான். இன்னும் கலியாணத்துக்கு ஒன்று இரண்டு பெண்கள் காத்திருக்கிறாப் போலிருக்கிறது..."

"இருக்கட்டும், இருக்கட்டும், நிறையக் குடித்தனமா யிருந்து நிறையப் பெருகட்டும். நாளாவட்டத்தில் இது தான் நம் பெண்ணுக்கு நல்லதா விளையும், பாருங்கோ. இப்போ நமக்கு என்ன குறைஞ்சு போச்சு? எடுத்தவுடனே இக்கு பிடுங்கல் இல்லாமல், கையை கோத்துண்டு போனவாளெல்லாம் கடைசியில், உலகம் தெரியாமல், எது நிலைச்சுது தெரியாமல், நாயும் பூனையுமா நாறிண் டிருக்கிறதை நான் பார்த்துண்டுதானே இருக்கேன்! பையன் நல்ல வேளையா நாலாம் பிள்ளையாத்தானே இருக்கான்? என் மாதிரி, என் பெண், வீட்டுக்கு மூத்த நாட்டுப்பெண்ணாய் வாழ்க்கைப்பட வேண்டாமே?"

அம்மா அப்படிச் சொல்றப்போ நன்னாத்தானிருக்கு நாவலில் கதாநாயகியாயிருக்க யார்தான் ஆசைப்பட மாட்டார்கள்? ஆனால் தனக்கென்று வரப்போத்தானே தெரியறது? நிஜம்மா, நீங்கள் அன்றைக்கு ஆதரவாய் எனக்கு ஒரு வார்த்தை கூட இல்லாமல் வண்டியிலேறிப் போயிட்ட பிறகு, எனக்கு அழுகையா வந்துவிட்டது. என் நெஞ்சின் பாரத்தை யாரிடம் கொட்டிக்கொள்வேன்?

எல்லாரும் எனக்குப் புதிசு, வாயில் முன்றானை நுனியை அடைச்சுண்டு கிணற்றடிக்கு ஓடிப்போயிட்டேன்.

எத்தனை நாழி அங்கேயே உட்காந்திருந்தேனோ அறியேன்.

''என்னடி குட்டீ, என்ன பண்றே?''—

எனக்குத் தூக்கிப் போட்டது. அம்மா எதிரே நின்னுண்டிருந்தாள். உங்கம்மா செக்கச்செவேல் என்று நெற்றியில் பதக்கம் மாதிரி குங்குமமிட்டுக்கொண்டு கொழ கொழன்னு பசுப்போல் ஒரொரு சமயம் எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறார்!

''ஒண்ணுமில்லையே அம்மா!'' என்று அவசரமாய்க் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டேன். ஆனால் மூக்கை உறிஞ்சாமல் இருக்க முடியவில்லை.

''அடாடா! கடுஞ் ஜலதோஷம். மூக்கையும் கண்ணையும் கொட்டறதா? ராத்திரி மோர் சேர்த்துக்காதே'' (கபடும் கருணையும் கண்ணில் கூடி அம்மா கண்ணைச் சிமிட்டும்போது, அதுவும் ஒரு அழகாய்த்தானிருக்கிறது!) ''என்னவோ அம்மா, புதுப் பெண்ணாயிருக்கே; உன் உடம்பு எங்களுக்குப் பிடி படறவரைக்கும், உடம்பை ஜாக்கிரதையாப் பார்த்துக்கோ— அட; குட்டி இதென்ன இங்கே பாருடீ!''

அம்மா ஆச்சரியத்துடன் கிணற்றுள் எட்டிப் பார்த்தார். அவசரமாய் நானும் எழுந்து என்னென்று பார்த்தேன்; ஆனால் எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை.

''ஏ குட்டி, எனக்குத்தான் கண்சதை மறைக்கிறதா? கிணற்றில் ஜலம் இருக்கோ?''

''இருக்கிறதே!''

''குறைஞ்சிருக்கா?''

''இல்லையே, நிறைய இருக்கே!''

''இருக்கோன்னோ? அதான் கேட்டேன்; அதான் சொல்ல வந்தேன், கிணற்று ஜலத்தை சமுத்திரம் அடித்துக் கொண்டு போக முடியாதுன்னு! நேரமாச்சு. சுவாமி பிறையின் கீழ் கோலத்தைப் போடு—'' என்று குஞ்சிரிப்புடன் சொல்லிக் கொண்டே போய்விட்டார்.

நான் கிணற்றடியிலேயே இன்னும் சற்று நேரம் நின்றிருந்தேன். நெஞ்சில் சின்னதாய் அகல் விளக்கை ஏற்றி வெச்ச மாதிரியிருந்தது. மேலே மரத்திலிருந்து பவழமல்லி உதிர்ந்து கிணற்றுள் விழுந்து கொண் டிருந்தது. தும்பையறுத்துக் கொண்டு கன்றுக்குட்டி முகத்தை என் கையில் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தது.

இந்த வீட்டில் யார்தான் பளிச்சென்று பேசுகிறார்கள்? வெளிச்சம் எல்லாம் பேச்சில் இல்லை. அதைத் தாண்டி அதனுள்தான் இருக்கிறது.

ஆனால் ஊமைக்கு மாத்திரம் உணர்ச்சியில்லையா? அவர்களுக்குத்தான் அதிகம் என்று சொல்லக் கேட்டுருக் கிறேன். ஆனால் நீங்கள் அசல் ஊமையில்லையே, ஊமை மாதிரிதானே! எனக்கு 'ரெஸ்பெக்டே' இல்லையோன்னோ? ஆமாம், அப்படித்தான். போங்கோ நான் உங்களுக்கு இப்போ கடிதம் எழுதவில்லை. உங்களுடன் கடிதத்தில் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். இல்லை. கடிதாசியில் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என் யோசனை என்னுடையது. அதை யாராலும் தடுக்க முடியாது. என்னாலேயே தடுக்க முடியாதே, நான் என்ன செய்வேன்? நான்தான் அப்பவே சொல்லிவிட்டேனே, என் நெஞ்சி லிருக்கிறதை அப்படியே கொட்டிவிடுவேன் என்று!

எனக்கு மாத்திரம் தெரியாதா, நீங்கள் நெஞ்சில் முள் மாட்டிண்ட மாதிரி, கண்டத்தை முழுங்கிண்டு, முகம் நெருப்பாய்க்காய, வாசலுக்கும் உள்ளுக்குமா அலைஞ்சது? அப்போ உங்களுக்கு மாத்திரம் என்னோடு பேச ஆசை யில்லை என்று நான் சொல்ல முடியுமா? அதை

நினைத்தால்தான் எனக்குத் துக்கம் இப்போகூட நெஞ்சை அடைக்கிறது. என்ன பேசவேண்டும் என்று நினைத்தீர்களோ? அதைக் கேட்கும் பாக்கியம் எனக்கு இல்லை. இதற்கு முன்னால் நீங்கள் யாரோ, நான் யாரோ? பரதேசிக் கோலத்தில் படி தாண்டி உள்வந்து நீங்கள் என் கைபிடித்ததும் ஜன்மேதி ஜன்மங்கள் காத்திருந்த காரியம் நிறைவேறிவிட்டாற்போல் எனக்குத் தோன்றுவானேன்?

அப்படிக் காத்திருந்த பொருள் கைகூடிய பின்னரும், இன்னமும் காத்திருக்கும் பொருளாவே இருப்பானேன்? இன்னமும் ஜன்மங்களின் காரியம் நிறைவேறவில்லையா? இப்பொழுது நெருப்பு என்றால் வாய் வெந்துபோய் விடாது. தாலி கட்டின வீட்டில் அடித்து விழுகிறாயே என்று கேட்காதேயுங்கள். இப்போ நான் சொல்லப் போவதைத் தைரியமாய்த்தான் சொல்லவேணும். நீங்கள் எங்கேயோ 'காம்ப்' என்று தூரதேசம் போய்விட்டீர்கள். இந்த நிமிஷம் எந்த ஊரில் எந்த ஹோட்டலில், சத்திரத்தில், எந்தக் கூரையை அண்ணாந்து பார்த்தபடி என்ன யோசனை பண்ணுகிறீர்களோ? நானும் புழுங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் திரும்பி வருவதற்குள் எனக்கு ஏதுவும் நேராது என்று என்ன நிச்சயம்? நினைக்கக் கூட நெஞ்சு கூசினாலும், நினைக்கத்தான் செய்கிறது. உங்களைப் பற்றியும் அப்படித்தானே? அந்தந்த நாள் ஒரு ஒரு ஆயுசு என்று கழியும் இந்த நாளில், நாமிருவரும், இவ்வளவு சுருக்க, இவ்வளவு நாள் பிரிந்திருக்கும் இந்தச் சமயத்தில், நம்மிருவரிடையிலும் நேர்ந்திருக்கும் ஒரு ஒரு பார்வையிலும், மூச்சிலும் தாழ்ந்த ஒன்றிரண்டு பேச்சுக்களும், நாடியோ, அகஸ்மாத்தாவோ, ஒருவர் மேல் ஒருவர் பட்ட ஸ்பரிசமோ, நினைவின் பொக்கிஷமாய்த்தான் தோன்றுகிறது. நாங்கள் அம்மாதிரி பொக்கிஷங்களைப் பத்திரமாய்க் காப்பாற்றுவதிலும் அவைகளை நம்பிக் கொண்டிருப்பதிலும்தான் உயிர் வாழ்கிறோம்.

என் தாப்பனாருக்கு வாசலில் யாராவது வயதான வர்கள் போனால், அவரை அறியாமலே அவர் கைகள் கூம்பும். "என்னப்பா?" என்று கேட்டால் சொல்வார், "அம்மா இந்தக் கிழவனார் வயது நான் இருப்பேனா என்று எனக்கு நிச்சயமில்லை. காலமோ அல்பாயுசுக் காலமாயிருக்கிறது. இந்த நாளில் இத்தனை வயசு வரைக்கும் இருக்கிறதே, காலத்தையும் வயசையும் இவர்கள் ஜயம் கொண்ட மாதிரிதானே? இவர்களுடைய அந்த வெற்றிக்கு வணங்குகிறேன்." அவர் வேணுமென்றே குரலைப் பணிவாய் வைத்துக் கொண்டு அப்படிச் சொல்கையில், ஏதோ ஒரு தினுசில் உருக்கமாயிருக்கும்.

ஏன், அவ்வளவு தூரம் போவானேன்? இந்தக் குடும்பத் திலேயே, ஆயுசுக்கும் ரணமாய், தீபாவளிக்குத் தீபாவளி தன்னைத்தானே புதுப்பித்துக் கொள்ளும் திருஷ்டாந்தம் இல்லையா? நீங்கள் இப்போது நால்வராயிருப்பவர்கள், ஐவராயிருந்தவர்கள் தானே.

கடைசியில் எதைப்பற்றி எழுத வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தேனோ, அதுக்கே வந்து விட்டேன். நீங்கள் இல்லாமலே நடந்த தலை தீபாவளிக் கொண்டாட்டத் தைப் பற்றித்தான்.

அம்மாவைப் பார்த்தால் ஒரு சமயம் ப்ரமிப்பாய்த் தானிருக்கிறது. அந்த பாரி சரீரத்துடன் அவர் எப்படிப் பம்பரமாய்ச் சுற்றுகிறார், எவ்வளவு வேலை செய்கிறார், ஓய்ச்சல் ஒழிவில்லாமல்! சிறிசுகள் எங்களால் அவருக்குச் சரியாய்ச் சமாளிக்க முடியவில்லையே! மாடிக்குப் போய் அவர் மாமியாருக்குச் சிசுரூஷை பண்ணிவிட்டு, மலம் முதற்கொண்டு எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது— வேறொரு வரையும் பாட்டி பணிவிடைக்கு விடுவதில்லை— உங்கள் அப்பாவுக்குச் சிசுரூஷை பண்ணி விட்டு...... அப்பாவுக்கு என்ன, இந்த வயசில் இவ்வளவு கோபம் வருகிறது! ஒரு புளியோ, மிளகாயோ, துளி சமையலில் தூக்கிவிட்டால், தாலத்தையும் சாமான்களையும் அப்படி அம்மானை

ஆடுகிறாரே! அவரைக் கண்டாலே மாட்டுப் பெண்களுக் கெல்லாம் நடுக்கம் அழகாயிருக்கிறார், வழித்த கழி மாதிரி, ஒல்லியாய், நிமிர்ந்த முதுகுடன்; இந்த வயசில் அவர் தலையில் அவ்வளவு அடர்த்தியாய்த் தும்பை மயிர்! கண்கள் எப்பவும் தணல் பிழம்பாவேயிருக்கின்றன. அம்மா சொல்கிறார்: ''என்ன செய்வார் பிராம்மணன்? உத்தியோகத்திலிருந்து 'ரிடையர்' ஆனபிறகு பொழுது போகவில்லை. ஆத்தில் அமுல் பண்ணுகிறார். ஆபிஸில் பண்ணிப் பண்ணிப் பழக்கம்! இனிமேல் அவரையும் என்னையும் என்ன செய்கிறது? எங்களை இனிமேல் வளைக்கிற வயசா? வளைத்தால் அவர் 'டப்'பென முறிஞ்சு போவார். நான் பொத்தைப் பூசனிக்காய் 'பொட்'டென உடைஞ்சு போவேன். நாங்கள் இருக்கிற வரைக்கும் நீங்கள் எல்லாம் ஸஹிச்சுண்டு போக வேண்டியதுதான். இந்த மாடியிலிருக்கிற கிழவியை வந்த இடத்துக்குச் சேர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு ஒண்ணு இருக்கு. அப்புறம்—''

''ஏன் அம்மா இப்படியெல்லாம் பேசறேள்?'' என்பார் மூத்த ஓர்ப்படி.

''பின்னே என்ன, நாங்கள் இருந்துண்டேயிருந்தால், நீங்கள் உங்கள் இஷ்டப்படி எப்போ இருக்கிறது?''

''இப்போ எங்களுக்கு என்னம்மா குறைச்சல்?''

அம்மாவுக்கு உள்ளூறச் சந்தோஷந்தான். ஆனால் வெளிக் காண்பித்துக் கொள்ளமாட்டார். ''அது சரிதாண்டி, நீ எல்லோருக்கும் முன்னாலே வந்துட்டே. பின்னாலே வந்தவாளுக்கெல்லாம் அப்படியிருக்குமோ? ஏன், என் பெண்ணையே எடுத்துக்கோயன்; அவளுக்குக் காலேஜ் குமாரியா விளங்கணும்னு ஆசையாயிருக்கு. இஷ்டப்படி வந்துண்டு போயிண்டு, உடம்பு தெரிய உடுத்திண்டு... நான் ஒருத்திதான் அதுக்கெல்லாம் குந்தக மாயிருக்கேன். அவள் பிறந்ததிலிருந்தே அப்பா உடன் பிறந்தமார் செல்லம். நான் வாயைப் பிளந்தேன்னா

முதன் முதலில் பிள்ளையாருக்குத் தேங்காய் உடைப்பவள் அவள்தான். என் வயிற்றுப் பிண்டமே இப்படியிருந்தால், வீட்டுக்கு வந்தவா நீங்கள் என்ன என் பேச்சைக் கேட்டுடப் பொறேள்?''

''இல்லேம்மா; நாங்கள் நீங்கள் சொன்னத்தைக் கேட்கறோம்மா...'' என்று ஏகக் குரலில் பள்ளிப் பையன்கள், வாய்பாடு ஒப்பிப்பது போல், கோஷ்டியாய்ச் சொல்லுவோம்.

''ஆமா என்னமோ சொல்றேள்; காரியத்தில் காணோம். என்னைச் சுற்றி அஞ்சுபேர் இருக்கேள். முதுகைப் பிளக்கிறது; ஆளுக்கு அஞ்சு நாள்—ஏன், நானும் செய்யறேன். என் பெண் செய்யமாட்டாள்; அவள் வீதத்தை நான்தான் செஞ்சாகணும். ஆளுக்கு அஞ்சு நாள் காலையிலெழுந்து காப்பி போடுங்களேன் என்கிறேன். கேட்டதுக்குப் பலன் எல்லோரும் இன்னும் அரைமணி நேரம் அதிகம் தூங்கறேள்.''

எங்களுக்கு ரோஸமாயிருக்கும். இருந்து என்ன பண்ணுகிறது? அம்மாவை எதிர்த்து ஒண்ணும் சொல்ல முடியாது. நாங்கள் $5\frac{1}{2}$ மணிக்கு எழுந்தால் அவர் ஐந்து மணிக்கு எழுந்து அடுப்பை மூட்டியிருப்பார். ஐந்து மணிக்கு எழுந்தால் அவர் $4\frac{1}{2}$ மணிக்கு எழுந்து காப்பியைக் கலந்துகொண்டிருப்பார். நாலரை மணிக்கு எழுந்தால் அவர் 4 மணிக்கு. இந்தப் போட்டிக்கு யார் என்ன பண்ண முடியும்?

''வாங்கோ, வாங்கோ; காப்பியைக் குடிச்சுட்டு போயிடுங்கோ, ஆறி அவலாய்ப்போய் அதை மறுபடியும் சுட வைக்காதபடிக்கு; அதுவே நீங்கள் பண்ற உபகாரம். நான்தான் சொல்றேனே; நான் ஒண்டியாயிருந்தப்போ எல்லாத்தையும் நானேதானே செஞ்சாகணும்; செஞ்சிண்டிருந்தேன். இப்பொ என்னடான்னா கூட்டம் பெருத்துப் போச்சு; வேலையை ஏலம் போட்டாறது. ஊம். ஊம்......

நடக்கட்டும்...நடக்கட்டும். எல்லாம் நடக்கிற வரையில் தானே? நானும் ஒரு நாள் ஒஞ்சு நடு ரேழியில் காலை நீட்டிட்டேன்னா, அப்போ நீங்கள் செஞ்சுதானே ஆகணும்? நீங்கள் செஞ்சத்தை நான் ஏத்துண்டுதானே ஆகணும்? மடியோ, விழுப்போ, ஆசாரமோ, அநாசாரமோ—''

அம்மா அவர் காரியத்தைப்பற்றிச் சொல்லிக்கட்டும். எல்லாமே அவரே செஞ்சுண்டாத்தான் அவருக்குப் பாந்தமாயிருக்கிறது. எங்களைப் பெற்றவர்களும் ஏதோ தங்களுக்குத் தெரிஞ்சதை எங்களுக்குச் சொல்லிதான் வைத்திருக்கிறார்கள். எங்களுக்குத் தெரிஞ்சதை, எங்களால் முடிஞ்சவரை நன்றாய்த்தான் செய்வோம். ஆனால் அவர் ஆசாரத்தைப்பற்றிப் பெருமைபட்டுக் கொள்வதில் கடுகளவு நியாயம்கூட கிடையாது. ஜலம் குடிக்கும்போது ஒரு வேளையாவது பல்லில் டம்ளர் இடிக்காத நாள் கிடையாது; இதை யாராவது சொன்னால்— இதற்கென்று கொஞ்சம் தைரியமாய் மூத்த ஓரகத்திதான் கேட்கமுடியும்— ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார். ''எனக்குக் காது கேட்கல்லையே!'' என்று விடுவார். இதென்ன காதுக்குக் கேட்காவிட்டால் பல்லுக்குத் தெரியாதா என்ன?

உங்கள் தங்கை எங்கேயாவது திரிந்துவிட்டு, ரேழியில் செருப்பை உதறிவிட்டு, காலைக்கூட அலம்பாமல் நேரே அடுப்பங்கரையில் வந்து ''என்னம்மா பண்ணியிருக்கே?'' என்று வாணலியிலிருந்து ஒற்றை விரலால் வழித்துப் போட்டுக் கொண்டு போவாள். அதற்கு கேள்விமுறை கிடையாது. அதுக்கென்ன செய்வது? நான் அப்படியிருந்தால், என் தாயும் என்னிடம் அப்படித்தான் இருந்திருப்பாளோ என்னவோ? ஆனால் அம்மா ஏதோ, தன் வார்த்தை செல்றதுன்னு சொல்லிக்கலாமே ஒழிய, இவ்வளவு பெரிய சம்சாரத்தில் இத்தனை சிறிசுகள், பெரிசுகள், விதவிதங்களினிடை உழல்கையில், எந்த சீலத்தை உண்மையா கொண்டாட முடியும்?

ஒரோரு சமயம் அம்மா சொல்வதைப் பார்த்தால், என்னவோ நாங்கள் அஞ்சு பேரும் வெறுமென தின்று தெறித்து வளைய வருகிற மாதிரி நினைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் இந்த வீட்டுக்கு எத்தனை நாட்டுப் பெண்கள் வந்தாலும், அத்தனை பேருக்கும் மிஞ்சி வேலையிருக்கிறது. சமையலை விட்டால், வீட்டுக் காரியம் இல்லையா, விழுப்புக் காரியம் இல்லையா, குழந்தைகள் காரியம் இல்லையா, சுற்றுக் காரியம் இல்லையா? புருஷாளுக்கே செய்யற பணிவிடைக் காரியங்கள்,...... இதெல்லாம் காரியத்தில் சேர்த்தியில்லையா? இந்த வீட்டில் எத்தனை பேர்கள் இருக்கிறார்களோ அத்தனை பந்திகள். ஒவ்வொருத்தருக்கும் சமயத்துக்கு ஒரு குணம். ஒருத்தருக்குக் குழம்பு, ரஸம், மோர் எல்லாம் கிண்ணங்களில் கலத்தைச் சுற்றி வைத்தாக வேண்டும்; ஒருத்தருக்கு எதிரே நின்று கொண்டு கரண்டி கரண்டியாய்ச் சொட்டியாக வேண்டும். நீங்களோ மௌன விரதம்! தலை கலத்தின்மேல் கவிழ்ந்து விட்டால் சிப்பலைச் சாய்க்கக்கூட முகத்துக்கும் இலைக்கும் இடையில் இடம் கிடையாது; ஒருத்தர் சதா சளசளா வளவளா கலத்தைப் பார்த்துச் சாப்பிடாமல் எழுந்த பிறகு 'இன்னும் பசிக்கிறதே, ரஸம் சாப்பிட்டேனோ? மோர் சாப்பிட்டேனோ?' என்று சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பார். குழந்தைகளைப் பற்றியோ சொல்ல வேண்டாம்.

எல்லோர் வீட்டிலும் தீபாவளி முந்தின ராத்திரி யானால் நம் வீட்டில் மூணு நாட்களுக்கு முன்னதாக வந்து விட்டது. அரைக்கிறதும், இடிக்கிறதும், கரைக்கிறதுமாய் அம்மா கை எப்படி வாலிக்கிறது? மைஸூர்ப்பாகு கிளறும் போது கம்மென்று மணம் கூடத்தைத் தூக்குகிறது. நாக்கில் பட்டதும் மணலாய்க் கரைகிறது. அது மணல் கொம்பா, வெண்ணையா? எதை வாயில் போட்டாலும் உங்களை நினைத்துக் கொள்வேன். நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? மௌனம் ஒன்றைத் தவிர வேறெதைத் தனியாய் அநுபவிக்க முடியும்? மௌனம் கூட

ஒரு 'ஸ்டே'ஜிக்குப் பிறகு அநுபவிக்கிற விஷயமில்லை. வழியில்லாமல் ஸஹித்துக் கொள்ளும் சமாசாரம்தான். உங்களுக்கும் எனக்கும் மௌனமாயிருக்கிற வயசா? நெஞ்சக் கிளர்ச்சியை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லச் சொல்ல, அலுக்காமல், இன்னமும் சொல்லிக் கொள்ளும் நாளல்லவா? நீங்கள் ஏன் இப்படி வாயில்லாப் பூச்சியா யிருக்கிறேள்? நீங்கள் புருஷாள். உங்களுக்கு உண்மையி லேயே விரக்தியிருக்கலாம். நான் உங்களைவிடச் சின்னவள்தானே! உங்கள் அறிவையும் பக்குவத்தையும் என்னிடம் எதிர்பார்க்கலாமா? உங்களுக்காக இல்லா விட்டாலும் எனக்காகவாவது என்னுடன் நீங்கள் பேசணும். எனக்குப் பேச்சு வேணும். உங்கள் துணை வேணும்... ஐயையோ, இதென்ன உங்களைக் கையைப் பிடித்து இழுக்கிற மாதிரி நடந்துகொள்கிறேனே! என்னை மன்னிச்சுக்கோங்கோ, தப்பா நினைச்சுக்காதேங்கோ. ஆனால் எனக்கு உங்களையும் என்னையும் பற்றித் தவிர வேறு நினைப்பில்லை, 'நானும் நீயும்' எனும் இந்த ஆதாரத்தை ஒட்டின சாக்குத்தான் மற்றதெல்லாம் எனக்கு. இதைப் பற்றிச் சிந்திக்க ஆரம்பித்துவிட்டால், எழுத வந்ததுகூட மறந்து விடுகிறது.

ஆனால், 'நானும் நீங்களும்' என்று எல்லாம் எண்ண வும் எழுதவும் சுவையாயிருந்தாலும் குடும்பம் என்பதை எங்கே ஒதுக்கிவைக்க முடிகிறது, அல்லது மறந்துவிட முடிகிறது? குடும்பம் என்பது ஒரு க்ஷீராப்தி அதிலிருந்து தான் லக்ஷ்மி, ஐராவதம், உச்ரவஸ் எல்லாம் உண்டா கிறது. குடும்பத்திலிருந்து நீங்கள் முளைத்ததனால்தானே எனக்குக் கிட்டினீர்கள்? ஆலகால விஷமும் அதிலிருந்து தான்; உடனே அதற்கு மாற்றான அம்ருதமும் அதில்தான். ஒன்றுமில்லை, அல்ப விஷயம்; இந்தக் குடும்பத்தி லிருப்பதால்தானே, தீபாவளியை நான் அநுபவிக்க முடிகிறது! நீங்கள் எங்கேயோ இருக்கிறீர்கள்.

எனக்குத் தோன்றுகிறது. நானும் நீயுமிலிருந்து பிறந்து பெருகிய குடும்பத்தில் நானும் நீயுமாய் இழைந்து

மறுபடியும் குடும்பத்துள்ளேயே மறைத்துவிட்ட நானும் நீயின் ஒரு தோற்றசாக்ஷிதான் தீபாவளியோ? குடும்பமே நானு நீயாய்க் கண்டபின், இரண்டிற்கும் என்ன வித்தியாசம்?

எனக்கு இப்படித்தான் தோன்றிற்று. தீபாவளிக்கு முதல் ராத்ரி. கூடத்து ஊஞ்சலில் புது வேஷ்டிகளும் புடவைகளும் சட்டைகளும் ரவிக்கைகளும் போராய்க் குவிந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் ஏன் இத்தனை துணிகளை யும் நானே உடுத்திக்கொண்டு விட்டால் என்ன? பொம்மனாட்டி துணிகளை நானும் புருஷாள் துணிகளை யும், உங்களுக்காக நானே! நீங்கள்தான் இல்லையே. எல்லாமே இந்த விசுவரூப நானும் நீயுக்குந்தானே?

அம்மா ஒரு மரச் சீப்பில் கரும் பச்சையாய் ஒரு உருண்டையை ஏந்திக்கொண்டு என்னிடம் வந்தார்.

''குட்டீ, சாப்பிட்டுட்டையா?''

''ஆச்சு அம்மா.''

''தின்ன வேண்டியதெல்லாம் தின்னாச்சா?''

''ஆச்சு—'' (அந்தக் கோதுமை அல்வாவில் ஒரு துண்டு வாங்கிட்டால் தேவலை. நான்தான் துண்டு போட்டேன். ஆனால் கேக்கறதுக்கு வெக்கமாயிருக்கே!)

''அப்படியானால் உக்காந்துக்கோ, மருதாணி யிடறேன்.''

அம்மா என் பாதங்களைத் தொட்டதும் எனக்கு உடல் பதறிப்போச்சு. ''என்னம்மா பண்றேள்?'' அம்மா கையிலிடப் போறாராக்கும் என்று நினைத்துக்கொண் டிருந்தேன். ஆனால் என் பேச்சு அம்மாவுக்குக் காது கேட்கவில்லை. என் பாதங்களை எங்கோ நினைவாய் வருடிக் கொண்டிருந்தார். வேலை செய்தும் பூப்போன்று மெத்திட்ட கைகள் எனக்கு இருப்பே கொள்ளவில்லை. அம்மா திடீரென்று என் பாதங்களைக் கெட்டியாப்

பிடித்துக்கொண்டு அவை மேல் குனிந்தார். அவர் தோளும் உடலும் அலைச் சுழல்கள் போல் விதிர்ந்தன. உயர்ந்த வெண் பட்டுப்போல் அலர் கூந்தல் பளபளத்தது. என் பாதங்களின் மேல் இரு அனல் சொட்டுக்கள் உதிர்ந்து பொரிந்தன.

''அம்மா! அம்மா!'' எனக்கு அழுகை வந்துவிட்டது. அதுவே ஒட்டுவாரொட்டி. எனக்கும் தாங்கிக்கிற மனசு இல்லை.

''ஒண்ணுமில்லேடி குட்டி, பயப்படாதே.'' அம்மா மூக்கை உறிஞ்சிக்கொண்டு கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டார். ''எனக்கு என்னவோ நினைப்பு வந்தது. எனக்கு ஒரு பெண் இருந்தாள். முகம் உடல்வாகு எல்லாம் உன் அச்சுதான். இப்போ இருந்தால் உன் வயசுதான் இருப்பாள். என் நெஞ்சை அறிஞ்சவள் அவள்தான். மூணு நாள் ஜுரம். முதல் நாள் மூடிய கண்ணை அப்புறம் திறக்கவேயில்லை. மூளையில் கபம் தங்கிவிட்டதாம். இப்பொத்தான் காலத்திற்கேற்ப வியாதிகள் எல்லாம் புதுப்புது தினுசாய் வரதே? பின்னால் வந்த விபத்தில் அவளை நான் மறந்துவிட்டேன் என்று நினைத்தேன். ஆனால் இப்போத்தான் தெரியறது. உண்மையில் எதுவுமே மறப்பதில்லை. எதுவுமே மறப்பதற்கில்லை. நல்லதோ கெடுதலோ அது அது, சாப்பாட்டின் சத்து ரத்தத்துடன் கலந்து விடுவதுபோல், உடலிலேயே கலந்து விடுகிறது. நாம் மறந்துவிட்டோம் என்று மனப்பால் குடிக்கையில், 'அடி முட்டாளே! இதோ இருக்கிறேன், பார்!' என்று தலை தூக்கிக் காண்பிக்கிறது. உண்மையில் அதுவே போகப்போக நம்மைத் தாக்கும் மனோ சக்தியாய்க்கூட விளங்குகிறது. இல்லாவிட்டால் என் மாமியாரும் நானும், எங்களுக்கு நேர்ந்ததெல்லாம் நேர்ந்தபின் இன்னும் ஏன் இந்த உலகத்திலே நீடிச்சு இருந்திண்டிருக்கணும்...?''

இதைச் சொல்லிவிட்டு அம்மா அப்புறம் பேசவில்லை. தன்னை அமுக்கிய ஒரு பெரும் பாரத்தை உதறித் தள்ளினாற்போல் ஒரு பெருமூச்செறிந்தார்; அவ்வளவு தான். என் பாதங்களில் மருதாணி இடுவதில் முனைந்தார். ஆனால் அவர் எனக்கு இடவில்லை. என் உருவத்தில் அவர் கண்ட தன் இறந்த பெண்ணின் பாவனைக்கும் இட வில்லை; எங்கள் இருவரையும் தாண்டி எங்களுக்குப் பொதுவாய் இருந்த இளமைக்கு மருதாணியிட்டு வழிபட்டுக்கொண்டிருந்தார். இந்த சமயத்துக்கு அந்த இளமையின் சின்னமாய்த்தான் அவருக்கு நான் விளங்கினேன்; எனக்கு அப்படித்தான் தோன்றிற்று. இப்படியெல்லாம் நினைக்கவும் எனக்குப் பிடிக்கும். அதனால்தான் எனக்கு அப்படித் தோன்றிற்றோ என்னவோ?

இந்த வீட்டில் சில விஷயங்கள் வெகு அழகா யிருக்கின்றன. இங்கே நாலு சந்ததிகள் வாழ்கின்றன. உங்கள் பாட்டி, பிறகு அம்மா - அப்பா, பிறகு நாங்கள் - நீங்கள், பிறகு உங்கள் அண்ணன் அண்ணிமார்களின் குழந்தைகள். ஆனால் இங்கே எல்லா உயிரினங்களின் ஒருமையின் வழிபாடு இருக்கிறது. இங்கே பூஜை புனஸ் காரம் இல்லை. ஆனால் சில சமயங்களில், இந்த வீடு கோவிலாகவே தோன்றுகிறது. மலைக்கோட்டைமேல் உச்சிப் பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருப்பது போல் பாட்டி மூன்றா மாடியில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அங்கிருந்து அவர் செலுத்தும் ஆட்சி எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. பாட்டிக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கலாகாது எனக் குழந்தை களுக்கு மூன்றாமாடிக்கு அனுமதி கிடையாது. அது அம்மா தவிர வேறு யாரும் அண்டக்கூடாத ப்ராகாரம். ஆறுகால பூஜை போல், அம்மா பாரி சரீரத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு, குறைந்தது நாளைக்கு ஆறு தடவையாவது ஏறி இறங்குகிறார். பாட்டிக்கு ஆகாரம் தனியாய் அம்மாவேதான் சமைக்கிறார். அது கஞ்சியா, கூழா,

புனர்ப்பாகமா, சாதமா—எதுவுமே எங்களுக்குச் சரியாத் தெரியாது. அதை ஒரு தட்டிலே, நிவேதனம் மாதிரி, இலையைப் போட்டு மூடித் தாங்கிக் கொண்டு, முகத்திலும் காலிலும் பளிச்செனப் பற்றிய மஞ்சளுடன், நெற்றியில் பதக்கம் போல் குங்குமத்துடனும், ஈரம்காயத் தளர முடிந்த கூந்தலில் சாமந்திக் கொத்துடனும் அம்மா மாடி யேறுகையில் எனக்கு உடல் புல்லரிக்கிறது.

சில சமயங்களில் அம்மா அப்பா இரண்டு பேருமே மேலேபோய் ஒன்றாய்க் கீழிறங்கி வருகிறார்கள், ஸ்வாமி தரிசனம் பண்ணி வருவதுபோல். ஒரு சமயம் அவர்கள் அப்படி சேர்ந்து வருகையில் 'சடக்'கென்று அவர்கள் காலடியில் விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டேன். அம்மா முகத்தில் ஒரு சிறு வியப்பும் கருணையும் ததும்புகின்றன. அப்பாவின் கன்னங்களில் இறுகிய கடினம்கூடச் சற்று நெகிழ்கிறது.

''என்னடி குட்டீ, இப்போ என்ன விசேஷம்?''

எனக்கே தெரிந்தால்தானே? உணர்ச்சிதான் தொண்டையை அடைக்கிறது; வாயும் அடைச்சுப்போச்சு. கன்னங்களில் கண்ணீர் தாரை தாரையாய் வழிகிறது. அம்மா முகத்தில் புன்னகை தவழ்கின்றது. அன்புடன் என் கன்னத்தைத் தடவிவிட்டு இருவரும் மேலே நடந்து செல்கிறார்கள். அம்மா தாழ்ந்த குரலில் அப்பாவிடம் சொல்லிக் கொள்கிறார்:

''பரவாயில்லை பெண்ணைப் பெரியவா சின்னவா மரியாதை தெரிஞ்சு வளர்த்திருக்கா.''

அதனால் ஒன்றுமில்லை. என்னவோ எனக்குத் தோன்றிற்று, அவ்வளவுதான். இந்த சமயத்தில் இவர்களை நான் நமஸ்கரித்ததால், மேலிருந்து இவர்கள் பெற்று வந்த அருளில் கொஞ்சம் ஸ்வீகரித்துக் கொள்கிறேன். சந்ததியிலிருந்து சந்ததிக்கு இறங்கி வரும் பரம்பரை அருள்.

எங்களுக்கெல்லாம் எண்ணெய்க் குளி ஆன பிறகு மாடிக்குப் போன அம்மா, வழக்கத்தைவிடச் சுருக்கவே திரும்பிவருகிறார். சமாசாரம் தந்தி பறக்கிறது. ''பாட்டி கீழே வர ஆசைப்படுகிறார்.'' அப்பாவும் அம்மாவும் மேலேறிச் செல்கிறார்கள். நாங்கள் எல்லோரும் சொர்க்க வாசல் தரிசனத்திற்குக் காத்திருப்பது போல் பயபக்தியுடன் மௌனமாய்க் காத்திருக்கிறோம். சட்டென நினைப்பு வந்தவனாய் ஒரு கொள்ளுப்பேரன் வாண்டு 'ஸ்டூலை' வைத்து மேலேறி, மாடி விளக்கின் 'ஸ்விட்சைப்' போடுகிறான்

திடீரென மாடிவளைவில் பாட்டி தோன்றுகிறார். விமானத்தில் சுவாமியை எழுப்பினாற்போல் நாற்காலியில் அவர் இருக்க, அம்மாவும் அப்பாவும் இருபக்கங்களிலும் நாற்காலியைப் பிடித்துக்கொண்டு வெகு ஜாக்கிரதையாய், மெதுவாய், கீழே இறங்குகிறார்கள். பிறகு பத்திரமாய் அப்பா பாட்டியை இரு கைகளிலும் வாரித் தூக்கிக் கொண்டுபோய் மணைமீது உட்காத்தி வைக்கிறார். அப்பா பிடித்துக் கொண்டிருக்க, அம்மா, பதச்சூட்டில் வெந்நீரை மொண்டு மொண்டு ஊற்றி, பாட்டி உடம்பைத் தடவினாற்போல் தேய்க்கிறார். நாங்கள் எல்லோரும் சுற்றி நின்று பார்க்கிறோம்.

இது ஆராதனை இல்லாது எது? ஆமாம், பாட்டியின் உடல்நிலை அடிக்கடி குளிப்பதற்கில்லை, எந்த சாக்கில் மாரில் சளி தாக்கி விடுமோ எனும் பயம். உத்ஸவருக்கு விசேஷ நாட்களில் மாத்திரம் அபிஷேகம் நடப்பது போல், பாட்டிக்கு, நாள், கிழமை, பண்டிகை தினம் போதுதான். சர்வ ஜாக்கிரதையாய்க் குளிப்பாட்டு நடக்கும். சற்று அழுத்தித் தேய்த்தால் எங்கே கையோடு சதை பிய்ந்து வந்துவிடுமோ எனும்படி உடல் அவ்வளவு நளினம். அந்த உடலில், மானம் வெட்கம் எனும் உணர்ச்சி விகாரங்களுக்கு எங்கே இடம் இருக்கிறது? எந்த நேரத்தில் இந்த உடல் விலங்கைக் கழற்றி எறியப் போகிறோம் என்று

தான் அந்த உயிர் காத்துக் கொண்டிருக்கிறதே! மரம் சாய்ந்து விட்டாலும் வேர்கள் பூமியிலிருந்து கழல மாட்டேன் என்கின்றன. பாட்டி நூறு தாண்டியாச் சென்று நினைக்கிறேன். வருடங்களின் ஸ்புடத்தில், அங்கங்கள், சுக்காய் உலர்ந்து, உடலே சுண்டிய உருண்டை ஆகிவிட்டது.

பாட்டியின் உடம்பைத் துவட்டி அவர் மேல் புடவையை மாட்டி நாற்காலியில் வைத்துக் கூடத்து வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். நாங்கள் எல்லாரும் நமஸ்கரிக்கிறோம். பாட்டி மேல் கல்லைப் போல் மௌனம் இறங்கிப் பல வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. வாதத்தில் கைகால் முடங்கி நாக்கும் இழுத்து விட்டபின், கண்கள் தாம் பேசுகின்றன. கண்களில் பஞ்சு பூத்து விட்டாலும், குகையிலிட்ட விளக்குகள் போல், குழிகளில் எரிகின்றன. நான் தலை குனிகையிலே எனக்குத் தோன்று கிறது: இவர் இவரா, இதுவா? கோவிலில் நாம் வணங்கிடும் சின்னத்திற்கும், இவருக்கும் எந்த முறையில் வித்தியாசம்? கோவிலில் தான் என்ன இருக்கிறது?

—''ஐயோ ஐயோ—'' என ரேழி அறையிலிருந்து ஒரு கூக்குரல் கிளம்புகிறது. என்னவோ ஏதோ எனப் பதறிப் போய், எதிரோலமிட்டபடி எல்லோரும் குலுங்கக் குலுங்க ஓடுகிறோம். 'வீல்' என அழுதபடி குழந்தை அவன் பாட்டி மேல் வந்து விழுகிறான். ''என்னடா கண்ணே!'' அம்மா அப்படியே வாரி அணைத்துக் கொண்டார். சேகர் எப்பவும் செல்லப் பேரன். இரண்டாமவரின் செல்வ மில்லையா?

''பாட்டி! பாட்டி!'' பையன் ரோஸத்தில் இன்னமும் விக்கி விக்கி அழுகிறான். ''அம்மா அடி அடின்னு அடிச்சுட்டா—''

''அடிப் பாவீ! நாளும் கிழமையுமாய் என்ன பண்ணீட்டாடா உன்னை!'' அம்மாவுக்கு உண்மையிலே

வயிறு எரிந்து போய்விட்டது, கன்னத்தில் அஞ்சு விரலும் பதிஞ்சிருந்ததைப் பார்த்ததும்.

"காந்தீ! ஏண்டி காந்தீ!!—"

ரேழியறை ஜன்னலில், காந்திமதி மன்னி உட்கார்ந்திருந்தாள். ஒரு காலைத் தொங்கவிட்டு ஒரு காலைக் குத்திட்டு, அந்த முட்டிமேல் கைகளைக் கோத்துக் கொண்டு. கூந்தல் அவிழ்ந்து தோளில் புரள்வது கூட அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவள் கண்களில் கோபக் கனல் வீசிற்று. உள் வலியில் புருவங்கள் நெரிந்து, கீழ் உதடு பிதுங்கிற்று. அம்மாவைக் கண்டதும் அவள் எழுந்திருக்கக் கூட இல்லை.

"ஐயையோ!" என் பக்கத்தில் சின்ன மன்னி நின்று கொண்டிருந்தாள். முழங்கையையிடித்துக் காதண்டை, "காந்தி மன்னிக்கு வெறி வந்திருக்கு" என்றாள்.

காந்தி மன்னிக்கு இப்படி நினைத்துக்கொண்டு, இம்மாதிரி முன்னறிக்கையில்லாது குணக்கேடு வந்துவிடும். மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறையோ, ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு முறையோ மூன்று நாட்களுக்குக் கதவையடைத்துக் கொண்டு விடுவாள். அன்ன ஆகாரம், குளி ஒன்றும் கிடையாது. சந்திரனை ராகு பிடிப்பதுபோல் பெரிய மனச்சோர்வு அவளைக் கவ்விவிடும். அப்போது அம்மா உள்பட யாரும் அவள் வழிக்குப் போக மாட்டார்கள்.

காந்தி மன்னியின் வாழ்வே தீராத் துக்கமாகி விட்டது. சின்ன மன்னி அப்புறம் என்னிடம் விவரமாய்ச் சொன்னாள். என்னால் நிஜமாகவே கேட்கவே முடிய வில்லை. காதையும் பொத்திக் கொண்டு கண்ணையும் இறுக மூடிக்கொண்டு விட்டேன். அந்தக் காக்ஷியை நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. உங்கள் இரண்டாவது அண்ணா, தீபாவளிக்குச் சீனி வெடி வாங்கப் போய்ப் பட்டாசுக் கடையில் வெடி விபத்தில் மாட்டிக்கொண்டு விட்டாராமே! எந்த மஹாபாவி சிகரெட்டை

அணைக்காமல் தூக்கி எறிந்தானோ, அல்ல வேறு என்ன நேர்ந்ததோ? வெடித்த வெடியில் கடை சாமான்கள் பனை மர உயரம் எழும்பி விழுந்தனவாமே! அண்ணாவுக்குப் பிராணன் அங்கேயே போய் விட்டதாம். அண்ணாவுக்கு முகமே இல்லையாம்; சில்லு சில்லாய்ப் பேந்து விட்டதாம். முகமிருந்தவிடத்தில் துணியைப் போட்டு மூடிக்கொண்டு வந்தார்களாம்.

சேகர் அப்போ வயிற்றிலே மூணு மாசமாம். இப்போ சேகருக்கு வயது ஏழா, எட்டா?

நிஜம்மா கேக்கறேன்; இந்தக் கஷ்டத்தை நீங்களை எல்லோரும் எப்படி ஸஹிச்சிண்டிருந்தீர்கள்? அம்மாவும் அப்பாவும் எப்படி இதிலிருந்து மீண்டார்கள்? நீங்கள் எல்லாரும் முதலில் எப்படி உயிரோடிருக்கிறீர்கள்? காந்திமதி மன்னி கருகிப் போனதற்குக் கேட்பானேன்? இது நேர்வதற்கு முன்னால், அவள்தான் ரொம்பவும் கலகலப்பாய், எப்பவும் சிரிச்ச முகமாய் இருப்பாளாமே!

இப்போக்கூட, அந்த முகத்தின் அழகு முற்றிலும் அழியவில்லை. அவள் சீற்றம் எல்லாம் அவள் மேலேயே சாய்கையில், நெருப்பில் பொன் உருகி நெளிவது போல, தன் வேதனையின் தூய்மையில்தான் ஜ்வலிக்கிறாள். அவளுக்கு அவள் கதி நேர்ந்த பின், மற்றவர் போல் தெறித்துக்கொண்டு பிறந்தகம் போகாமல், எங்களோடு ஒருவராய், இதுவரை இங்கேயே அவள் தங்கியிருப்பதிலும் ஒரு அழகு பொலிகின்றது.

அவளை அவள் கோலத்தில் கண்டதும் அமமாவுக்குக் கூடச் சற்றுக் குரல் தணிந்தது.

''ஏண்டி காந்தி, இன்னுமா குளிக்கல்லே? வா வா, எழுந்திரு— குழந்தையை இப்படி உடம்பு வீங்க அடிச்சிருக்கையே, இது நியாயமா?''

''நியாயமாம் நியாயம்! உலகத்தில் நியாயம் எங்கே யிருக்கு?''

காந்திமதி மன்னி குரலில் நெருப்பு கக்கிற்று.

"அதற்குக் குழந்தை என்ன பண்ணுவான்?"

"பாட்டி! பாட்டி? நான் ஒண்ணுமே பண்ணல்லே. ஊசி மத்தாப்பைப் பிடிச்சண்டு வந்து 'இதோ பாரு அம்மா'ன்னு இவள் முகத்துக்கெதிரே நீட்டினேன். அவ்வளவுதான்; என்னைக் கையைப் பிடிச்சு இழுத்துக் குனியவெச்சு முதுகிலேயும் மூஞ்சிலேயும் கோத்துக் கோத்து அறைஞ்சுட்டா, பாட்டீ!"— பையனுக்குச் சொல்லும் போதே துக்கம் புதிதாய்ப் பெருகிற்று. அம்மா அவனை அணைத்துக் கொண்டார்.

"இங்கே வா தோசி, உன்னைத் தொலைச்சு முழுகிப்பிடறேன்! வயத்திலே இருக்கறபோதே அப்பனுக்கு உலை வெச்சாச்சு. உன்னை என்ன பண்ணால் தகாது?"

அம்மாவுக்குக் கன கோபம் வந்துவிட்டது.

"நீயும் நானும் பண்ணின பாபத்துக்குக் குழந்தையை ஏண்டி கறுவறே? என் பிள்ளை நினைப்புக்கு, அவனையாவது ஆண்டவன் நமக்குப் பிச்சையிட் டிருக்கான்னு ஞாபகம் வெச்சுக்கோ. ஏன் இன்னிக்குத் தான் நாள் பார்த்துண்டையா துக்கத்தை கொண்டாடிக்க? நானும்தான் பிள்ளையைத் தோத்தூட்டு நிக்கறேன். எனக்குத் துக்கமில்லையா? நான் உதறி ஏறிஞ்சுட்டு வளையவல்லை?"

மன்னி சீறினாள். "உங்களுக்குப் பிள்ளை போனதும் எனக்கு கணவன் போனதும் ஒண்ணாயிடுமோ?"

நாங்கள் அப்படியே ஸ்தம்பிச்சுப் போயிட்டோம். அம்மாவை நேரிடையாகப் பார்த்து இப்படிப் பேசறவாளும் இருக்காளா? இன்னிக்கு விடிஞ்ச வேளை என்ன வேளை?

அம்மா ஒன்றும் பதில் பேசவில்லை. குழந்தையைக் கீழேயிறக்கி விட்டு நேரே மருமகளை வாரியணைத்துக் கொண்டார்.

மன்னி பொட்டென உடைந்து போனாள். அம்மாவின் அகன்ற இடுப்பைக் கட்டிக்கொண்டு குழந்தைக்கு மேல் விக்கி அழுதாள். அம்மா கண்கள் பெருகின. மருமகளின் கூந்தலை முடித்து நெற்றியில் கலைந்த மயிரைச் சரியாய் ஒதுக்கிவிட்டார்.

''காந்தி, இதோ பார், இதோ பாரம்மா—''

சேகர் ஒரு ஊசி மத்தாப்பை அம்மாவுக்கும் பாட்டிக்கும் முகத்துக்கு நேர் பிடித்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் கன்னத்தில் கண்ணீர் இன்னும் காயவில்லை.

எங்களில் ஒருவர் விலக்கில்லாமல் எல்லோருக்கும் கண்கள் நனைந்திருந்தன.

குடும்பம் ஒரு பாற்கடல். அதிலிருந்துதான் லக்ஷ்மி ஐராவதம், உச்சஸ்ரவஸ் எல்லாம் உண்டாயின. அதிலிருந்து முளைத்துத்தான் எனக்கு நீங்கள் கிட்டினீர்கள். ஆலஹால விஷமும் அதிலிருந்துதான் உண்டாகியது; உடனே அதற்கு மாற்றான அம்ருதமும் அதிலேயே தான்......

7. மேக ரேகை

தூய பொன்னிறத்துடன் பிறந்து கொண்டிருக்கும் உதயசூரியனை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தேன்.

இருசாரியிலும் சப்தவர்ணங்கள் விதவிதமாய்க் குவிந்து வழிந்தன. நீலக்குன்றுத்தொடர் வானை அளாவியது. நீலக்குன்றுகள் மேல் மஞ்சள் மேகங்கள் தவழ்ந்தன. பிஞ்சும் பூவுமாய்ப் பச்சைப் பயிர், சுற்றிப்பொங்கியது. நான் செல்லும் நடைபாதை பச்சை நடுவில் செம்பட்டைத் தீட்டி, பாம்பின் 'சொரே'லுடன் சூரியனை நோக்கி வளைந்து வளைந்து சீறி விரைந்து செம்மணல், பொடிந்த கண்ணாடியென இளம் வெய்யிலில் பளபளத்தது. ஊதா வானில் நீலக்குன்றுகள் மேல் தவழும் மஞ்சள் மேகங்களினின்று வெள்ளி ஜரிகைகள் நாடாநாடாவாய்த் தொங்கின. பச்சைப்பயிரில் காய்கனிகளில் உற்ற சிவப்பும் செந்தூரமும் பருவப்பெண்ணின் வெட்கம்போல் மிளிர்ந்தன.

தூய பொன்னிறத்துடன் பிறந்து கொண்டிருக்கும் உதயசூரியனை நோக்கி நான் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தேன்.

என்னைச் சூழ்ந்த இயற்கையின் உவகை என்னுள் புகுந்ததும் அதன் களிவெறி என்னின்று சிரிப்பாய்ப் பீறிட்டது. அதன் ஒலி ஆகாய வெளியில் மோதி நக்ஷத்திரம் போல் உதிர்ந்தது. என் சிரிப்பினின்று உதிர்ந்த அக்கரு முத்தைக் குனிந்து பொறுக்கி, உவகை வெறியில், உயர

வீசியெறிந்தேன். கவண் கல் போல் அது கிளம்பிச் சென்று நேரே தூய பொன்னிறத்துடன் பிறந்துகொண்டிருக்கும் உதய சூரியனில் போய் வீழ்ந்தது. கண்ணில் தூசு பட்டாற் போல் சூரிய கோளம் குலுங்கிற்று.

ஆச்சரியம்! அச்சிறு உமி, கண் இமைக்குமுன் கண்ணுக் கெதிரே பெரிதாக்கிக்கொண்டே உதய சூரியனை விழுங்குவது கண்டேன். இன்னமும் திரண்டு, ஆகாய வீதியை அடைத்துப் படர்ந்தது. மஞ்சள் மேகங்கள் விண்டு குழைந்து கருகி ஒன்றாயின. அம் மாமேகம் குன்றுகளின் நீலத்தையழித்துக் கொண்டு அவைமேல் கவிந்து இறங்குகையில், குன்றின் உச்சிகளிலிருந்து ரத்த ஆறு பெருகி வழிந்து அங்கங்கே ரத்தக்கட்டிகள் இறுகிக் கறுத்தன. பயிர்கள் வதங்கிக் கருகிச் சருகாய்ச் சாய்ந்தன.

அந்த ராக்ஷஸ மேகம் இப்போது என்னை நோக்கி விரைந்து என்னை விழுங்க ஆரம்பித்தது. தப்ப வழி யில்லை. முடியவில்லை. ஏற்கனவே நாச தரிசனத்தில் கைகால்கள் செயலிழந்துவிட்டன. அதை உதற கைகால்கள் உதைகையிலேயே, இடுப்புவரை அதனுள் அழுந்தி, இன்னும் புதைந்து கொண்டிருந்தேன். நான் உளையுள் மோவாய் வரை மூழ்கிக் கொண்டிருக்கையிலேயே நாடா நாடாவாய் அறுந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த வெள்ளி ஜரிகை அம்மேகத்திற்குக் கரைகட்டிக் கொண்டிருந்தது. கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டேன். என் வாயிலிருந்து ஒரு அலறல் கிளம்பிற்று.

விழித்துக் கொண்டேன். மேல் போர்வையைப் பிராண்டிக் கொண்டிருந்தேன். பயத்தால் வேர்வையில் தலைமயிர் நனைந்து நெற்றியில் அடையாய் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது.

இந்தக் கனவை இரண்டாந்தடவை காண்கிறேன். போனதரம் ஆபரேஷன்போது மயக்க மருந்தின் போதை யில் இமைத்திரையில் முதன் முதலாய்ப் படிந்தது

மறுபடியும் நேற்று இரவு, மறுமுறையும் ஒரு மாறுதலு மின்றித் தோன்றியது வியப்பாயிருந்தது.

"எப்படியிருக்கிறாய்?"

இன்று காலை காப்பியுடன் தம்பி வந்திருந்தான், ஹாட்டையும், சூட்டையும், பூட்டையும் மாட்டிக்கொண்டு முகத்தை முழ நீளம் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு.

"ஆமாம், வருஷப் பிறப்பாய் இருந்தால் என்ன, வீட்டில் இறப்பாய் இருந்தால் அவனுக்கென்ன கடன்காரன், நான் மாத்திரம் வரணும் என்று உத்தரவு போட்டுவிட்டான். இந்த வயிற்றுப்பாடு, அண்டிப் பிழைப்பதென்று ஏற்பட்டு விட்டால் என்னதான் அதிகாரம் என்று எல்லையே கிடையாது. வெள்ளைக் காரன் கொள்ளை நல்லவன், கோவிலில் சூடம் ஏற்றிச் சொல்வேன். நம்மவன் கொடுமைதான் தாங்க முடிய வில்லை. விடுமுறை நாளானாலும் அன்றைக்கு ஒரு மணி நேரமாவது வரப்பண்ணி விடுமுறை உணர்வையே கெடுத்தால்தான் அவனுக்குத் திருப்தி. இதெல்லாம் பார்த்தால் தோணறது, மூணு மாஸம் படுத்தபடுக்கை யாய்க் கிடந்தாலே தேவலை. நோய் இருந்தாலும் ஓய்வு இருக்குமல்லவா?"

வாஸ்தவந்தான், ஒரு நாளா ரெண்டு நாளா? கடந்த ஒன்றரை வருஷங்களாய் நான் படுத்ததிலிருந்து சுமை முழுதும் அவன் தலையில்தான். என்னோடு போகவில்லை. என் பெண்டாட்டி இருக்கிறாள்.

அவளை சும்மா சொல்லத்தகாது. அண்ணா, மன்னி மேல் அலாதி வாஞ்சைதான். அம்பிக்குக் கையில் ஏற்கனவே ஒரு பெண் குழந்தை. அதற்கு வயிற்றில் கட்டி. மூன்று மாதங்களாய் அவன் மனைவி ஸ்னானம் பண்ணவில்லை; தவிர தாயாச்சு குட்டித் தங்கையாச்சு. என் மனைவியாச்சு. நான், என் ஆஸ்பத்திரி, மருந்து, செலவாச்சு. அத்தனையும் தம்பி தருமம்!

வியாதிவக்கை கட்டி மேய்க்க பணக்காரனுக்குத்தான் சரி. அவன் வைத்திய செலவுதான் அவன் கௌரவத்தின் எடை. ஆனால் நம்மைப்போன்றவர்களைத் தேடித்தான் ராஜரோகம் வருகிறது, நம்—

''என்னா அண்ணா யோசனை பண்ணுகிறாய்?''

குற்றஞ் செய்தவனைப்போல் எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

''ஒண்ணுமில்லையப்பா; ஒண்ணுமில்லை. வியாதியாய்ப் படுக்க வேணுமென்று ஆசைப்படாதே. நான் ஒருத்தன் இருக்கிறேனே போதாதா?''

'இல்லேண்ணா என்னை மன்னிச்சுடு அண்ணா!'—

என் கண்முன் என் கனவின் கருமேகம் எழுந்து, இருண்டு பரவிற்று. நான் அதனுள் புதைந்து போய்க் கொண்டிருந்தேன்.

''என்ன ஸார், how do you feel?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே, என் கை நாடியைப் பிடித்தபடி டாக்டர் கட்டிலோரத்தில் உட்கார்ந்தார்.

'என்னைக் கேட்பானேன், உங்களுக்குத் தெரியாதா?'

'எனக்குத் தெரிகிறதிருக்கட்டும், உங்களுக்கெப்படித் தோன்றுகிறது? தேவலையாய்ப்பட்டால் சிகிச்சை முறையாய் இருக்கிறதென்று தெரியும். சௌகர்யமாய் இல்லையானால், மருந்தையோ, சிகிச்சையோ மாற்றுவது பற்றி யோசிக்கலாம்.'

எனக்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

'என்ன டாக்டர், சின்னக் குழந்தைக்கு வாழைப்பழம் கொடுத்து ஏமாற்றுகிறீர்களா? நானும் இங்கு வந்து ஒரு வருஷமாய்க் கிடக்கிறேன். வந்தது முதற்கொண்டு நீங்கள் தான் பார்க்கிறீர்கள். இதுவரை ஐந்து ஆபரேஷன்கள் செய்தும், நீங்கள் என் சதையை அறுத்து அறுத்து

எறிந்தும் என் உடல் ரத்தமெல்லாம் இன்னமும் சீழாய்த் தான் மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. அடுத்த வாரம் ஆறாவது ஆபரேஷனுக்கு ஏற்பாடு பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். என்னை உடம்பு எப்படி என்று கேட்கிறீர்கள்!''

அவர் முகம் சுண்டிற்று. ''இப்படி நம்பிக்கையை இழந்து பேசினால் என்ன செய்கிறது? உடம்பு குணமாக வேண்டாம் என்றா இத்தனை ஆஸ்பத்திரி கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள்? வைத்யத்திற்கு நாங்கள் எல்லாம் படிக்கிறோம்? இன்னும் பரிசீலனை செய்கிறோம்? புதுப் புது மருந்துகள், சிகிச்சைகள் கண்டு பிடிக்கிறோம்?

எனக்கு ஆத்திரம் வந்துவிட்டது. சாய்ந்திருந்தவன், நான் எழுந்து உட்கார்ந்தது கூட எனக்கு நினைப்பில்லை.

''என்னைக் கேட்காதேயும், நீங்கள் புகழ்ந்து மகிழும் ஆஸ்பத்திரியை ஒட்டினாப்போல் கட்டியடிசவக் கிடங்கில், பனிக்கட்டி பரப்பி, அடுக்கடுக்காய் உள்ளங்காலிலிருந்து உச்சந்தலை வரை, துப்பட்டியில் சுருட்டி, சேர்த்து இறுகக்கட்டி சேமித்து வைத்திருக்கும் உங்கள் சொத்துக்களை ஒவ்வொன்றாய்ப் புரட்டி முகத்தை மூடியிருக்கும் துணியை விலக்கி அவைகளைக் கேளுங்கள்: ''உங்களுக்காகத்தானே நாங்கள் ஆஸ்பத்திரி கட்டிவைத்திருக்கிறோம்? உங்களுக்காகத்தானே வைத்ய பரிசீலனை செய்கிறோம், புதுப்புது மருந்துகள், சிகிச்சைகள் கண்டு பிடிக்கிறோம்?'' அவை வாய் திறந்து பதில் சொல்லா விட்டாலும் சாகுந்தறுவாயில் விதவிதமான விகாரங்களில் நிலை குத்திப்போன அவைகளின் விழிகளில் நீங்கள் படிக்கும் சேதியை மறவாமல் என்னிடம் வந்து சொல்லும்...... புக்புக்— லொக்கு லொக்கு.''

இரும ஆரம்பித்துவிட்டது.

''*Damn*—'' என்று மொணமொணத்துக் கொண்டே டாக்டர் எழுந்து போய்விட்டார்.

எனக்குக் களையிட்டுவிட்டது. தலையணையில் சாய்ந்தேன். வேர்வை ஜலகண்டமாய்க் கொட்டிற்று. நான் அலைகளுடன் போய்ச்சேர இன்னமும் எத்தனை நாளாகும்? எப்போது அது நேரும்? ஒருவரும் பக்கத்தில் இல்லாத வேளையிலா? நள்ளிரவிலா? நைட் நர்ஸ் மேஜை மேல் தூங்கிவிழுகையிலா? பட்டப்பகலில் அத்தனை பேரும் பக்கத்திலிருக்க ஆபரேஷன் டேபிளிலேயா? கொடுத்த மயக்கத்திலிருந்து தெளியாமலேயா? (எண்ணுங்கள் மிஸ்டர்— ஒண்ணு ரெண்டு மூணு ஆஞ்சு...... அறுபத்தி அஞ்சு, நூற்றி...... நூற்றி......'')

மார்வாடித் திண்டுபோல், உள்ளங்காலிலிருந்து உச்சந்தலைவரை சுருட்டி, மூடி, தைத்து, தலைப்பக்கம் முடிச்சில் மிஞ்சிய துணி குடுமிபோல் விசிறிக்கொண்டு, உள்ளே நான் முழு நினைவுடன், குற்றுயிராய்—

''எப்படியிருக்குடா?''

டாக்டரிடம் எரிந்து விழுந்தாற் போல் இவளிடம் விழ முடியுமா?

அம்மாவை நினைத்தால்தான், நினைக்கப்படவில்லை. நெஞ்சு இடிகிறது. அம்மா இன்னும்பட உன் தலையில் இன்னும் என்ன எழுதி வைத்திருக்கிறது?

''இந்தா, முன்னைக்கு முன்னால் இந்த வேப்பம்பூ பச்சடியைத் தொட்டு நாக்கில் வெச்சுக்கோ, யமனுக்கு வேம்பாய் இருப்பாய்—''

அம்மா, அடுத்த வருஷப் பிறப்புக்கு நான் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கமாட்டேன். வீட்டிலும் இருக்கமாட்டேன்.

ஆனால் விட்டு உன்னிடம் சொல்ல எனக்குத் துணிவு இல்லையே! அம்மா, உன் அபார நம்பிக்கையும், நம்பிக்கையில் இருக்கும் நம்பிக்கையும் என்னை உன்னிடம் கோழையாக்குகிறது. உன்னை ஏமாற்ற என்னை ஏமாற்றிக் கொள்கிறேன். எனக்கு ஓசையடங்கி, உணர்வு

ஓய்ந்து, மூச்சு முரடி, முரடு நூலாகி, நூல் இழையாகி, இழையடங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது கூட, நான் இறந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறேன் என்றால் நம்பமாட்டாள். கையைப் பிசைந்துகொண்டு, "டாக்டர், என் குழந்தையை எனக்குக் காப்பாற்றிக் கொடுங்களேன்! மருந்தை மாற்றுங்களேன்— அநுமாரே! அன்னிக்கு சஞ்சீவி மருந்து கொண்டு வந்து படையையே உயிர்மீட்டையே, என் குழந்தையை எனக்குத் திருப்பிக்கொடேன்!" என்று, அலறுவாள்.

அவள் நினைவில் எனக்கு அழிவில்லை. பெற்ற வயிறின் பலம் அப்படி. செத்த பின்னும் அங்கு நான் சூளையிருப்பேன். அவள் என்னை எண்ணும் போதெல்லாம், ஒவ்வொரு தடவையும், அவள் வயிற்றில் ஒரு வண்டி நெருப்பை வாரியிறைத்துக் கொண்டே, அதன் தகிப்பில், கணகணவென்று ஜ்வலித்துக் கொண்டு கிளம்புவேன். நான் அமரத்வம் அடையும் முறையே இப்படித்தான்.

ஐயோ!

" 'தோ பார், உன் கேள்வியை நான் முந்திக்கிறேன், உடம்பு எப்படி என்று என்னைக் கேட்காதே. இன்றைக்கு இந்தக் கேள்வியே எனக்கு எரிச்சல் உண்டு பண்ணுகிறது."

திகைப்புற்ற அவ்விழிகளில் பயம் எட்டிப் பார்த்தது. அவளைக் கண்டு என் மனம் தவித்தது.

"என்னை மன்னித்துவிடு."

அவள் உதடுகள் நடுங்கின. அவள் கை என் மணிக்கட்டைப் பற்றியது.

"ஏன் இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்? யார் யாருக்கு மன்னிப்பு?"

"இல்லை, என்னை மன்னித்துவிடு!"

"மறுபடியும் பாரேன்!"

''இல்லை, தப்பெல்லாம் என்னுடையதுதான். உன் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிவிட்டேன்.''

''ஐயோ இம்மாதிரியெல்லாம் என்னை ஒண்ணும் சொல்லாதேயுங்களேன்! வேணுமானால் என்னைக் கோபியுங்கள், ஆனால் என்னை மன்னிப்புக் கேட்காதேயுங்கள்—''

அவள் கண்களில் கண்ணீர் மாலையாய்ப் பெருக்கெடுத்தது. அவள் அப்படி அழுகையில், அப்படி அழவிடுவதில் எனக்கு எங்கேயோ ஒரு ஆறுதல்கூட உணர்கிறேன். எனக்காக ஒருத்தி அழுகிறாள். நாளடைவில் இவ்வழுகை மறைந்து விடும்; மறந்தும் போய்விடும். ''பாவி, என் தலையில் கல்லைப் போட்டு விட்டுப் போனானே!'' என்ற சீற்றம்கூட வரும். ஆனால் இன்று ஒருத்தி எனக்காக அழுகிறாள். அன்று இவள் முகம் கண்ணீரில் நனையக் காண்கையில் எனக்கு அமைதிகூட உண்டாகிறது.

ஒன்றரை வருஷங்களுக்கு முன்னால் எவ்வளவு அழகாயிருந்தாள்! இப்பவும்தான் என்ன குறைவு! ஆனால் இன்னமும் இளமையாயிருந்தாள்.

''நீ அழுவதில் என்ன லாபம் சொல்! நடக்கப் போவதை எவராலும் தவிர்க்க ஆகாது. நான் நேற்று ஒரு கனவு கண்டேன். உடனே நீ கண்டதாய்ச் சொன்ன கனவும் ஞாபகம் வந்தது.''

அவள் கீழுதடு பிதுங்கிற்று. ''ஒரு கனவுதானா? எத்தனையோ கனவுகள்!''

''நான் படுக்க ஒரு மாதத்திற்கு முன் அக்கனவை எனக்குச் சொன்னாய். அன்றிரவு நாமிருவரும் ரொம்பவும் சந்தோஷமாயிருந்தோம். திடீரென:

''என்ன யோசனை பண்ணுகிறீர்கள்?'' என்று கேட்டாய்.

''நான் உன்னை இறுகத் தழுவிக்கொண்டிருக்கிறேன். நீ என்னை அணைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். இருவர் மனமும் நிரம்பிய இந்த உடல் நிலையிலேயே சாவு சித்தித்தால் அதைவிடப் பதவி உண்டோ?'' என்றேன்.

உன் உடல் என் அணைப்புள் குலுங்கிற்று. என் கழுத்தை இறுகக் கட்டிக்கொண்டு விக்கிவிக்கி அழுதாய்.

நீ தேம்பினாய்:

''இன்று பகல் கண்ணயர்ந்து போய் ஒரு கனாக் கண்டேன். நான் ஏதோ ஒரு தோட்டத்தில் ஒரு மேடை மேலிருக்கிறேன். மாலை ஒன்று தொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ரொம்பவும் ஆசையாய்த் தொடுக்கிறேன், சுறுசுறுப்பாய் தனி உயிர் பெற்றாற்போல் அது என் கைகளினிடையில் உருவாவது காண அலுப்பற்ற வியப்பாயிருக்கிறது. நீங்கள் என்னெதிரில் வருகிறீர்கள். உங்கள் கழுத்தில் ஆசையாய் மாலையைப் போடுகிறேன். போட்டதுதான் தாமதம், உடனே பிணமாய்த் துவண்டு நீங்கள் என் மடியில் விழுகிறீர்கள்...... அதுமுதல் மனசே சரியாயில்லை...''

'' 'அட அசடே, அப்படியானால் நான் சிரஞ்சீவி தான்!' என்று உன்னை நான் தேற்றினேன், ஞாபகமிருக்கிறதா?''

அவள் முகம் அவள் கைகளில் புதைந்திருந்தது. தோள்கள் குலுங்கின.

நேரமாகிவிட்டது. விளக்குகள் அவிந்தாகிவிட்டன. தாழ்வாரத்தில் மாத்திரம் ஒன்று எரிகிறது. எனக்கு அரைத் தூக்கத்தில் (தூக்கமா மயக்கமா) கண்கள் சொருகின. ஏதேதோ நினைவுகள் பொருந்தி பொருந்தி எடுக்கும் படங்களாய் மாறுகின்றன.

சின்ன வயதில் என் தம்பியும் நானும் ஒரே பாயில் கட்டிப் புரண்டது. அவனுக்குக் குளிருமோ எனும் பரிவில்

இழுத்து இழுத்துப் போர்த்தப் போர்த்த, தூக்கத்தில் அவன் உதறி உதறி எறிகிறான்.

நான் எஸ். எஸ். எல். சி. தேறினதற்கு, அம்மா கொழுக் கட்டை போடுகிறாள். அவள் விரல்களின் துடிப்பின் கீழ் மாவுச் சொப்புகள், பூரணத்தை ஏந்துவதற்காக என்ன வேகமாய், பூக்கிண்ணங்கள் போல தவிதவிக்கின்றன! பார்க்கவே ஆசையாயிருக்கிறது. நானும் ஒன்றேனும் செய்யப் பார்க்கிறேன். ஆனால் மாவுதான் அழுக்காகி வீணாகிறது.

பாவம்! அடுத்தாற்போல் மேல்படிப்புக்கு அடுத்த கப்பலில் நான் சீமைக்குப் பயணமாவதாய்த்தான் அம்மாவுக்குத் தியானம், தடபுடல்.

காக்ஷி மாறுகிறது.

கலியாணமாகிய புதுத் தம்பதிகள், இன்னும் கழற்றாத மாலையுடன், வண்டிவிட்டிறங்கி வீடு நுழைந்ததுமே அம்மாவை நமஸ்கரிக்கிறோம். அம்மா மருமகளை ஆசீர் வதிக்கிறாள். "பதினாறும்பெற்று, தோளோடு தாலி தொங்கத்தொங்கக் கட்டிண்டு தீர்க்காயுசாயிரு!"

ஆபீஸிலிருந்து வருகிறேன். என் சின்னத் தங்கை ஓடிவந்து முழங்காலைக் கட்டிக்கொண்டு "அண்ணா, நேக்கு சாக்கலேட் வாங்கிண்டு வந்தையோ?" என்கிறாள்.

திடீரென்று ஒரு சபலம் உதிக்கிறது. ஒருவேளை—

நான் மேகத்தில் புதைந்து கொண்டிருக்கையிலேயே அதைச் சுற்றிக்கட்டிய வெள்ளிரேகை நினைவு வந்தது.

நான் ஒருவேளை, மறுபடியும்—

—தூய பொன்னிறத்துடன் பிறந்து கொண்டிருக்கும் உதய சூரியனை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தேன்.

8. மண்

உள் சரிந்த கூரை தலையிலிடிக்கும் ஒரு குடிசைத் திண்ணையில் உட்காந்து கொண்டேன். அவன் பூமியில் புதைந்த ஒரு ஆட்டுக்கல்மேல் குந்திட்டுக்கொண்டான்.

"இந்த வெய்யிலைப் பார்த்தீர்களா? இதில் எது புளைக்கும்? இந்த செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலேதான், இந்த மாதிரி வெய்யிலும், இந்தமாதிரி பாழடைந்த பேட்டை யும். ரோட்டுலே போயிட்டேயிருங்க, நடுவுலே நடுவிலே ஒரு பத்து வீடு, பதினைஞ்சு வீடு வெறும் குட்டிச் சுவர் மாத்திரம் நின்னிட்டிருக்கும். மழையிலே கறைஞ்சு, வெய்யில்லே உளுத்து—

இந்தப் பக்கத்திலே தண்ணி நிற்கிறதில்லே. என்னவோ பெரிசா பாலாறு வேகவதின்னு பெருமையா சொல்லு வாங்க. ஆனால் நான் பாக்கறது மணல்தானுங்க. வருசத்திலே பத்து மாசம் எனக்குத் தெரிஞ்சவிடமெல்லாம் மணல்தான். ஏதோ தூத்தலுக்கு குட்டையிலும், ஏரி யிலும் கட்டுதே, அதுதான் குடிக்கறத்துக்கு, குளிக்கறத் துக்கு, கை கால் கழுவறத்துக்கு, பயிருக்கு எல்லாத்துக்கும்.

பயிரான பயிர், என்ன பயிர் போங்க! புளியங்காத்து நெருப்பு தலை சுத்துது. பிணம் வேகறத்துக்குக் கட்டைக்கு குறைவில்லை கந்தக பூமி; பூமியின் குடலையே புடுங்கி எறியற மாதிரி ஏரையளுத்திப் போட்டு உளுதாலும் கல்லு தடுக்கி இரும்புதான் மொக்கையாவும். இந்தப் பக்கம் ஒரு

கதை சொல்லுவாங்க. கிணறு வெட்டறேன் ராசான்னு ஒருத்தன் தோண்டிக்கிட்டே போனானாம், தண்ணி கண்ட பாடேயில்லே. தோண்டினவன் அப்புறம் மேலே வரவேயில்லியாம்! ஊர் நீர்வளம் அப்பிடி!

ஊரிலே உலாத்தற புத்திக்கும் தரித்திரத்துக்கும் குறைச்சலேயில்லே. புளியமரத்திலே புளியம் பழம் காய்க்குதுன்னா நம்பமாட்டானுங்க. பிசாசு தொங்கு தடான்னா எல்லாரும் ரெடியா நம்புவாங்க. உடம்புலே எவனும் சட்டை மாட்டக்கூடாது. கண்ணாலே சுட்டுடு வாங்க. இங்கே நாலெழுத்துக் கூட்டிப்படிக்கத் தெரிஞ்சவன் ஆதிசேசன்.

என்ன இருந்தாலும் ஒரு விசயம் ஒப்புக்கணுங்க. படிச்சவன் படிக்காதவன் எல்லாரும் புளைச்சாவணும். பசி எல்லாருக்கும் ஒண்ணுதான்.

இந்த உசிர் இருக்கிறவரைக்கும், இந்த ஒரு சாண் வவுத்தை வளர்த்து எப்பிடியாவது புளைக்கணும்னு தானே, மனுசன் நாலுபேரோடே கூடறான், பிரியறான், சண்டை போடறான், சமாதானமாவறான்! இடை யிடையே மாரியாத்தா, வாந்திபேதி, ஒண்ணுமில்லாட்டா வயசு எல்லாம் அவனை வாரியடிச்சுட்டுப் போவுது. அப்பவும் இந்த உசிரிலே இருக்கிற ஆசையை என்னான்னு சொல்றது! எல்லாமே அதுலேதான் அடங்கியிருக்குதுங்க. சாமி, பூதம், பிசாசுகூட. பயிர் தண்ணிக்குக் காஞ்சா, கொடும்பாவி கட்டியிளுத்து அளுவறான். தண்ணி சாஸ்தியாப் போனா, கங்கம்மாளுக்கு ரவிக்கை, மஞ்சா, விளக்கு எல்லாம் முறத்திலே வெச்சு தண்ணியிலே விடறான். கோவமடங்கணும், வாழவைக்கணும் தாயேன்னு எல்லையம்மனுக்குப் பூசைபோடறான். என்னாத்துக்கு சொல்லவத்தேன்னா இந்த நம்பிக்கைன்னு ஒண்ணு இருக்குதே அதிலே அவ்வளவு இருக்குது— உடம்பிலே இருக்குதே அது உசிரில்லே நம்பிக்கைதான் உசிர்.

அந்த மாதிரி ஒரு நம்பிக்கையிலேதான் இந்த ஊர் ஆதியிலே உருவாச்சுன்னு சொல்லணும். வேறே எந்த எண்ணத்தை, மனசிலே வெச்சுக்கிட்டு ஆதியிலே இங்கே குடியேறின நாலுபேரோ, அஞ்சு பேரோ குடிசை கட்டினாங்கன்னு சொல்ல முடியும்? எனக்கு நெனைப்புத் தெரிஞ்சதிலிருந்தே, இந்த இடம் எல்லாத்துக்கும் ஒதுக்கு மாசாமர்சம் எட்டு மைலுக்கு அப்பாலே ஒரு சந்தை கூடுதே அதுலேதான் உப்பிலேருந்து கற்பூரம் வரை எல்லாம் வாங்கியாவணும். அப்படியும் எனக்கு நெனப்பு வயசு வரவேளைக்கு, அதிலே முளைச்ச நாலு வீடு நாற்பது வீடா வளர்ந்திருந்தது. வெறும் நம்பிக்கை வளத்து மேலே.

அந்த சமயத்திலே பேட்டைக்கு ஒரு ஆண்பிள்ளை யும் பெண்பிள்ளையும் குடியேற வந்தாங்க. புருசன் பெண்சாதின்னு நான் சொல்லமாட்டேன். பொம்புள்ளே களுத்துலே தாலியில்லே. முதுகிலே ஒரு மூட்டை, இடுப்பிலே கொளந்தை, அப்படித்தான் வந்தா. அவன் சக்கரத்தை உருட்டிக்கிட்டு வந்தான். அதோ பாருங்க— மேட்டுலே கூரை உள்ளுக்கு விளுந்து போயிருக்குதே, அந்தக் குடிசைதான் அவுங்களது. அங்கே வாசல்லே ஒரு பள்ளமிருக்குதே, அங்கே ஒரு முருங்க மரமிருந்தது. கொம்புலே புடவையை ஏணை கட்டி அதிலே கொளந்தையை வளத்து மண் பிசைஞ்சா, அவனே செவுரெளுப்பி, ஓலை முடைஞ்சு கூரை போட்டான். அப்புறம் வாசல்லே சக்கரத்தைப் போட்டான். குச வேலை செய்ய ஆரம்பிச்சான்.

நான் ஒரு விசயம் ஒப்புக்கணுங்க. நம்ப ஊரிலே அளகானவங்க ஒருத்தருமேயில்லை. அளகுக்கும் அலங்காரத்துக்கும் நேரமில்லே, வசதியில்லே, அப்படியே அளகு பண்ணிக்கிட்டாலும் பாக்கறத்துக்கு கண் இல்லே. இருந்தாலும் அவன் அவள், அவங்க கொளந்தை மூணு பேரையும் போல அவ்வளவு அவலச்சணம் ஒருத்தரையும்

நான் பார்த்ததில்லே. யாரையாவது ஏசிப்பேசினா அவன் என்ன கொம்பிலே ஏறிக் குதிச்சானான்னு கேக்கற பளக்கம். இவங்களைப் பார்த்தா கொம்பிலேறிக் குதிச்சவங்க மாதிரிதான் இருந்தது. நான் சொல்றது புரியுதுங்களா அதான், சிரிக்கிறீங்களே, புரிஞ்சுக்கிட்டிங்களா?

அவளுக்கு வாய்கொள்ளாமே பல் வெளியிலே துருத்திக்கிட்டு அதிலே ரத்தம் மாதிரி புகையிலைக் காவி. கண் நானும் இருக்கேன்னு சும்மா கீறினாப் போல. தலைமயிர் சடை போட்டிருக்கும். மூக்குன்னு மூச்சுவிட ரெண்டு தொண்டிதான். இவ இப்படின்னா, அவனுக்கு அவள் ரம்பைன்னுதான் அவன் இருந்தான். இருந்த உதடு அறுந்து தொப்புள் வரைக்கும் தொங்கிச்சு. அப்பிடின்னா அப்படியா? அவ்வளவு மோசம்னு நீங்களே நெனைச்சுப் பார்த்துக்கங்க. அத்தொடு கன்னத்திலே நீளமா, அசிங்கமா ஒரு வெட்டுத் தளும்பு வேறே.

மிருகங்கள்.

அவங்க சுபாவமும் அப்படித்தான் காட்டிலேயிருந்து பிடுங்கினமாதிரிதானிருந்தது. ஒரே முரட்டுத்தனம். ஒரு நாள் அந்த வழியாப் போனேன். ரெண்டு பேரும் ஒருத்தர் மாத்தி ஒருத்தர் என்னவோ பேசிட்டு இருந்தாங்க. அவன் மண்ணைச் சக்கரத்திலே கட்டிட்டு, சக்கரத்தை சுத்திக்கிட்டிருந்தான். திடீர்னு ஒரே பாய்ச்சல் பாய்ஞ்சு பூமியிலிருந்து ரெண்டு காலும் எளும்பி, பறக்கற மாதிரி ஒரு பாய்ச்சல் பாஞ்சு புறங்கையை வீசி அவ வாயிலே அடிச்சான் பாருங்க. நான் அலண்டு போயிட்டேனுங்க! உங்க வீட்டு அடியா, எங்க வீட்டு அடியா, மனுசன் தாங்கற அடியா அது? செம்மட்டி அடி அது. அவ உதட்டிலே ரத்தம் அப்படியே பிடுங்கிக் கிட்டுது.

என்னைப் பார்த்துட்டா. அவ புருசன் அடிச்சது கூட தெரியல்லே. நான் பார்த்ததுதான் பொத்துக்கிட்டுது.

தன்னா பின்னான்னு வண்டையா திட்டிக்கிட்டு ஒரு கல்லை வீசி என் மேலேயெறிஞ்சா. பெத்தேன் புளைச்சேன்னு ஓடி வந்துட்டேன். நான் சின்ன பையனுங்க!

அவங்க பாசமும் அப்படித்தான். அவங்களுக்கு ஒரு கொளந்தையிருக்குதுன்னு சொன்னேனே அதன் அழகை கேக்கணுமா? என்னாங்க அவரை போட்டால் துவரை மொளைக்குமா? இருந்தாலும் அவங்க பெத்த மகனில்லியா? அந்தப் பனங்கொட்டைத் தலையன் மேலே அவங்க உசிரையே விட்டுட்டாங்க. நான் தவறாமே விளக்கு வெக்கற வேளைக்கு வெளியிலே களிப்பு களிச்சுபடியிருக்கும். அதைப் பார்த்துட்டு எச்சில் துப்பித் துப்பி எனக்குத் தொண்டை கூட நோவு எடுத்துக்கும்.

அந்த மன்மதக் குஞ்சை ஒருத்தரும் பார்க்க முடியாது. அவங்களுக்கே, கலகலப்பான சுபாவம் கிடையாது. ஆளைப் பார்த்தாலே கடிக்க வராப் போலயிருக்கும். எங்களுக்கும் அவங்ககிட்டே ஒட்டல்லே. ஒரே ஒரு தெம்பு தான். ஒரு சட்டி, பானைவேணுமானா சந்தைக்குப் போய் வாங்கி எட்டு மைல் தூக்கி வரணும். இந்தத் தடவை பொங்கப் பானை நம்ம ஊரிலேயே வாங்கலாமில்ல? அதிலே ஒரு சந்தோஷமில்ல? அப்படியும் இப்படியுமா பொங்கலும் கிட்டக்கிட்ட வந்துட்டுது. அப்பசி போச்சு. கார்த்திகையும் பாதியாச்சு. மார்கழி மள்ளினா பொங்கல்.

இதுக்குள்ளேயும் ஒண்ணு நேர்ந்து போச்சு. அந்தக் குளந்தை இறந்துட்டுதுங்க.

சின்னக் குளந்தை சாவறத்துக்குக் காரணம் வேணுமா? படே படே ஆளெல்லாம் திடீர் திடீர்னு வாயைப் பிளந்துடறாங்க. குளிர் மார்லே தாக்கியிருக்கும். வாயிலே ஊட்டற கூழை மூக்கிலே ஏத்தியிருப்பா. பேச்சுக்கு சொல்றேனுங்க.

கொளந்தையைத் துணியிலே வாசல்லே நீட்டீட்டு அந்தப் பொம்புள்ளே அதன் பக்கத்திலே சுருண்டு விழுந்து கிடந்தா அவளண்டை அவன் மார்மேலே கையை ஒடுக்கி நின்னுகிட்டு இருந்தான். அவன் அழுவல்லே. கண் ரப்பையெல்லாம் கள் குடிச்சவன் மாதிரி ஜெவஜெவன்னு இருந்தது. பேட்டையிலே ரெண்டு மூணுபேர், மனசு இறங்கி வீட்டுங்கிட்டப் போனாங்க. சின்னச் சாவோ பெரிய சாவோ மனுஷன் ஒண்டியாத் திண்டாடினால் கஸ்டமில்லியா?

''ஐயோ பாவம், புளைக்க வந்த இடத்திலே''ன்னு ஒத்தரு ஆரம்பிச்சார். ஏதாவது சொல்லியாவணுமே.

அந்த ஆள் சீறி விளுந்ததைப் பாக்கணுமே!

''போதும் போதும் உங்களை யார் வரச் சொன்னது? ''நீங்களும் உங்க ஊரும்...!''

இந்த மாதிரி மனுசனோடே யார் என்ன பண்ண முடியும்? என்னமோ அவன் கொளந்தை போனது எங்க பொறுப்பு மாதிரி!

நான் ஒரு தடவை பார்த்தேன். எங்க ஊரிலே ஒரு பூனையிருந்தது. அதுக்குக் குட்டி செத்துப் போச்சு; தாய்ப் பூனை அப்படியே அதன் பக்கத்திலே குந்திட்டிருந்தது. ஒருத்தரையும் அண்ட விடல்லே. சவம் மூணு நாலு நாள் நாறிட்டு கிடந்தது,

நல்லா உச்சி வேளைக்கு செம்மட்டியை தோளிலே போட்டுக்கிட்டு, அவள் கிட்டேருந்து பிணத்தை முரட்டுத்தனமா பிடுங்கி, ஒரு கையிலே அணைச்சுக்கிட்டு, பேட்டை தாண்டிப் போனான். கொளந்தை கையும் காலும் லொடலொடன்னு ஆடிச்சு.

இந்த மாதிரி மனுசனோடே யார் என்ன பண்ண முடியும்?

அவங்க வீட்டிலே அழுகை சத்தம் அப்புறமே எப்பவுமே கேக்கலே. இருந்தாலும் ஓரோரு சமயம் குனிஞ்சு வேலையாயிருக்கிறவ, திடீர்னு நிமிந்து அவன் குளந்தையையும் செம்மட்டியையும் தூக்கிட்டுப் போன திக்கிலே பார்த்துட்டு நிப்பா. அவங்க புடிச்ச மண் மேலே, அவள் எழுப்பின மண்மேடு, அதோ புளிய மரத்தடியிலே அங்கிருந்தே தெரியும்.

ஒருசமயம் நாங்க ரண்டு மூணு பேர், இன்னும் ரண்டு கொளந்தையோடே சந்தைக்குப் போற ரோட்டோடே போனோம். அவள் எதிரே ஒரு கூடை மண்ணை தலைமேல் வெச்சுக்கிட்டு வந்தா; கையிலே வேறே ஒரு சின்ன மண்கட்டி வெச்சிருந்தா. வழியெல்லாம் ஆடிக்கிட்டு பராக்குப் பாத்திட்டு வந்த பசங்க, குறுக்கே விழுந்தடிச்சு ஓடிவந்து அவ மேலே மோதிக்கிட்டாங்க, பார்த்தா பாருங்க, ஒரு பார்வை! அந்த மனசிலே வெள்ளை முளி யிலே கருப்பு முளி ஒரு தடவை உருண்டு ஆடிச்சு. என்ன குமுறி வந்ததை அடக்கினாளோ, கைமண் மையா உதிர்ந்திச்சு.

ஆனா, என்னதான் வவுறு. மவனை நெனைச்சு உருகினாலும் கேக்குதா? அவங்க அவங்க வேலையை அவங்க அவங்க செஞ்சுதானே ஆவணும், அதுவும் பொங்கல் கிட்டக்கிட்ட வந்துட்டுது. சாவுக்கு ஊதற சங்கைத்தான் வெள்ளி முளைக்கிற வேளைக்கி சந்தோசத் துக்கு ஊதினான்னா சந்தோசமாயிருக்காதா? பொங்கல் வந்துட்டுது கிட்ட வந்துட்டதுன்னு சங்கு ஊதுது. பொங்கப் பானை பண்ணவேணாமா?

வெள்ளைக் காயிதத்தைக் காயிதமாக்கறவங்க, உங்களுக்கெல்லாம் தொழிலாளிகளைக் கண்டாலே ஒரு இளக்காரம். அதுக்கென்ன கண்பார்த்தா கைசெய்யுதுன்னு லேசா சொல்லிடுவீங்க. இந்த மண் வேலையை எடுத்துக் துங்க. இதுலே எவ்வளவு கஸ்டம் இருக்குது தெரியுங்களா?

மண்ணை காலும் கையும் நோவப் பொறுக்கி பிசைஞ்சு பதமா மிதிக்கணும். பானை பண்ணறதுன்னா லேசா? சக்கரத்திலேற விண்டு போறது எத்தனை? அப்புறம் அதை அடி மூட ஒரு தடவை பலகையாலே தட்டிக் கொட்டி அப்புறம் உருவாக்கறத்துக்கு மூணு தடவை தட்டி, வெய்யிலிலே காயவெச்சா, வெடிச்சுப் போறது எத்தினி, சூளையிலே உடைஞ்சு போறது எத்தினி! அது வாங்கற வேலைக்கு விக்கற விலை போதாதுங்க. மண்ணு தானேன்னு சொல்லுவாங்க. அப்படின்னா அப்புறம் எல்லாம் மண்தான், நான் மண்; நீங்க மண், எல்லாமே மண்தான்.

மார்களி மாதம் விடியற்காலை, பல்லு கிட்டற குளுருலே எளுந்து பானையை லொட்டு லொட்டுன்னு தட்டற ஒவ்வொரு தட்டும் பொங்கல் கிட்டக் கிட்ட வந்துட்டுதுன்னு, படுத்துட்டு இருக்கிறவங்க காதண்டை வந்து சொல்லுறாப் போலே இருக்கும்.

நம்ம பண்டிகையிலே பொங்கல்தானுங்க ஏளைக்கும் ரொம்ப வேண்டிய பண்டிகை. மத்ததெல்லாம் பணக்காரன் பண்டிகை. எந்த ஏளை வூட்டிலும் பொங்கல் மாத்திரம் புதுப்பானையிலே பொங்கியாவணுங்க. நாங்களெல்லாம் ஏளைங்க.

நடுவூட்லே அடுப்பு வெட்டி, பொங்கல் பொங்கி, இலையிலே பொங்கலை வெச்சு நடுவுலே குழிச்சு பாலை வார்த்து, சூரியனுக்குக் காட்டி, 'பொங்கலோ! பொங்கல்!'ன்னு கூவுவோம். வளி பிறக்குதோயில்லியோ தை பிறக்குதுங்க. அத்தோடு நல்ல வளிக்கு ஒரு நம்பிக்கையும் பிறக்குதுங்க.

இந்த ஒரு எண்ணத்திலே மாத்திரம் பேட்டையிலே இருக்கிறவங்க அத்தனை பேருக்கும் ஒத்துமைதான். தினப்படிக்கு வெங்கலத்திலே சோறு வேவற நாட்டாமைக்கார் வூட்டிலே கூட பொங்கச்சோறு புதுப் பானையிலேதான் வேவும்.

நாளைக்குப் பொங்கலுன்னா இன்னி சாயங்காலந் தான் பானை வாங்குவாங்க; பொங்கலன்னிக்கே புதுப் பானை வாங்கறவங்களும் இருக்காங்க. புதுவாழ்வுங்க, மார்களி சந்தைக்கு பேட்டையிலே ஒருத்தருமே இந்தத் தடவை பானை வாங்கப் போவல்லே. இந்தத் தடவை சந்தைப் பானையில்லே, நம் சொந்தப் பானை. அதுவே எவ்வளவு சந்தோஷம் தெரியுங்களா?

நான் படிச்சவன் இல்லிங்க, இருந்தாலும் நம்ம பேட்டை, 'நம்ம ஊர், நம் நாடு' நம்ம தேசம், எல்லாம் ஒண்ணுதானுங்களே!

புதுப்பானை வாங்கப் போறதே பேட்டைப் பொம் புள்ளேங்களுக்கு அதுவே ஒரு பண்டிகையாட்டந்தான். நடக்கற தூரம் பத்தடி தான் ஆனாலும் பேட்டைப் பொம் புள்ளேங்க, நாலும் அஞ்சுமா கூட்டம் போட்டு, சொருக்குப் பையை இடுப்புலே சொருகிக்கிட்டு கட்டைப் புகையிலையை கடைவாயிலே மாட்டியிளுத்துக்கிட்டு குசாலா பேசிச் சிரிச்சுக்கிட்டு குசவன் குடிசைக்குப் போற ஜோக்கை நான் தூர நின்னு பார்த்துக்கிட்டு இருந்தேன்.

வாசலுக்கெதிரே நாலாபக்கமும் கவுறு வேலி கட்டி, பானையை ஒண்ணுமேல் ஒண்ணா வரிசையா அடுக்கி அளகாயிருந்தது. இந்த ஒரு பொங்கலில்லே, இன்னும் மூணு பொங்கலுக்கு ஆவும், அத்தினி சாமான் பண்ணியிருந்தான். பொங்கப்பானை, தண்ணிப்பானை, பதார்த்தப் பல்லா, அடுக்கு, மடக்கு எல்லாம்.........

ரெண்டு பேரும் சிரிச்ச முவமா வரவங்களுக்கு காத்து நின்னுட்டு இருந்தாங்க. அவங்க சிரிச்சாங்கன்னா, அதுவே ஒரு அதிசயமில்ல?

பேரம் உடனே தொடங்கல்லே. அந்தப் பொம்புள்ளே சொன்னா: ''ஊரெல்லாம் வரட்டும்; ஊரெல்லாம் சேர்ந்து நாங்க கண்ணாலே பார்க்கணும்.''

கொஞ்ச நேரத்திலே, குஞ்சும் கொளந்தையுமா சின்னவங்களும் பெரியவங்களுமா குசவன் வாசலுக்கெதிரே கூட்டம் முட்டிப் போச்சு, கசகசன்னு சத்தம்.

''எல்லாரும் வந்துட்டீங்களா?''ன்னு அந்தப் பொம்புள்ளே இறைஞ்சு கேட்டாள். 'ஆமா'— ஒரு நூறு பேர் இந்த ஒரே வார்த்தையை ஒரே சமயத்திலே சொன்னா எப்படி இருக்கும் நெனச்சுப் பாருங்க.

அந்தப் பொம்புள்ளே, சிரிச்சுக் கிட்டே அவ எதிரே அடுக்கி இருந்த ஒரு பானை வரிசை மேலே ஒரு உதை விட்டா.

உதை ஒண்ணுதான். ஆனா அந்த அடுக்கு, அடுத்த அடுக்கு மேலே சாஞ்சு, அது ரெண்டும் அதுக்கடுத்தது மேலே, அதுக்கடுத்தது மேலே வரிசை வரிசையா பானை ஒடஞ்சி பார்த்திருக்கீங்களா? கேட்டிருக்கீங்களா? எத்தனை பானை!

எங்களுக்கு என்ன சொல்றது, செய்யறதுன்னு தோணல்லே. பானையிடிஞ்சதிலே எங்க அத்தனை பேர் வவுத்திலேயும் என்னவோ இடிஞ்சது.

''நீங்களும் ஒங்க ஊரும்''—னு அந்த பொம்புள்ளே பாம்பாட்டம் சீறினாள். அவசரமா குனிஞ்சு ஒரு பிடி மண்ணெடுத்து காத்துல்லே ஊதினா. ''என் கொளந்தே பூட்டுது— நாங்களும் போறோம்— நீங்க சந்தோசமா யிருங்க......'' ரெண்டு பேரும் வேகமா நடந்து போயிட்டாங்க. கண்ணுக்கு கூட மறைஞ்சு போயிட்டாங்க. கல்லா சமைஞ்சிருந்தோம்— அத்தனை பேரும் நின்ன இடத்துலே நின்னுட்டு.

ஒரு பானை கூட மிஞ்சில்லேங்க அப்பவே அந்த இடம் சுடுகாடு மாதிரி ஆயிட்டுது.

அப்புறம் ஊர் உருப்படலேங்க. மாத்தி மாத்தி ஏதாவது நேந்துட்டிருந்தது. பெய்யற மழை கூடப் பெய்யல்லே, பயிர் எல்லாம் செத்துப் போச்சு. வாந்தி பேதி வேண்டிய பேரை வாரிக்கிட்டுப் போச்சு, இருக்கிறவங்க ஒவ்வொத்தரா கயண்டுக்கிட்டாங்க, எல்லோருக்குமே ஒரு கிலி பிடிச்சுப் போச்சு.

ஊரிலே பொங்கலன்னிக்கு, புதுப்பானையிலே பொங்கல் வேகல்லேன்னா அப்புறம் என்னங்க? நீங்களே சொல்லுங்க, நம்பிக்கை பூட்டுதுன்னா அப்புறம் என்ன இருக்குது?''

9. சுமங்கல்யன்

"ஏவ்— ஏவ்!"

இடி குமுறுவது போன்று ஒரு ஏப்பத்தை விட்டு, தொப்பையைத் தடவி, சற்று எட்டவிருந்த செல்லத்தைக் கிட்ட நகர்த்தி...

இன்றைய சமையலே வெகு ஜோர்— பரவாயில்லை. குட்டி கை வாயிக்கிறது! மைசூர் ரஸமும், டாங்கர் பச்சடியும், அந்த கத்தரிக்காய் எண்ணெய்க் கறியும் நன்னா அமைஞ்சு போச்சு.

இந்தக் கத்திரிக்காயிருக்கே, இவள் திருத்திய மாதிரியே அலாதி. கதம்ப சாம்பாருடன் சேர்த்தாலோ? மொச்சைப் பருப்பு, முருங்கைக்காய், கத்திரிக்காய், முள்ளங்கி, வெங்காயம் எல்லாம் ஒன்றாய்ப் போட்டு, பருப்பைக் கொட்டி, தேங்காயும் அரைத்து விட்டு, அப்பளத்தையும் பொரித்துவிட்டால், ஆஹா? ஹாஹா! நாக்கில் ஜலம் சொட்டறது. ஆனால் இந்த வெங்காயத்தை தள்ள வேண்டியிருக்கே? ஒரொரு சமயமும் ஏண்டா காசிக்குப் போனோம் என்றிருக்கு. என்ன பண்ணுகிறது, போகிற வழிக்கும் புண்ணியம் தேட வேண்டியிருக்கே. வயது அப்படியே உட்காந்து கொண்டேயிருக்கிறதா?— சரி— வெற்றிலையைப் போடலாமா? ஒரொரு காரியத்துக்கும் ஒரு ஒரு தர்மம் இருக்கிறது. வெற்றிலை போடுவதையும் சேர்த்துத்தான் பாக்கை ஊதி வாயுள் எறிந்து, மெல்ல அதுக்கிக் கொண்டே வெற்றிலையை தொடையில்

துடைத்து, காம்போடு நடு நரம்பை உரித்தெறிந்து விட்டு, சுண்ணாம்பைத் தடவி மடித்துக் கடைவாயில் கொடுத்து மெள்ள உள்ளே செலுத்தி... இந்த சுகம் போடறவனுக்குத் தானே தெரியும்!

இந்த நாளில் யார் இப்படி அநுபவித்து வெற்றிலை போடறா? பெரிசிலேருந்து சிறிசு வரை பொம்மனாட்டிகள் உள்பட இப்ப எல்லாம் 'பீடா, கிள்ளி' என்று அலையறதுகள். பழைய நாள் போல் எதுதான் இருக்கிறது? அந்த ஆரோக்கியமென்ன, ஆசாரமென்ன, பழைய காலமே காலந்தான்— வெற்றிலைப் பாக்கிலிருந்தே பேசுவோம். அந்த நாளைய வாசமும் காரமுமாயிப்போ இருக்கிறதோ? உதடும் நாக்கும் எப்படிப் பற்றும்! இப்பொத்தான் சிவப்புக்கு என்னவோ ஒரு பென்சிலையெடுத்து கண்ணாடிக்கெதிரில் ஒரு மணியா தீட்டிண்டு நிற்கிறதுகளே! பிறக்கிற போதே பீடி பிடிச்ச மாதிரி கறுப்பு உதடோடு பிறக்கிறதுகள்! பண்ணுவதெல்லாம் அக்கிரமம்! அல்பாயுசுக்கள். ஈர், பேன் நசுக்கிற மாதிரி மடிந்து விடுகிறதுகள்! உயிரோடு வளைய வரக்கூடத் துப்பில்லை கர்மம் கர்மம்! சரி, இருக்கிறவரைக்குமாவது சரியாயிருக்கிறதுகளா? உயிரை வாங்கி விடுகிறதுகள்.

பாறேன், இந்தக் குட்டிக்குமுன் அந்த வத்சலையிருந்ததே அதன் கிட்டவிருந்து தப்பிச்சாலே போதுமென்று ஆய்விட்டது. மூணு வருஷத்துக்குள் மூச்சு திணறிப் போச்சு. ஏதோ படித்த பெண்ணாயிருக்கே, நீக்குப் போக்குத் தெரிந்து நுட்பமான மனஸறிஞ்சு நடக்கும் என்று கட்டிக் கொண்டது போக, அது பணத்தைத் தண்ணிக் கணக்கில் வாரிவிட்ட தினுசைப் பார்த்தால் பத்துக் குழந்தை பெற்ற சம்சாரி கெட்டான் போ! ஏதேது, மனசு நோகடிப்பில் அவளை நானே முந்திக்கொண்டு விடுவேனோ போல் அல்லவா ஆயிடுத்து! எத்தனை தினுசு புடவை, வாசனைத்தைலம், ஸ்நோ, கொண்டை ஊசி, பவுடர்! கண்ணாறாவி! இத்தனை

சிங்காரத்துக்கும் தக்கபடி லக்ஷணமாவது உண்டா? புருவத்திலிருந்து நெற்றிக்கு முன் மயிர் ஆரம்பித்து விட்டது! மூக்கு, மேட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு— பல்லில் கல்யாணத்துக்குத் தேங்காய் துருவலாம். அந்தக் கோணவகிடும் அதற்கு ஒவ்வாமல் கொசுவக்கட்டும், கர்நாடகமும் நாகரிகமும் கலந்த ஒரு புது நாடகமாய்—

வேறே வேலையோ கிடையாது. பொழுது எப்படித் தான் போகிறது? எந்த இடத்தில் என்ன சினிமா, என்ன பாட்டுக் கச்சேரி, கூத்து, சர்க்கஸ், என்று அலைந்து கொண்டேயிருக்கும். எத்தனை நாளைக்கு, ஆய்ந்து ஓய்ந்து வீட்டில் ஆறுதலையடைய நினைந்து வந்தால்— படியேறுமுன் பக்கத்து வீட்டிலிருந்து பையன் வந்து விடுவான்— "எங்காத்துப் பாட்டியோடு உங்காத்து மாமி சினிமாவுக்குப் போயிருக்கா. உங்களை நேரமாச்சுன்னா சாதத்தை எடுத்துப் போட்டுண்டு, எலி தள்ளாமல் அழுந்த மூடிவைக்கச் சொன்னா?" அடராமா இப்படியும் என் பிழைப்பு ஆகணுமா? 'அழுத்த மூடிவைக்கச் சொன்னா'— என்ன வக்கணை! கோர்த்து அறையலாமா என்று ஆத்திரம் வரது. வந்து என்ன பண்ணுகிறது?

வருவாள். குறட்டு விட்டுத் தூங்கும் பிரம்மானந்தத்தை கலைக்க, வாசற்கதவின் வெளித் தாழ்ப்பாளைத் தடதடவென்று ஆட்டிக்கொண்டு, 'லலல' சினிமாவில் கேட்ட புதுமெட்டை இழுத்தபடி, "என்ன தூக்கம் அதுக்குள்ளே, படம் பத்தாயிரம் அடிதானே? சுருக்க விட்டுட்டான். சுமாராய்த்தானிருந்தது ஐய! நன்னாவேயில்லை"—

ஒரொரு தடவையும் இப்படித்தான் போவதில் என்னவோ குறைச்சலில்லை. "பூ! என்னத்தைப் பாடிப்பிட்டேன்! என்னவோ— தேவலை— த்ஸ"— சுமாராயிருக்கு" நன்றாயில்லை என்று சொன்னால்தான் நாகரிகத்தின் சிகரத்தைப் பிடித்து விட்டதாய் நினைப்பு.

என்ன ஆச்சரியம்! பொறுப்பில்லாமல், சின்னக் குழந்தை மாதிரி. அப்படியே அவளும் காலத்தைத் தள்ளி விட்டாளே! சரியா மூணுவருஷங்கூட வாழவில்லை இதே மாதிரி ஒருநாள் ராத்திரி கொட்டுமழையில் எங்கேயோ காட்சி பார்த்துவிட்டுத் தெப்பமாய் நனைந்து வந்து உடம்பு வெடவெடவென உதறிக்கொண்டு வந்து படுத்தவள்தான்.

மூணாம் நாள் காலி—

உடம்பு என்னவோ பூஞ்சை. அவள் வேலை வெட்டிக்கு லாயக்கில்லை ஆனால் அதை நம்பியா பண்ணிண்டோம்? என்னவோ நமக்கு வயது ஆகிண்டே வரதே, இந்த 'புத்' என்னும் நரகத்தைத் தாண்ட மாட்டோமா என்கிற சபலம்தான். ஆனால் பிராப்தி வேண்டாமா? நாம் என்ன செய்வது?

ஏதோ நாமும் சாப்பிடுகிறோம். ஆமாம்! தன் வயிற்றுக்கே தின்னாத கருமிகள் எத்தனைபேர் இல்லை? தனக்குப் போடுவதே தருமம், பெண்டாட்டிக்குப் போடுவது தானமாயிருக்கும் இந்நாளில் நம் வீட்டிலும் நாலுபேர் சாப்பிடுகிறார்கள். வெள்ளிக்கிழமை தவறினாலும் கோவில் அர்ச்சனை தவறுவதில்லை பிரதி தினமும் சாளக்ராம பூஜை பண்ணுகிறேன். ஏதோ சாப்பிட உட்காரும் வரை என்னால் முடிந்த வரை. நாலுபேர் மாதிரி பூணூலை முதுகு சொறியவும், சோப்பு அறுக்கவும் மாத்திரம் உபயோகிக்கிறேனா? ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் திண்ணையில் உட்காந்து என் கையாலேயே ஒரு பிடி அரிசி பிச்சைக்காரர்களுக்கு அள்ளிப்போட வில்லையா? அதுவும் என் கையென்ன சின்னக்கையா? மடி ஆசாரம், ஜபம் வெச்சிட்டிருக்கேன். காசியிலிருந்து கன்யாகுமரி வரைக்கும் தீர்த்த யாத்திரை போயிருக் கிறேன். கோவில் குளம் என்று எவ்வளவு பணத்தை வாரியிறைத்திருக்கிறேன்! பண்ணிக்கொண்ட அத்தனை கலியாணங்களும் என் செலவில் தானே! வரதக்ஷணைக்கும்

ஆசைப்பட்டு பல்லையிளித்தேனா? இதைவிடப் பெருந் தன்மையாய் யாராலிருக்க முடியும்? இதையறிஞ்சவர் யார்?

ஆனால் ஒருத்தி அறிந்திருந்தாள். மாமியார் என்றால் எந்த மாமியார் என்று எனக்கே சந்தேகம் வந்து விடப் போகிறது! துளசியின் தாயார். அன்றைக்கு மாப்பிள்ளை யழைத்த பின், முகூர்த்தத்திற்கு முதல் நாளிரவு பெண்ணோடு பேசிக்கொண்டிருந்தாளே!

''ஏண்டி துளசி''— பக்கத்தறையில் பேசினது தலையிலி டிக்கிறமாதிரியிருந்தது, அந்த அம்மாவுக்கே குரல் கட்டை. ரகஸ்யமாய்ப் பேசறாளாம், சிரிப்பு வரது!

''ஏண்டி துளசி— உம்முணாமூஞ்சியாருக்கயே! நாமி ருக்கும் நிலையென்ன நிலவரமென்ன? உனக்கு அப்புறம் இன்னும் நாலு பெண் குதிராகக் காத்திண்டியிருக்குகள்! மங்கல்யத்துக்கு மஞ்சள் கயிறுகூட நமக்கு செலவு வைக்காமல் பண்ணிக்கறப்போ, இந்த மட்டுக்கும் அகப்பட்டதேன்னு இல்லாமே...!''

அதற்கு ஏதோ பதில் கிளம்பிற்று. ஆனால் காது கேட்கவில்லை. என்றைக்காவது கேட்டிருந்தால்தானே அன்றைக்கு கேட்கப்போகிறது! கையைப் பிடித்து வீட்டுக்குக் கூட்டி வந்ததிலிருந்து சாகறவரைக்கும் அப்படியேதானே!

மறுபடியும் மாமியார்— ''என்ன உத்தியோகம் பண்ணறான்னு தெரியுமா? இப்போதான் புதுசா சம்பளம் ஒசந்திருக்காம், உனக்கென்னடி குறைச்சல்? நகையும் நட்டும், பட்டும் பனாரிசுமா வாங்கி வாங்கி உன்மேல் அடுக்கப்போறான் பாரு! கூறைப்புடவையைப் பார்த்தையா துளசி? கண்ணைப் பறிச்சுண்டு போறதுடி! ஜரிகை உடம்பை அறுத்தூடுமேன்னுதான் கவலை— உம்? என்ன சொல்றே? ஊம்? சொல்வதை உரக்கச் சொல்லித் தான் அழேன்! ஒரு வழியா ஊமையாயிருந்துட்டால்

என் பெண் ஊமைன்னு சொல்லிவிடுவேன், அப்பவும் அவன் பண்ணிக்கத் தயார், அவ்வளவு நல்லவனா யிருக்கான்''— திடீரென்று— ''அடி போடி அசடே! என்னமோன்னு பார்த்தேன், அவனுக்கென்னடி குறைச்சல்? கூனா, குருடா ஊமையா? வியாதியா? ஆண் பிள்ளைக்கு ஏதுக்கடி அழகு?— ஆமா, நீ சிவப்பா யிருக்கையே—அந்தப் பெருமை தாங்க முடியல்லையாக்கும்! ஆனைகறுத்தாலும் ஆயிரம் பொன்னுடி! ஆள் கல்லாட்டம் இருக்கான் கடோத்கஜன் மாதிரி! அந்தக் கூட்டமே ஆயுசு கெட்டிடீ! அத்தோட அவனுக்குத்தான் செவ்வாய் தோஷம் இருக்கேயொழிய உன் ஜாகத்தில் இல்லே. அதனாலே தாலி கட்டிக்கறபோதே அடிச்சு விழாதே! (நான் கொஞ்சம் பூசினாப்போல்தான் இருக்கேன் அதற்காக கடோத்கஜன் என்கணுமா?). சரி அழுதூண்டேயிரு. அம்மா செத்துப் போயிட்டால் இப்படித்தான் அழுவேன் என்று அழுது காண்பிக்கிறையே அது வரைக்கும் ரொம்ப சந்தோஷண்டீ—''

ஆமாம், எரிச்சலாய்த்தான் வரும். வராதா கல்யாண வீட்டில் இப்படி மூக்கைச் சிந்திப் போட்டுக்கொண் டிருந்தால்? இதுகளையெல்லாம் கட்டிக்கலையென்று யார் அழறா? எல்லாம் அம்மா சொல்லைத் தட்டப்படாதுன்னு தானே?

''அப்பா, நான் செத்தால் சவுண்டிக்கு உன் தோல்மேல் ஒருத்தி தர்ப்பை பிடிச்சால்தான் நான் கரையேறுவேன்'' என்று தீர்த்துச் சொல்லிவிட்டாளே! தவிர, இதில் அம்மா சொல்லி ஆகவேண்டியதே என்ன இருக்கிறது? நமக்கும் சந்ததி வேண்டாமா? சந்ததிக்கென்று எத்தனை பேர் என்னென்ன பண்ணவில்லை? வியாசன்கூட, தாய் சொல்தட்டாது தம்பி மனைவிகளைக் கருவுறுத்த வில்லையா? அந்த உயர்ந்த தத்துவம் யாருக்கு இருக்கு? யாருக்குப் புரியப்போகிறது? இவள் அழகைப் பார்த்தா நான் இவளைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டேன்?

ஆனால் துளசி அழகி. அதுவும் எப்படிப்பட்ட அழகு! முன்னையே பெண்பார்க்கப் போயிருந்தபோது, அவளைப் பார்த்திருந்த போதிலும், அன்று பொலபொலவென விடி வேளையில் பரதேசிக் கோலத்திலிருந்து திரும்பினதும், அவள் உள்ளிருந்து மணக்கோலத்தில் வெளிப்படுகையில், உஷத்காலத்து தேவதையே, ப்ரஸன்மானாற்போல் அல்லவா இருந்தாள்! பளிங்கிலடித்த சிலை போன்றிருந்தாள். கடியாரத்துக்குள் அமுக்கி வைத்த எஃகுச் சுருள் போல், இருகாதண்டையும் மயிர் சுயமாகவே சுருண்டு, காற்று மூச்சில் என் மார்போல் படபடத்தது. அவள்மேல் போட்டிருந்த அணிகள் அழகுக்கு அழகு செய்வதுபோல் அர்த்தமில்லாமல் போய்விட்டன. தாழ்ந்த கண்களின்மேல் கவிந்த இமையும், படர்ந்த ரப்பையும் தூக்கவேயில்லை. எப்படித்தான் கலியாணம் முழுவதும், நம் கண்ணில் பட்டவரை அப்படியே தந்தப் பொம்மை மாதிரியிருந்தாளோ?

அன்னிக்கி மாத்திரமா, என்னிக்குமே, அவளோடு வாழ்ந்த பத்து வருஷங்களுமே, அப்படித்தானேயிருந்தாள்! நாளுக்கு நாள், பிறைச்சந்திரன் மாதிரி, கொஞ்சங் கொஞ்சமாய், ஏதோ கணக்கில், கண்பட எப்படியோ தேய்ந்து வந்தாள் வாயைத் திறக்கமாட்டாளா, மஹாராஜி! ஏதோ கேட்ட கேள்விக்குத் தலையை ஆட்டியே எப்படி காலத்தைக் கழித்தாள்? ஏன் பேசாமடந்தையா யிருக்கிறாய் என்று கடிந்தாலும், குபுகுபுவென்று முகத்தில் குங்குமம் குழம்புமே ஒழிய சண்டையாவோ சமாதானமாவோ வாயிலிருந்து ஒரு முத்து உதிராதா? இவளிடமிருந்து ஒரு வார்த்தைக்குக் கூட லாயக்கற்ற மஹாபாபியா நான்? ஊஹூம்! அவளாலேயே வீட்டில், நம் குரலே நமக்கு இரைச்சலாப் போச்சு.

ஆனால் வீட்டு வேலை செய்யாதவளா, கையா லாகாதவளா, பின்னால் வந்தவளைப் போல் கப்பியா? ஒரு நாளுமில்லை. அப்படிச் சொன்னால் சொன்ன வாய்

புழுத்துப் போகும். நன்றாய்த் தான் உழைத்தாள். மாமியாருக்கும் கொண்டவனுக்கும் செய்யும் பணிவிடையில் ஒரு குறைவில்லை. ஆனால் ஒன்றிலும் ஒட்டாது உணர்ச்சியின் சூடு இல்லாத உழைப்பிலோ பணிவிடையிலோ, அதை அடைபவருக்கு என்ன ருசியிருக்கிறது? சந்தோஷமாய்க் கை கொட்டி, கலகலவென்று வாய் திறந்து பல் தெரியச் சிரித்து ஒரு நாள்...? ஊஹூம்.

அவள் விபரீதம் தான். அவள் தாயார் செத்ததுக்கு அவள் போகவேயில்லை. அன்னிக்கு அழுது காண்பித்ததுக்கே அந்த அம்மாள் அவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டாளே! அதற்காகாவது போக வேண்டாமோ? தீட்டு உண்டே என்று கூடப் பார்க்காமல் அன்றைக்கு தான் வடாம் பிழியற வேலையை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு மாவைக் கிண்ட ஆரம்பித்து விட்டாள். ''என்னடி துளசி இப்படிப் பண்ணறே? செத்துப் போனது உங்க அம்மாதாண்டி! நீ போகாவிட்டாலும் உங்காத்து மனுஷா எங்களை என்ன சொல்லுவா?'' ஊஹூம்! அசைந்து கொடுத்தால் தானே?

''அப்பா என்ன தான் இருந்தாலும் உன் ஆம்படையாள் கடப்பாறை கக்ஷாயம் போட்டுக் குடிச்சவள் தான்'' என்று அம்மா சொன்னது சரியாப் போச்சு.

எல்லாத்துக்குமே அப்படித்தான். ஓட்டிற்குள் நத்தை போல் தனக்குள் ஒரு பத்ரம், ஒரு உணர்ச்சியும் காண்பிக்காத இந்த பொம்மையுடன் குடித்தனம் நடத்தி என்ன சுகத்தைக் கண்டேன்!

ஆனால் ஒரொரு சமயம்— யாரும் இல்லாத சமயத்தில் அவள் ஓட்டிலிருந்து அவள் வெளி வரும் வேளைகளில்... சில மாலைகளில் அவள் தோட்டத்தில் செடிகளண்டை தயங்கி நிற்கையில், மாடியிலிருந்து நான் அவளை கவனிக்கையில், அவள் அழகு அமானுஷ்யத் தன்மையைப்

பெற்று— பிரமிக்கத்தக்கதாயிருக்கும். உள்ளத்தில் இம்சை கிளறும், இன்னும் சற்று கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தால் கரைந்து விடும் கானலோ என்று கூட மனம் திகைக்கும். கதையில், நந்தவனத்தில் ராஜகுமாரி போல், அவள் எதற்காக, எதை எதிர்பார்த்து அப்படி நின்றாள்?

இன்னொரு சமயம், ஒரு நாளிரவு நடு நிலவு. அன்று பௌர்ணமி. இறுக்கம் தாங்க முடியவில்லை. தூக்கம் வரவில்லை. மாடியில் திறந்த வெளியில் சற்று உலாவலாம் என்று வந்தால், அங்கு உட்காந்து முகத்தைக் கையில் புதைத்து, அழுது கொண்டிருக்கிறாள். தலைமயிர் அவிழ்ந்து தரையில் புரள்கிறது. அன்னிக்குத்தான் அடிவயிற்றில் 'பகீர்' என்றது. இதென்னடா கிரஹசாரம்! ஏதாவது யக்ஷிணியைக் கட்டிக்கொண்டு விட்டேனா? இது மாதிரி தான், நடுராத்திரியில், நடுநிலவில், பாட்டையில், அதுகள் அழகான ரூபம் எடுத்து அழுது கொண்டிருக்குமாம். அனுதாபப்பட்டு பக்கத்தில் போகிறவர்களை அடித்துவிடுமாம்— ஓசைப்படாமல் பின்வாங்குவது தவிர நான் வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

அடுத்தநாள் அதைப்பற்றி— இதைப்பற்றி அவளைக் கேட்கவே அச்சமாயிருக்கிறது. வெறும் பேச்சுக்கே பூனையைப் பார்த்த எலி போல உடம்பெல்லாம் வெட வெடவென்று உதறுமே, இதற்கா பதில் சொல்லப் போறாள்?

எல்லாம் போகட்டும், நான் என்ன சிங்கமா, புலியா, கரடியா. மனுஷ்யன் தானே! எதிலே குறைச்சலாயிருக்கிறேன்? புத்தியில் குறைச்சலா? ஆபீசில் என் வார்த்தைக்கு எவ்வளவு மதிப்பிருக்கிறது! நான் காண்பித்த இடத்தில் கண்ணை மூடிண்டு துரை கையெழுத்துப் போட வில்லையா? காரியசாதனையில் குறச்சலா? அல்லது பணத்தில் குறைச்சலா? இன்னிக்குத் தேதியில் நான் கண்ணை மூடினால் மரணபண்டு பத்தாயிரம் அவளைச் சேராதா? இதைவிட ஒரு புருஷன் ஒரு பெண்டாட்டிக்கு

என்ன செய்யமுடியும்? நான் சாகிறதுக்கு முன்னால் அவள் செத்தால், அது என் தப்பா? அல்பாயுசுக்கட்டை, அல்பாயுஸ்!

ஒரு தினுசில் அவள் கொடும்பாவிதான். அவள் கர்ப்பமா இருக்கையில் அவள் எண்ணத்தை யார் கண்டார்கள்? அத்தனை நாள் கழித்து, என்னவோ எதிர்க்க வலுவற்றதால் அல்ல, முற்றுகையின் நீடிப்புக்கு அலுத்துப் போய் கோட்டை சரண் அடைந்தது போலன்றி, உள்வேகமில்லை.

மூன்று மாதமாய் அவள் ஸ்நானம் பண்ணவில்லை என்று நிச்சயமானதும் பாவம், அம்மாவுக்குத்தான் சந்தோஷம் தாங்க முடியவில்லை. ஆனால் எனக்குத்தான் சுவாரஸ்யப்படவில்லை. சப்பென்றிருந்தது. அவள் மாறினால் தானே! "எல்லாம் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தால் சரியாய்ப் போயிடும். பொம்மனாட்டிகளே அப்படித் தாண்டா" என்று அம்மா தைரியம் சொன்னாள் என்றாலும் அவள் என்னவோ உலகத்தையே தன் உதரத்தில் அடக்கினதைப்போல், என்ற மாதிரி தனக்குள் தானே பத்திரமாயிருந்தாள்.

பிரசவம் கூடியவரையில் செவ்வையாத் தானே நடந்தது! குறைமாசத்தில் ஆகியும், பிரசவம் சுகப் பிரசவம்தான். குழந்தைதான் என்னவோ மாவுப் பொம்மை மாதிரி... முதல் எட்டு நாள் வரை ஒரு தொந்தரவுமில்லை. எட்டா நாள் ராத்திரி லேசாய் உடம்பு சுட்டது. ஏதோ பால்கட்டு ஜுரம் என்று நினைத்தது. விடியற்காலை வேளையில் துளசி எவ்வளவு அழகாய் இருந்தாள்!

காலை எட்டு, எட்டரையிருக்கும். "அத்தை, தாகம் தொண்டையை வரட்டறது" என்றாளாம். "இரு, பார்லித் தண்ணி போட்டிருக்கேன் சுடவெச்சுக் கொண்டு வரேன்" என்று அம்மா சமையலுள் உள்ளே போனாள்.

அதற்குள் அவசர அவசரமாய் எழுந்து வெளியே வந்து குழாயண்டை போய் சொம்பு பச்சை ஜலத்தை மடக் மடக்கென்று குடித்து விட்டாள். குடித்துவிட்டு அவள் சொம்பைக் கீழே வைக்கறதுக்கும் இப்பொ மாதிரி யிருக்கிறது— அம்மா சமையலறையிலிருந்து வெளியே வந்து இந்தக் கோலத்தைப் பார்த்துவிட்டு கன்னத்தில் அறைந்து கொண்டு நிக்கறதுக்கும் நான் பத்தியத்துக் கென்று பிஞ்சு கத்திரிக்காயா பார்த்து வாங்கி உத்தரி யத்தில் முடிச்சுப் போட்டுக் கொண்டு உள்ளே நுழையறதுக்கும்—

''துளசி! என்ன காரியண்டீ பண்ணினே?—''

''இல்லே அத்தை, தாகம் தாங்க முடியல்லே— சொம்பைக் கவிழ்த்து வெச்சிருக்கேன். தண்ணியைத் தெளிச்சு எடுத்துக்கோங்கோ.' அமைதியாய் நடந்து போய் படுக்கையில் படுத்தவள்தான். அப்புறம் எழுந்திருக் கவேயில்லை. அன்று பகலும், இரவும் அந்த உடம்பில் காய்ந்தது ஜுரமா, நெருப்பா? அனல் வீச்சு பக்கத்தில் அண்டவிடல்லியே! என்னென்னவோ வைத்தியம் பண்ணி னேன். புலிப்பாலையே கொண்டு வந்தேன். என்னத்தைப் பண்ணி என்ன? சாகவே தீர்மானம் பண்ணிவிட்ட வளுக்கு சஞ்சீவி மருந்தைக் கொண்டு வந்துதானென்ன? அதுவேதான் அவளுக்கு விஷம். அப்படித்தான் நான் அவளுக்கு என்ன தீங்கு இழைத்து விட்டேன்? விடிந்ததும் கூப்பிட்றா பிராம்மணாளை, கொண்டு வாடா மூங்கிலைத்தான்!

முகமாற்றமாய் குழந்தையாவது தங்கிற்றா? எப்படித் தக்கும்? பிறக்கும்போதே பூனைக்குட்டி மாதிரிக் கத்திற்று; தாய்ப்பாலுமில்லை. கொடுக்கவே மறுத்துவிட்டாள். எட்டாம் மாதம் தொட்டில் ஏறாது என்று சும்மாவாச் சொன்னார்கள்?

போதுமடா போதும் அழகைக் கட்டிக்கொண்டு அவஸ்தைப்பட்டது போதும் போதும். அழகின் திக்குக்கே ஆயிரம் சலாம்!

தருமி இருந்தாளே, கன்னிகாதானமாய்ப் பெற்று மூத்தாள், தர்மபத்னி உண்மையான சகதர்மிணி, அவளிடம் இந்த சங்கடமெல்லாம் கிடையாது. ஆள் என்னவோ மத்தளம் மாதிரிதான் இருப்பாள். மூக்குமுழி கிடையாது. சூதுவாதும் கிடையாது. மனசில் எதையும் பொத்தி வைக்கவே தெரியாது. மெதுவாய்ப் பேசினாலே கூடம் அதிரும், கருவேப்பிலைக்காரிக்கு ஒரு கையரிசி போட்டு விட்டு இன்று முழுக்க கொசுறிக் கொண்டிருப்பாள். ''விட்டுடேன்!'' என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டால் போதும். ''காசின் அருமை உங்களுக்கென்ன தெரியும்?'' என்று கையை நீட்டிக்கொண்டு நம்மோடு சண்டைக்கு வந்து விடுவாள். இருந்தால் என்ன? அதிர்ஷ்டசாலி அவள் வந்துதான் வீடே விளங்க ஆரம்பித்தது நமக்கும் உத்தியோகம் வளர்ந்தது. அவளுக்கு வேணுமானால் அதிர்ஷ்டமில்லை. பிறந்தும் ஒன்றும் தக்கவில்லை. குழந்தைகளைக் கண்டாலே எவ்வளவு ஆசை! என்ன அருமையாய் சமைப்பாள்! அந்த எலுமிச்சபழ ரஸம் ஒண்ணே போதுமே, சின்ன விஷயங்களிலே சிறு மனசாயிருந்தாலும்!

கடைசியில் அதுதான் அவள் உயிருக்கு உலை வைத்தது. ஆனால் விதி என்று ஒன்று இருக்கிறது என்று வெச்சுக்கோ. ஊசிப் போன பண்டங்களிலேயே அவளுக்கு ஒரு தனி ருசி. ''சாஸ்திரி பொண்ணே, இங்கே நன்னா சாப்பிடலாண்டி'' என்றாலும் கேட்க மாட்டாள். ''உங்களுக்கென்ன தெரியும் இளம் ஊசலுக்கே ஒரு ருசி. எனக்கு இப்போ ஆசாரமா, ஜபம் கிபம் தட்டுக் கெட்டுப் போறதா? சாமானை வீணாக்க எனக்கும் மனசாகாது'' என்று ஒரே அடி அடித்து விடுவாள்.

''ஏன் மிஞ்ச வைக்கணும்? கொஞ்சமாய்ப் பண்றது''— என்றால் வந்தது ஆபத்து.

''ஏன், நான் நிறையத் தின்கறேனே என்று வயிறெரியறதா?'' என்று ஏதாவது ஆரம்பிப்பாள். இந்த ஏடா கோடத்துடன் என்ன செய்வது?

வீட்டில் ஏதாவது விசேஷ தினம் வந்தால் அவளுக்குக் கொண்டாட்டம். மூணு நாளைக்கு மிச்சங்களை எரியப் போட்டுத் தின்று கொண்டிருப்பாள்.

கடைசியில் அப்பா திவசக் காய்கறிகள்தான் அவளைக் கொண்டு போய் விட்டன. வேளையும் வந்து விட்டது வெச்சுக்கோ. சுண்டாங்கியைத் தின்று விட்டு இரண்டு தடவை பேதியாகி அப்புறம் அதிஸாரத்தில் கொண்டு விட்டு விட்டது.

பாவம்! இருந்த வரைக்கும் அவளுக்கு மிஞ்சித்தான் மற்றதுகள். காசின் அருமை நன்றாய்க் கண்டவள். கணக்காய் போகவர ஜேபியில் பஸ்ஸுக்கும், வெற்றிலைக்கும்தான் சில்லறை போட்டு வைப்பாள் . கையில்தான் பொட்டலமும், ப்ளாஸ்க்கும் கட்டிக்கறோமே!

நம் ஆம்படையான் பெரிய உத்தியோகம் பண்றான் என்ற எண்ணம், பெருமை அவள் ஒருத்திக்குத்தானிருந்தது. ஆசையாய்க் கோட்டை மாட்டிவிட்டு வெற்றிலை மடித்து கையில் விரலுக்கிடுக்கில் கொடுத்து, சந்துமுனை திரும்பும் வரை, கதவுக் கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு வாசலிலேயே நின்று கொண்டிருப்பாள். நெற்றியில் மஞ்சள் பற்றி அதில் அரையணா அகலத்துக்கு குங்குமம் ஜ்வலிக்கும். எனக்குத் தலைவலியென்றாலும் தாங்கமாட்டாள்.

உம்— ம்— எல்லாம் போச்சு, நானும் அந்தக் காலத்தில் இன்னமும் கொஞ்சம் வயசு குறைஞ்சு இதைவிட முடுக்காய்த்தானிருந்திருப்பேன். இப்பவோ,

நமக்கு வயசாயிடுத்து. உடம்பு தளர்ந்து விட்டது. அம்மாவும் போயிட்டாள். நம்மை கவனிக்கறதுக்கு ஆளில்லை. இப்போ குட்டியைக் கட்டிண்டதே அதுக்காகத் தானே! இல்லாட்டா இனிமேல் குழந்தை பெறப் போறோம் என்றா?

குட்டி மனுஷாளுக்கெல்லாம், தத்து பித்து எண்ணங்கள் கிடையாது. அவாளுக்கு நன்னா தெரியும் நான் செத்தபிறகு சொத்தெல்லாம் குட்டிக்குத்தான் என்று. பாவம், ஊசக்குழம்பெல்லாம் சாப்பிட்டு தருமி சேர்த்து உசிரையே கொடுத்த சொத்து! நமக்கும் இன்னும் எத்தனை நாள்! ஆச்சு போச்சு. கைகாட்டி சாய்ந்தாச்சு. இன்னும் கொஞ்சம்தான் பாக்கி.

குட்டியும் நன்னா சமைக்கிறாள்— ஏதோ இருக்கும் வரை பிரியமாயிருக்காள். இந்த வயசில் எனக்கு இதைவிட என்ன வேணும்? இன்னும் கொஞ்சம்தான் பாக்கி.

உஸ்...ஸ்... தூக்கம் கண்ணை அயட்டறது... உண்ட களைப்போன்னோ, இப்படியே திண்ணையில் சாய்வோமா......?

குட்டி...வத்சலை... துளசி...த...ரு...மி!...உ...ர் ர்...ர் ர் ... கொர் ர் ர்.........

10. சாட்சி

சின்ன வயதின் விளையாட்டு ஒன்று இப்போது ஞாபகம் வந்தது.

"தட்டாமாலை தாமரைப் பூ
தட்டாமாலை தாமரைப் பூ
சுற்றிச் சுற்றிச் சுண்ணாம்பூ— "

தலையின் தனிக் கிறுகிறுப்பில் அவனைச் சுற்றி இருந்தவையும் இருந்தவரும் பொங்கி வடியும் அலைபோல் மேலும் கீழும் மிதந்து ஆடினர்.

அவன் சிநேகிதர்கள் கூத்தும் கொம்மாளமும் அடித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். 'பார்ட்டி' ஒரு தினுசான கட்டத்துக்கு வந்து விட்டது. வாயிலிருந்து புறப்பட்டதற்கெல்லாம் சிரிப்பு. நன்கு ஆராயின், அவ் வார்த்தைகளில் உப்புப் புளி இருக்காது. இதற்கா இவ்வளவு சிரித்தோம் என்று வெட்கமாய்க்கூட இருக்கும். ஆனால் இப்போதோ—

"என்னாப்பா, மிஸஸ்ஸைக் கூப்பிடுப்பா! கட்டிண்ட வுடனே அடுப்பங்கரையில் பூந்துட்டாங்களா?"

இதுக்கு ஒரு அவுட்டுச் சிரிப்பு.

"அவங்க ஜாதியிலேயே அதானே ஒரு நியூஸென்ஸ்!" உடனே ஒரு கொக்கரிப்பு.

இதற்குள் ஒருவன் ஆக்ஷேபிப்பது போல், "நல்லா இருக்கையா! நம்ம எல்லாம் என்ன வேற்று மனுசங்களா? ஆபீஸ்தானே?"

"யாருக்கு"

"ரெண்டு பேருக்குந்தான் சொல்றேன்"

"எப்பவும் அப்படியே இருக்குமா? இனிமே 'மிஸஸ்' ஆபிஸுக்கு வருவாங்களா?"

"ஏன், ரெண்டு பேருமா சம்பாதிச்சா நோவுமா?"

"இதென்ன, கல்யாணமா, கூட்டு வியாபாரமா?"

ஒரே ஆரவாரம். இம்மாதிரிப் பேச்சு வாய்க்கு வாய் யந்தாடியவண்ணமிருந்தது. அவன் வாயில் சிரிப்புக் கலையவில்லை; கழுத்தில் கட்டிய 'டை', நெற்றியிலிட்ட பொட்டு மாதிரி, வாய்க்குத் தரித்த அணியாகப் பதிந்து போயிருந்தது.

"தட்டாமாலை தாமரைப் பூ, சுற்றிச் சுற்றி......"

அப்புறம் எல்லாம் முடிந்து அவன் சிநேகிதர்கள் ஒவ்வொருவராக வந்து செலவு பெற்றுக்கொள்ளும் முறையில் கையைப் பிசைகிறார்கள்.

"ரொம்ப நேரமாய்ப் போச்சு. சந்தோஷமாய்ப் போச்சப்பா—"

"பாதம் கீர் ஏ ஒன்!"

"அட, எது சோடையாயிருந்தது? ரஸம்— ?"

"சரி சரி, இவன் வாயிலே புனல் வெச்சு இன்னும் ரெண்டு அண்டா கொண்டு வந்து ஊத்தடா—"

போயிட்டு வரோம். நீயும் மிஸஸ்ஸும் ரொம்ப நாள் சௌக்கியமாய் இருக்கணும். Good Luck!"

எல்லோரும் போக இன்னும் ஒருத்தன் தான் பாக்கி. அப்பா! மழை பெய்து விட்டாற்போல்......

''சரி, ஒரு வகையாக எல்லாம் முடிந்தது!''

''ஆரம்பித்தது என்று சொல்லு!''

அவன் நண்பன் சிரித்தான். ''வாஸ்தவந்தான். ஆரம்பித்ததா?''

''ஏதோ உன் புண்ணியத்திலே—''

''என்னிடம் என்ன இருக்கிறது? உங்களிருவர் எண்ணத்திலேயும் என்று சொல்லு புண்ணிய பாவம் முக்கியமில்லை. எண்ணம்தான முக்கியம்.''

''அதுவும் சரி.''

''இருந்தாலும் எல்லோரும் சட்டென்று செய்யாத காரியத்தை செய்து விட்டாய். நீ தைரியசாலிதான். நான் என்னவோன்னு நினைச்சேன்.'' அவன் நண்பனின் புகழ்ச்சி குளிர்ச்சியாய் இருந்தது. மனம் பெருமிதம் கொண்டது.

நான் யாருக்கப்பா பயப்படணும்? என்னை குற்றஞ் சொல்ல சுற்றுமுற்று எந்த உறவு தட்டுக் கெட்டுப் போச்சு? அத்தோடு இந்தக் காலத்தில் இது அதிசயமா?''

''அதுவும் சரிதான், இது மாதிரி நோக்கங்கள் இருப்பதும்.''

''நோக்கங்கள் மாத்திரம் இருந்து என்ன பிரயோசனம். காரியத்தில் காண்பிக்காமல்?''

அவன் நண்பன் புன்னகை புரிந்தான்.

''நோக்கம் வேறு. காரியம் வேறு. இன்னும் பார்த்தால் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தங் கூட இல்லை என்று சொல்வேன்.''

''அதென்ன அப்படிச் சொல்லிவிட்டாய்?''

''இப்போ என்ன அதைப்பற்றி? ரொம்ப நேரமாய் விட்டது. பஸ் கூட அகப்படாது என்று நினைக்கிறேன். கால்நடைதான். நாளைக்கு என்ன, ஆபீஸ் மட்டமா?''

"இல்லை இல்லை—"

வாசற்கதவைத் தாளிட்டு கூடத்துக்கு வந்தான். நண்பர்கள் அவனுக்கு அளித்த பரிசுகள் மேஜைமீது கொலுவிருந்தன. அவைகளைச் சிந்தித்தபடி சற்று நேரம் நின்றான். ஒன்றிரண்டில், அளித்தவனின் குறும்பு மிளிர்ந்தது.

சந்நேக ரஸம் தட்டு ஒன்றிரண்டு புத்தகங்கள். ஒரு 'க்ளாக்ஸோ' பீடர் புட்டி வெள்ளித் தகடு அடித்த சங்குப் பாலாடை இப்பவே!

ஒவ்வொன்றாய்க் கண் பாய்கையில் ஒரு வெள்ளிக் கிண்ணம் கவனம் கவர்ந்தது. கையில் எடுத்தான். நல்ல கனம். அடியில் பாதம் வைத்து, விளிம்பில் எதிருக்கெதிர் இரண்டு வாய்கள். வெளிப்பக்கத்தில் நல்ல வேலைப்பாடு கள். வாயில் ஊன்றிப் போன சிரிப்பு மாறாது, அதைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு மாடியேறினான்.

ஜன்னல் கம்பிகளின்மேல் சாய்ந்து ஜன்னலின் விளிம்பில் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவன் அரவம் கேட்டு, முகம் திரும்பி அவனைக் கண்டு மலர்ந்த புன்னகையில் யோசனை தயங்கிற்று.

மேஜை மேல் கிண்ணத்தை வைத்து விட்டு அவளிடம் வந்தான். அவன் முகத்தைச் சிரிப்பு இன்னமும் அழுந்த உழுதது. அவள் மௌனமும் முறுவலும் கலையாது எழுந்து நின்றாள்.

"எப்படி இருக்கிறது?" அர்த்தமற்ற அசட்டுக் கேள்வி யைக் கேட்ட பிறகுதான் தெரிந்தது, எவ்வளவு அர்த்த மற்ற அசட்டுத்தனமானது என்று. அதை மறைக்க, மேஜையண்டை போய், அதில் எரிந்து கொண்டிருந்த ஊதுவத்தியின் தணல் மேல் சாம்பலைத் தட்டினான். உடனே அவன் கையோடு கொண்டு வந்த கிண்ணம் பார்வையை ஈர்த்து, கூஜாவிலிருந்த பாலை அதில் விளிம்பு கட்ட ஊற்றினான்.

''இங்கே வா.''

அசைந்தாடி அவனை நோக்கி வந்தாள். மேஜை யொட்டிச் சாய்ந்தாற்போல் உட்கார்ந்து இடுப்பில் ஒரு கையை ஊன்றி இன்னொரு கையால் கிண்ணத்தின் செதுக்கல்களை வருடினாள். இன்னமும் ஏதோ யோசனை யில்தான் இருந்தாள்.

''நன்றாயில்லை?''

ஆமெனத் தலை ஆட்டினாள்.

''எதிரும் புதிருமாய் இரண்டு மூக்குகள் ஒரே சமயத்தில் எனக்கு ஒன்று, உனக்கு ஒன்று— ''

அவள் முகம் சிவந்தது; ''போதுமே—!''

''நான் விளையாடவில்லை— '' உணர்ச்சிப் பெருக்கில் அவன் முகம் சிவந்தது ''புரியவில்லையா? வாழ்க்கையின் கோப்பையிலிருந்து ஸ்திரியும் புருஷனும் ஒரே சமயத்தில் பருக... ''

பேசிக் கொண்டிருக்கையிலேயே தொடர் மறைந்தது, அவள் முகத்தில் கவிந்த சிந்தனையைப் பார்த்ததும்; ஏன், இருவருமே இதற்கு முன்னரே வாழ்க்கையின் கோப்பை யில் பருகியவர்தானே! அதே எண்ணம் அவளுக்கும் தோன்றி விட்டது என அவள் முகத்தை மின் வெட்டிய சுளிப்பில் அறிந்தான். தன் அசம்பாவிதத்தை உடனே உணர்ந்தான். அதை மறைக்க, அவளைத் தழுவினான். அவன் அணைப்பில் அவள் உடல் குலுங்கிற்று. ஒரு விம்மல் கிளம்பிற்று.

''சே, சே, இப்போ என்ன நேர்ந்து விட்டது?''

''ஒண்ணுமில்லை— '' என்று விக்கினாள்.

வெள்ளப் பெருக்கில், மேல் அடித்துக் கொண்டு வரும் குப்பைக் கூளம்போல், மனம் கரைந்து ஓடுகையில், வாயில் என்ன வார்த்தைகள்தாம் வந்தன தெரியவில்லை.

"என் மனைவியே—"

"இல்லை இல்லை—" பதறி, அவன் பிடியினின்று விடுவித்துக் கொண்டு எட்ட நின்றாள். அவள் முகம் வெளுத்தது.

"என்ன இல்லை?"

"ஒன்றுமில்லை; என்னை பேரிட்டே கூப்பிடுங்கள்."

எட்ட எட்ட, ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துப் பதுங்கி நிற்கும் நிலை அவனால் சகிக்க முடியவில்லை. தலை கிறுகிறுத்தது.

"தட்டாமாலை தாமரைப்பூ
சுற்றிச் சுற்றிச் சுண்ணாம்பு
கிட்ட வந்தால் குட்டுவேன்
எட்டப் போனால் துப்புவேன்."

மறுநாள் ஆபிஸுக்குப் போய் தன் இடத்தில் அமர்ந்தான். எதிரே தான் அவள் "ஸீட்" காலியாக இருந்தது. இன்றிலிருந்தே காலிதான், அந்த இடத்துக்கு வேறு யாரையேனும் வைக்கும் வரை.

பள்ளிக்கூடத்துச் சிறுமிபோல், தலையை ஒரு பக்கமாகச் சாய்த்துக் கவிழ்ந்தபடி அவள் வேலை செய்யும் உருவம் நினைவுபடுத்திக் கொள்கையில் சிரிப்பு வந்தது.

ஒரு நாளும் ஆபிஸுக்கு அவள் நேரத்தில் வந்ததில்லை. ஐந்து நிமிஷமாவது தாமதித்துதான் வருவாள். அப்பழக்கத்தை அவனால் குணப்படுத்த முடியவில்லை. வந்த புதிதில் அவளிடம் இதைப்பற்றிச் சுறுசுறுப்பாய்த் தான் பேச நேர்ந்தது. எதிர் வார்த்தையே பேசாது, சமாதானமும் செல்லாது. கண்ணீரும் கம்பலையுமாக அவள் நின்ற காட்சி இப்போது கண்முன் நின்றது. வெள்ளை மேலாக்கியின் ஓரத்தில் மசிக்கரை. அப்புறம் அவள் நேரம் கழித்து வருவதற்கு தானே அவளை

மன்னிப்புக் கோரும் தினுசில் சமாதானப்படுத்துவதே பாடாகி விட்டது.

“பொம்மனாட்டிகளை வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்று சொன்னாலும் நம் முதலாளிகள் கேட்க மாட்டேன் என்கிறான்கள். இவர்கள் வேலையும் செய்ய மாட்டார்கள், இவர்களை ஒன்றும் சொல்லவும் முடியாது.

அப்போது அவனுக்கு அப்படித் தோன்றினாலும், அவளை அலுத்துக் கொள்ளும்படி நேரவில்லை. அவள் வேலை சுத்தம்தான். இருக்கும் வரை இடத்தைவிட்டு நகராமல், சாயங்காலம் மணி வேளைக்கு குடையை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பிவிடுவாள். சில சமயங்களில் தான் சிற்றுண்டி வரவழைத்துச் சாப்பிடுகையில் எதிரே அவள் உட்கார்ந்திருப்பதால் அவளுக்கும் வரவழைக்கும் படி நேரும் அப்போதும் ‘வேண்டாம்’ என்று வீண் ‘பிகு’ பண்ணிக்கொண்டதுமில்லை.

வேலை நேரம் தவிர, அவளை அங்கு, இங்கு, தெருவில். சினிமாவில் என்று வேறு எங்கேனுமோ பார்த்த நினைவு இல்லை. ஏதோ வருவாள், வேலையை அமைதியாகக் கவனிப்பாள், போவாள்; அவ்வளவுதான் அவளைப்பற்றி அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் ஐந்து நிமிஷமோ, பத்து நிமிஷமோ, எப்பவும் ‘லேட்.’

ஒரு நாள், பஸ் சக்கரத்தில் காற்று இறங்கிவிட்டது.

டிராம் வண்டி நடுவழியில் நின்றுவிட்டது.

இன்னொரு நாள், ஏதோ சின்ன எதிர்பாராத வேலை.

ஒரு நாள், இத்தனையும் சேர்ந்து இருக்கும், “சரி. இன்னிக்கென்ன?” என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்பான். வேடிக்கையாய் சளைக்காமல் அவளும் ஏதாவது பதில் சொல்வாள். அம்மாதிரி சமயங்களில் அவள் முகத்தின்

சிந்தனை குறைந்து அதில் இளமை கூடத் தோன்றும் சந்தோஷமாக இருக்கவே அஞ்சினாளோ?

ஆனால் அவளைப் பற்றி அவனுக்கு என்ன?

அப்புறம் ஒரு நாள் அவன் இடத்திற்கு வந்தாள். நேர்ப் பார்வையாக அவனைப் பார்க்காமல், மேஜைமேல் ஒரு பேனாக் கட்டையை நிற்க வைத்துக்கொண்டே:

''எனக்குப் பத்து நாள் லீவு வேணும், தொண்டையில் சதை வளர்ந்திருக்கிறது. ஆபரேஷன் பண்ணிக் கொள்ளணும் என்று டாக்டர் சொல்கிறார். ஆஸ்பத்திரியில் பத்து நாளாவது இருக்கவேண்டி வருமாம்'' என்றாள்.

லீவை வாங்கிக் கொடுத்தால் மட்டும் ஆகிவிட்டதா? மரியாதைக்கு ஒரு தரமேனும் ஆஸ்பத்திரியில் போய்ப் பார்க்க வேண்டாமா? அத்துடன் அவனுக்குந்தான் ஆபிஸ் விட்டதும் வெட்டி முடிக்கும் வேலைதான் என்ன இருக்கிறது? வீட்டில் எவள் காபியும் டிபனுமாய்க் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்? எந்தக் குழந்தை 'எனக்கு பிஸ்கோத்து வாங்கிண்டு வந்தையாப்பா?' என்று காலைக் கட்டப்போகிறது?

அவள் லீவு எடுத்த இரண்டு நாட்களுக்கெல்லாம், ஆஸ்பத்ரி விலாசத்தை லீவு மனுவிலிருந்து தெரிந்து கொண்டு ஆபீஸ் விட்டதும் அவளைக் காணச் சென்றான். அவள் இருந்த ஸ்பெஷல் வார்டைக் கண்டுபிடிக்கவே நேரமாயிற்று. கடைசியாக அந்த அறையுள் நுழைகையில், அவளை அப்போதுதான் 'ஆபரேஷன் வார்டி'லிருந்து 'ஸ்ட்ரெச்சர்' வண்டியில் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். மயக்க மருந்தின் போதை இன்னும் தெளியவில்லை. இரண்டொரு வேலைக்காரர்கள் அவளைச் சுற்றி நின்றிருந்தார்கள்.

அவனைப் பார்த்தும் அவர்களில் ஒருவன் ''என்னாங்க? இவங்களை பார்க்கத்தானே வந்தீங்க?

அப்படின்னா ஒரு கை கொடுங்க. என்ன மயங்றீங்க? இங்கே அதெல்லாம் பார்த்தா ஆவுங்களா? தலையையும் இடுப்பையும் சேர்த்தாப் போலப் பிடீங்க! தலையைத் தொங்கவிடாதீங்க... ஆ!... அப்படித்தான்!''

அவன் உதவியுடன், அவளைப் படுக்கையில் கிடத்தினார்கள். ''இந்த ஐஸ்'' தண்ணியை அப்போதைக் கப்போ ஒரு ஒரு ஸ்பூனாய் வாயிலே விடுங்க, நாக்கு வறட்டாமே— நாங்க போறோம்!''

அவள் இன்னமும் கண் விழிக்கவில்லை. ஜலத்தை அவள் வாயுள் உட்ட முயன்றான். அரை மயக்கத்தில், ''டாக்டர், டாக்டர்! ஊசியைப் போட்டுக் குத்தாதேயுங்களேன்'' என்று தேம்பினாள்.

அவனுக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. காது, மூக்கு, கழுத்தில் இருந்தவையெல்லாம் கழற்றிவிட்டு, முகமும் வெளுத்து, வசமுமிழந்து இப்பொழுது அவள் கட்டிலில் கிடக்கும் நிலையில், அவளைவிட அபலை உண்டா? ஜன்மத்தின் அகதிக்கே அடையாளமாய்.

அந்நிலைமை தூண்டியேதானோ, அவனாவே மறுநாளும் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றான். பலஹீனம் தெளியவில்லை; முகம் தெளிந்திருந்து கட்டிலில் சாய்ந்திருந்தாள். அவள் கண்கள் அவனை வரவேற்றன. தொண்டைப்புண் பேசவொட்டவில்லை. மடியில் ஒரு நோட்டுப் புத்தகமும் பென்சிலும் கிடந்தன.

நாற்காலியை நகர்த்திப் போட்டு அவளருகே உட்காந்தான். சுபாவத்திலேயே சற்று ஒட்டிய கன்னங்கள். ஆனாலும் முகத்தில் எடுப்பான நெற்றியிலிருந்து கீழிறங்கும் அவைகளின் தீர்மானமான கோடுகள் சிறப்பாயிருந்தன. கண் ரப்பை மயிர்கள் நீண்டு, நுனி சுருண்டு, விழிகளுக்கு ஒரு அழகுச் சோகத்தையும் கனவுப் பார்வையையும் அளித்தன. மூக்கு சற்று நீளம் தான். பற்கள் வரிசையாய்ப் பளீர்வெண்மையுடன்

பிரகாசித்தன. இத்தனை நாள் பழகியும், இந்த வசீகரம் ஏன் இதுவரை புலப்படவில்லை? அதற்கு வெளிப்பட சமயம் சந்தர்ப்பம் இடம் எல்லாம் வேணும் போலும்! ஆபீசில் எல்லோரும் ஒரே யந்திரமாய் நகருகையில் என்ன தெரிகிறது? கண்ணிருந்தும் குருடாய், காதிருந்தும் செவிடாய், உணர்விருந்தும் கட்டையாய்... புன்னகையுடன் நோட்டுப் புத்தகத்தை அவனிடம் நீட்டினாள். அதில் ஏதோ எழுதி இருந்தது.

''நீங்கள்தானே நேற்று என்னைக் கட்டிலில் எடுத்துப் போட்டீர்கள்?''

அதைப் படித்ததும் அவனுக்கு அதிர்ச்சி கண்டது. ஏன் தெரியவில்லை. வாய் வார்த்தையாக அவள் கேட்டிருந்தால் கூட கேள்விக்கு அவ்வளவு வேகம் இருந்திருக்குமோ? ஆனால் எழுத்துப் பூர்வமாக அக்கேள்வி அவனை எட்டிப் பார்த்ததும் அது பல பூட்டுக்களின் ஒரு சாவி போல், பல கேள்விகளின் ஓர் உருவாய்த் திகழ்ந்தது. திடீரென்று அவனை சாட்சிக் கூண்டில் ஏற்றியது போல் ஒரு பயம் உண்டாயிற்று.

அவ்வினா நன்றி அறிவித்ததா? அல்லது கண்டித்ததா? அல்லது அவளை அவன் தொட்ட உரிமையை அறிய முயன்றதா? அல்லது அந்தக் காரியத்தின் சரிதத்தை ஆராய முனைந்ததா? இத்தனை அர்த்தங்களும், இதற்கப்பாலும், மனம் கண்டும் காணாதும் உணரும் கேள்விகளும் அவைகளுக்குப் பதில்களும் தன்னுள் அடக்கிய வினா.

அவனுள் கிளர்ந்த எழுச்சியை மடக்கவோ, தனக்குத் தானே அறிந்து கொள்ளக்கூட அவன் அறிவும் பலமும் பயன் அற்றுப்போயிற்று அவனையே தகர்த்துக்கொண்டு அவனுள் புரண்ட புரட்சி அவனுக்கே பயங்கரமாக இருந்தது. ஆயினும் அவனால் செய்யக் கூடியதும் ஒன்றுமில்லை. இந்த வெள்ளத்துக்குமப்பால் உள்ளம் புலருவது போல் இன்னொரு உணர்வு.

அவள் கைகளை இறுகப் பற்றித் தன் கழுத்தைச் சுற்றி வைத்துக்கொண்டான். அவள் தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளவில்லை. அவள் விழிகள் திடீரென நிறைந்தன. இரு துளிகள் விழியோரம் திரண்டு உருண்டு, கன்னங்களில் வழிந்து, அவன் புறங்கை மேல் விழுந்து, விழுந்த இடத்தைச் சுட்டு எரித்தன.

அவனைப் பிடித்த வெறியும் சட்டென விட்டது. அவளைப் பிடித்த பிடி தளர்ந்தது. கீழே விழுந்த நோட்டுப் புத்தகத்தையும் அத்துடன் நூலோடு கட்டிய பென்சிலையும் குனிந்து எடுக்க முயன்றாள். அவன் எடுத்துக் கொடுத்தான். அவள் எழுதினாள்.

''நான் விதவை.''

அவனைக் கன்னத்தில் அறைந்தாற் போலிருந்தது. வெளித் தாழ்வாரத்தில் ஓர் ஆள் மணியை அடித்துக் கொண்டே கூவிக்கொண்டு போனான்.

''எல்லாரும் வெளியே போகலாம்.''

நம்மை நாம் சும்மா விடுவதேயில்லை. நம்மையே நாம் சுற்றிக் கொண்டேதான் இருப்போம். எத்தனை தடவை அடிப்பட்டுக் கீழே விழுந்து புரண்டாலும், மண்ணைத் தட்டிக்கொண்டு, மறுபடியும் எழுந்து கொண்டுதான் இருப்போம். நம்பிக்கை என்னும் சிறு பொறிக்கு அவ்வளவு வேகம்.

மிருகக்காட்சி சாலையில் மாலையில் இருவரும் ஒரு கல்பெஞ்சில் உட்கார்ந்திருந்தனர். உட்கார்ந்த இடத்துக்கு அருகே, மடக்கி விட்டிருந்த ஜலத்தில், மரப்பாலத்தின் கமானுக்கு அடியில் ஓடங்கள் ஊர்ந்தன. கட்டடங்களின் தடங்கல்கள் இல்லாது வானவிசலாம் அங்கே கவிந்திருந்தது. இடமும் வேளையும் ஓசைகளும் இன்பமாய் இதமாக இழைந்தன

அருகே பாகன் யானையை நடத்திச் சென்றான். அதன் துதிக்கை ஒரு கணமேனும் சும்மா இல்லை. பூமியில்

எதையாவது தேடிக்கொண்டே இருந்தது. ஒன்றுமே அகப்படாவிட்டாலும் ஒரு குத்து மண்ணையேனும் தன் மேல் இறைத்துக் கொண்டு சென்றது.

அவன் மெதுவாக அவளைப் பேரைச் சொல்லி அழைத்தான். அவள் மடிமேல் சேர்ந்திருந்த அவள் கைகளை அவன் கைகள் நாடின.

''நம் வாழ்க்கை நம்மிடந்தான் இருக்கிறது. எனக்கு உற்றார் உறவினர் குற்றம் சொல்வோர் ஒருவரும் இல்லை. உனக்கும் இல்லை. நீ எனக்குத் துணை, நான் உனக்குத் துணை. நமக்கு யாரால் ஆகவேண்டியது என்ன? நம் வாழ்க்கை நம்மிடந்தான், ஏன் சும்மா இருக்கிறாய்? ஏதாவது சொல்லேன்.''

அவள் கைகள் எழுந்து தவித்து செயலற்று மறுபடியும் மடியில் விழுந்தன. முகத்தில் வேதனை ஆடியது. அவன் குரலின் அவசரம் அவளுக்குச் சகிக்க முடியவில்லை.

''சொல்லேன்—''

அவள் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. பெருமூச்சு அவனிடமிருந்து கிளம்பியது, போராட்டத்தின் அசதி தாங்காது. அவள் முகம் அவன் தோள்மேல் சாய்ந்தது. அவன் அவளை அணைத்துக்கொண்டான், அந்தப் பக்கமாகச் சென்ற இருவர் அவர்களைப் பார்த்துவிட்டு, முழங்கையோடு முழங்கை இடித்துக் கொண்டு கிசுகிசு வென்று பேசிக்கொண்டு சென்றனர். பாலத்தின் இறக்கத்திலிருந்து அவர்களின் கேலிச் சிரிப்பு எட்டிற்று. ஆயினும் அவன் சட்டை செய்யவில்லை.

''நம் வாழ்க்கை நம்மிடந்தான் இருக்கிறது.''

இராச் சாப்பாட்டுக்குப் பின் இருவரும் வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தனர். இரவின் அமைதியில்

வாடைக் காற்றின் குளுமை கலந்தது. மௌனம் தனி இன்பமாக இருந்தது

அவள், "நேற்று இரவு நடந்ததை நீங்கள் மன்னித்து விடவேண்டும்" என்றாள்.

"இப்போ என்ன அதுபற்றி?"

"உங்களை நான் விரும்பவில்லை என்று நினைக்க வேண்டாம்."

"சே!" அவள் தன் உள்ளுணர்ச்சிகளை அப்படி வெளிப்படுத்துகையில் அவனுக்கு உடல் குறுகுறுத்தது.

"இதுமாதிரி நான் விட்டுப் பேசுவதால், நான் வெட்கம் கெட்டவள் என்று நினைக்கறேளா?"

"நமக்குள் என்ன வெட்கம்?"

பேச்சின் போக்கிலேயே, நாடகத்தில் போல் ஒரு பொய்மை நடுநூல் ஓடுவது தெரிந்தது. அவர்களை அறியாமலே அது புகுந்தது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஆனால் அவர்களிடையில் ஏதோ ஒரு வெட்கம் இல்லாமல் இல்லை. அதை ஒருவருக்கு ஒருவர் மறுத்துக் கொள்வதிலேயே அது இன்னும் ஊர்ஜிதமாயிற்று, ஆயிரம் கட்டுக் கட்டினாலும் ஒடிந்த உறுப்பிலிருந்து முண்டி நிற்கும் எலும்பு போல்.

"இம்மாதிரி நீங்கள் சொல்வது எனக்கு எவ்வளவு தைரியமாயும் சந்தோஷமாயும் இருக்கிறது தெரியுமா?"

"எனக்கும் அப்படித்தான்—" அடுத்த நிமிஷமே அவனுக்குத் தன் நாக்கைத் துண்டித்துக் கொள்ளலாம் போல் இருந்தது. ஏனோ தெரியவில்லை, சில எண்ணங்கள் மனத்துள் அடங்கியிருக்கும் வரை உருவாயிருக்கின்றன. பேச்சாய் வெளிவந்ததும் கொப்புளம் உடைவதுபோல் உருவெடித்துப் போய் விடுகின்றன.

"க்றீக் க்றீக்" ஒரு பாச்சை சப்தம் கொட்ட ஆரம்பித்துவிட்டது. கரும்பலகையில் ஆணியால் கிழிப்பது போல் வேதனையாக இருந்தது.

'எனக்கு நீ, உனக்கு நான்' என்று வாய் சொல்கிறது. ஆனால் மனம் ஏன் நம்பமாட்டேன் என்கிறது? 'யாருக்கு யார்?' என்று ஏன் மறுப்புக் கேள்வி போடுகிறது? ஒரே இடத்திலிருந்து வரும் இந்த இரட்டைப் பேச்சுத்தான் ஆளைப் பைத்தியமடிக்கிறது.

அப்புறம் பேச்சு ஓடவில்லை. "நேரமாகி விட்டது" என்று சொல்லிக் கொண்டே உடம்பில் இல்லாத சோம்பலை முடித்துக்கொண்டு எழுந்தான். வேஷம் வாழ்க்கையின் இன்றியமையாத அம்சம் போலும்!

இருவரும் மாடியேறுகையில், சாமான்கள் அவைகளின் வழக்கமான அலங்கோலத்தில் இல்லாது ஒழுங்கு பட்டிருப்பது கண்டான்.

"ஓ, மத்தியானமெல்லாம் வேலையாத்தான் இருந் திருக்கிறாய்!"

அவன் முகம் மலர்ந்தது.

ஆம், ஒரு பெண்பிள்ளை வீட்டில் இருந்தால் எவ்வளவு இதவாயிருக்கிறது!

சுத்தத்திற்கே ஓர் அழகு அது அது அதன் அதன் இடத்தில் அதுவே சத்தியத்தின் ஒரு கோட்பாடு. சாமான் களைச் சரியாக வைப்பதில் இவ்வளவு இடம் கூடி வருவதால் இன்னும் நாலைந்து நாற்காலிகள் வாங்கலாம். இப்படித் தாறுமாறாய்க் கிடக்கும் புத்தகங்களை அடுக்க ஒரு 'ஷெல்ப்', இன்னமும் சில புத்தகங்கள்—

"இது என்ன?"

அவள் ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைப் புரட்டிக் கொண் டிருந்தாள். அதனுள்ளிருந்து ஒரு படம் நழுவிக் கீழே

விழுந்தது. இருவரும் அதை எடுக்கக் குனிந்து முட்டிக் கொண்டனர். அவன் கையில் தான் அது அகப்பட்டது. அது என்ன என்று அவனுக்கு அப்போதே தெரிந்து விட்டது.

ஒரு புகைப்படம். காயிதப்பூவைத்த ஒரு மேஜை விளிம்பைப் பிடித்து நின்று கொண்டு ஒரு ஸ்திரி புன் முறுவல் பூக்க முயன்று கொண்டிருந்தாள். கண்களில் ஒரு தனி அசதி, உடலிலேயே நீர் வைத்தாற்போல் ஒரு சிறு ஊதல். கர்ப்பிணி.

''யாரது?''

மனமில்லாத பதில் அவனிடமிருந்து பிடுங்கப்பட்டது.

''என் மனைவி.''

''ஓ!''

அவர்களிடையில் தேங்கிய மௌனத்தில் ஸ்புடமானாற் போல அந்தப் படம், அவனுக்குக் கையில் ஏந்திய தணல் போலாகிவிட்டது அதை வைக்க இடம் கிடைக்காது தவித்தான். கடைசியில், அங்கு மாட்டியிருந்த கோட்டுப் பையுள் திணித்தான். அவன் உள்ளங்கையில் வேர்வை பிசுபிசுத்தது. அந்தச் சமயம் அவன் முதல் மனைவியை எவ்வளவு பயங்கரமாக வெறுத்தான்!

அவள் புத்தகத்தைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தாள். ஆயினும் அவளுடைய வெறிச்சிட்ட நோக்கிலேயே தெரிந்தது. அவளுக்கு ஒரு எழுத்தில் கூடக் கவனம் அழுந்த வில்லை. ஆயினும் மனத்தின் அவஸ்தையை மறைக்க செயல் அவசியமாயிருக்கிறதே! அவன் போய் ஜன்னலண்டை நின்றான்.

''என்ன ஒரு மாதிரியாயிருக்கிறாய்?''

''யார்? நானா?''

அவனுக்கு மூச்சு சற்றுத் திணறிற்று.

"அவள், என் சென்றுபோன வாழ்க்கையின் அம்சம். நாங்கள் கல்யாணமாகி ஒரு வருஷங் கூடச் சரியாகச் சேர்ந்து வாழவில்லை. இருந்த வரையில் சதா ஏதாவது நோய், பாதி நாள் அது உடம்பு இது உடம்பு என்று பிறந்த வீட்டுக்குப் போய் விடுவாள். கடைசியில் பிரசவக் கோளாறில் இறந்து போனாள். அந்தக் குழந்தையும் தங்கவில்லை. அவள் நினைவே, எனக்கு இரவு கண்டு, காலையில் சொல்ல மறந்து போகும் கனவு போல் இருக்கிறது. அதனால்தான் நான் இதுவரை உன்னிடம் கூடச் சொல்லவில்லை."

அவள் ஒன்றும் பதில் பேசவில்லை. அவசரமாகச் சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

"நான் அவளைப் பற்றிச் சொல்லத்தான் என்ன இருக்கிறது? அவளைப் பற்றித்தான் நாம் பேசுவானேன்? அவள் இறந்த காலம் நமக்கு இப்பொழுது நிகழும் நிமிஷம் இருக்கிறது; நம்முடைய எதிர்காலம், நம்முடைய ராஜ்யம். அவளைப் பற்றி நமக்கென்ன?"

மறுபடி மௌனம் இருவரிடையிலும் திரையிறங்கிற்று.

"எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது" என்று சொல்லிக் கொண்டே அவள் நழுவினாள்.

"இதுதானா உன் பதில்?"

"நீங்கள் என்ன எதிர்பார்க்கிறீர்கள்? முதல் தாரம் இறந்து மறுதாரம் கொள்வது புதிதா? முதல் தாரம் இருக்கையிலேயே இளையாள் பண்ணிக் கொள்வது உண்டே!"

அவள் பதில் அவனுக்கு நிம்மதியை அளிக்கவில்லை. அவள் போன பிறகு வெகுநேரம் அங்கேயே உலாவினான். மனம் தவித்தது.

திடீரென ஒரு பெரும் சீற்றம் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டது. கோட்டுப் பையிலிருந்து போட்டோவை எடுத்துச் சுக்கல் சுக்கலாகக் கிழித்து எறிந்தான்.

தெருச்சத்தம் ஓய்ந்து விட்டது. விளக்குக் கம்பங்கள், மௌன சாட்சிகள் போல் வரிசையாக நின்றன. எதற்கு?

திடீரென்று மிகவும் புழுக்கமாக இருந்தது. அடேயப்பா! இப்படி வெந்தால், இது மழைக்குத்தான் அறிகுறி.

இப்போது தூங்கியிருப்பாளா? தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு எப்படிப் படுத்துக் கொண்டிருப்பாள்? தன்னந்தனியாக, அநாதை மாதிரி; இருளில் தட்டித் தடவிக் கொண்டு படுக்கையறையுள் சென்றான்.

மெதுவாகப் பெயரைக் கூப்பிட்டு அவளைத் தொட்டான். ''ஓ, நீங்களா?'' அவள் குரலில் துளிக் கூடத் தூக்கமில்லை. அவள் கைகள் அவன் கழுத்தைக் கட்டியணைத்தன. துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. ஏன் இப்படி நம்மை நாமே வருத்திக் கொள்கிறோம்? அன்பு இருக்கிறது. ஒருவரை ஒருவர் நம்பியிருக்கிறோம். ஆனால் ஒருவரை ஒருவர் இம்சிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. இப்படி உடலோடு உடல் குழைந்தும் உள்ளத்துக்கு உள்ளம் ஏன் தொடக் கூட முடியாது தவிக்கிறோம்?

திடீரெனப் புழுதிக் காற்று கிளம்பி இன்னல் கதவுகள் படபடவென அடித்துக் கொண்டன; காற்றில் மண் வாசனை, கூடத்திலிருந்து குப்பை பறந்து வந்து முகத்தில் மோதியது ஜன்னலுக்கு வெளியே மின்னல் படபடத்தது, எங்கேயோ மழை பெய்கிறது. எங்கிருந்து வந்து கொண்டிருக்கிறது?

அவள் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும்; அடக்க முடியாத அவா அவனைத் தூண்டிற்று. மேஜையண்டை போய்,

நெருப்புக் குச்சியைக் கிளித்து விளக்கை ஏற்றினான். அவள் படுக்கையில் சாய்ந்தபடி சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். வெகு அழகாக இருந்தாள். அவளண்டை சென்றான். அவன் மார்பில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு கடிதாசுத் துண்டை எடுத்தாள். காற்றில் அலைந்து வந்த குப்பை. அதை உற்று நோக்கியதும், அச்சத்தில் அவள் புருவங்கள் நெரிந்தன.

அவளிடமிருந்து வாங்கினான். ஒரு கண், ஒரே கண். அசதியுடன் சிரிக்க முயன்று கொண்டிருக்கும் ஒரு கண் அவனை நோக்கியது. அவன் மனைவியின் புகைப் படத்தைக் கிழித்த சுக்கல்களில் ஒன்று. விடாத சாபம் போல் ஏன் இப்படி ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள்?

இவள் படத்தைக் கிழித்தெறிந்ததால் இவளை அழித்தேனோ? ஏன் இவள் கண் இப்படி எங்களைக் காவல் காக்கிறது? இவளுக்கே என்ன, செத்தபின் தான் உயிரா?

இன்று எல்லாமே ஏன் சதி செய்கிறது? தப்பைத் தவிர வேறு எதுவுமே நம்மால் செய்வதற்கு இல்லையா?

காலை வருகிறது. தூக்கத்தினின்று விழிக்கவில்லை. படுக்கையினின்று எழுகிறேன். ஒரே கூட்டில் அடைத்த விலங்குகள்போல் ஒருவரை ஒருவர் சுற்றி வருகிறோம். அவரவர் சிந்தனையில் அவரவர் மூழ்கியபடி, பண்ணினதையே பண்ணிக்கொண்டு, எண்ணினதையே எண்ணிக்கொண்டு, நினைத்துக் கொள்கிறோம், என்னவோ ஒவ்வொரு தடவையும் புதியதாய் உண்டாக்கு வதாய். ஆனால் எதிருக்கெதிர் இரு நிலைக்கண்ணாடி களை வைத்துவிட்டு அவற்றில் உள்ளுக்குள் உள்ளாய்த் தெரியும் எண்ணற்ற பிம்பங்கள் போல்தான், நம்முடைய எல்லையற்ற புதுமைகளும்!

இதோ வேலைக்குப் போகும் வேளை வந்துவிட்டது. போகிறேன். வயிற்றுப் பிழைப்பில் மனம் முனைவதில் வீட்டுக் கவலையை மறக்க மாட்டேனோ?

வீட்டில் இப்போது அவள் என்ன செய்து கொண்டிருப்பாள்? என்னத்தை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்? என்னைப்பற்றியா, என் மனைவியைப் பற்றியா? அல்லது...

இப்பொழுது என் புது வாழ்வில், இறந்து போனவள் ஏன் புகுகிறாள்? நான் இருப்பவளை விட்டு இறந்து போனவளை ஏன் நினைக்கிறேன்? அவள் எந்த விஷயத்தில் இவளைவிட உயர்ந்தவள்? மெய்ம்மறக்கும் நிலையில் வைக்கும் விஷயங்களைப்பற்றி அவளோடு பேசினால், ஏதாவது சம்பந்தமில்லாமல் குழாயில் தண்ணீர் வரவில்லை என்று முணுமுணுப்பாளே! இறந்துபோன பின்னர் அவளுக்கு என் மனத்தில் ஆடிக் கொண்டிருக்கும்படி என்னிடம் என்ன அவ்வளவு அக்கறை? ஒரு வேளை அவள் இறந்தபோது அவளை நான் அறியாமல்; இப்பொதுதான் எனக்குப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறாளா?

இதோ மாலை வருகிறது. நான் வீடுபோய்ச் சேர வேண்டும். இவள் முகத்தில் விழித்தாகவேண்டும். இவள் முகம் திருப்தியாக இல்லை. இன்றைய பொழுதை இவளும் என்போல் குருட்டுச் சிந்தனையில்தான் போக்கியிருக்கிறாள். நான் என் மனைவியைப் பற்றி நினைப்பது போல் இவளும் தன் கணவனைப் பற்றிய நினைவுகளைப் பட்டுக் கொண்டிருந்திருப்பாள்.

ஆயினும், எப்படி, எதைக் கேட்க முடிகிறது? ஓயாமல் ஒருத்தருக்கொருத்தர் மௌனமாய்ப் போராடிக் கொண்டே இருக்க வேண்டியதுதான், ஒருவரை ஒருவர் விட்டுத் தனியாகவும் இருக்க முடியவில்லை. கிட்டவும் இருக்க முடியவில்லை.

தட்டாமாலை தாமரைப்பூ
கிட்டவந்தால் குட்டுவேன்
எட்டிப்போனால் துப்புவேன்

சொட்டுச் சொட்டென வண்டல், மனத்தில் சொட்டிக் கொண்டேயிருக்கிறது.

ஒரு நாள் சட்டென அவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றிற்று. ஆபிசிலிருந்து சீக்கிரமே திரும்பி வந்து விட்டான். அவள் ஜன்னலண்டை முகத்திற்குக் கையை முட்டுக்கொடுத்து உட்காந்திருந்தாள். அவள் முகம் சோபையிழந்திருந்தது. அவன் கோட்டைக் கழற்றிக் கொண்டே, ''சட் சட், கப்பல் கவிழ்ந்தாலும் கன்னத்தில் கை வைக்காதே'' என்றான்.

''என்ன, சீக்கிரம் திரும்பிவிட்டீர்கள்? உடம்பு சுகந்தானே?''

வந்து கிட்ட உட்காந்தான்.

''பத்து நாள் லீவு போட்டுவிட்டேன். நாம் எங்கேயாவது வெளியூர் போய், குஷியாக இருந்து விட்டு வருவோம். வண்டி காடி சத்தமும் இந்தப் புழுதியும் புழுக்கமும் இல்லாமல் எங்கேயாவது கிராமாந்தரம் போவோம், மாற்று உடைக்கு ஒரு பெட்டி தவிர வேறே மூட்டை முடிச்சு வேண்டாம். நிம்மதியாக, இடமாற்ற மாக இருப்போம். என்ன?''

அவள் புன்னகை புரிந்தாள்.

அவர்கள் தீர்மானித்த இடம் போய்ச் சேருகையிலேயே அந்தி மந்தாரை பூத்துவிட்டது. இரவு வரப்போகும் மழைக்காக வானத்தில் மப்பு. வயற் பரப்புகளைத் தாண்டிக் கொண்டிருக்கையிலேயே கிராமத்தைச் சுற்றிய வாய்க்காலின் நெளிவு அழகாகத் தெரிந்தது.

ஓர் 'அம்மையார்ப் பாட்டி' வீட்டைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து அதில் தங்க ஏற்பாடாயிற்று. அதைக் குடிசை

என்பதா வீடு என்பதா? ஒரு கூடம். ஓர் அறை. அவ்வளவு தான். கதவைத் திறந்துகொண்டு அறையுள் நுழைகையி லேயே உப்பு மண் தலைமேல் உதிர்ந்தது. சுவர்களில் மழை ஜலம் வருஷக்கணக்கில் வழிந்து, விசித்திரமான கறைகளை எழுதியிருந்தது. சுவரில் விட்டிருக்கும் ஓட்டை யொன்றை பாட்டி ஜன்னல் என்று காண்பித்து, காற்று பிய்த்துக்கொள்ளும் என்று சிபாரிசு செய்தாள். அதன்வழி நோக்குகையில் மாடுகள் மந்தையிலிருந்து கழுத்து மணிகள் கிண்கிணிக்க வந்து கொண்டிருந்தன.

தினப்படிக்குக் கையாளும் சாமான்களை அவன் பெட்டியிலிருந்து எடுத்து வைக்கயில் அதனுள் துணிகளுக்கு அடியில் கைக்கு ஏதோ கெட்டியாகத் தட்டுப்படுவதை உணர்ந்தான். எடுத்துப் பார்க்கையில் அவனுக்குப் பரிசாக வந்த இருமூக்குக் கிண்ணி என்ன ஆச்சரியம்! இது இங்கு பிரத்தியட்சமாவானேன்? ஆ. இப்போ ஞாபகம் வந்தது. எங்கேயாவது பத்திரப்படுத்துவதற்காகப் பயணப் பெட்டியில் வைத்துவிட்டு பயணம் நேரவே, பெட்டியுடன் அதுவும் வந்துவிட்டது. இதுவும் ஒரு சகுனந்தான். அதை எடுத்துத் துடைத்துப் பெட்டிமேல் வைத்தான்.

பாட்டி சாப்பிடுவதற்கு இட்ட தாமரை இலைக்கு முதற்கொண்டு, 'பில்' பண்ணினாள். ஆனால் அன்றிரவு குத்துவிளக்கு வெளிச்சத்தில் சாப்பிட்ட வற்றல் குழம்பும் கீரை மசியலும் தேவாம்ருதமாகத்தான் இருந்தன.

கிராமத்தில் ஊரோசை எவ்வளவு சுருக்க அடங்கிவிடு கிறது! சுவரில் விட்டிருக்கும் ஓட்டைவழி தெருவில் ராந்தல் கம்பத்தில் எரியும் முறைவிளக்கு 'மினுக் மினுக்'கென்றது.

பாட்டி எப்பவோ சாமானையெல்லாம் ஒழித்துப் போட்டுவிட்டுக் கட்டையைக் கூடத்தில் நீட்டிவிட்டாள். வெகு சீக்கிரத்தில் ஒரு சிறு குறட்டை அவள் மூலையினின்று கிளம்பியது.

அவர்களுக்கு அவள் ஒரு சிறு அகல் விளக்கு கொடுத்திருந்தாள். ஆடும் சுடரில், அறையில் சுவரின் மேல் ஒரு மூலை ஒரு சமயம் இருண்டது. மறு சமயம், இருண்ட இடம் சற்று வெளிச்சமாயிற்று. பரணியில் எலிகள் பிராண்டி கீச்சிட்டன.

ஒரு மூலையில் நெற்குதிர்.

வெளியே, மேலே இடி குமுறியது.

சப்தமே சப்திக்கச் சோம்பிற்று.

பட்டணத்துக்கும் இவ்விடத்துக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம்! இந்த வேளையின் லாகிரியில், இப்படியே, மெழுகிய மண் தரையில் நாள் கணக்கில் எழுந்திராது படுத்திருக்கலாம் போலிருக்கிறது.

கூரைமேல் படபடவென்று மழை இறங்கிவிட்டது. கண்ணில் உறுத்தும் துரும்பை எண்ணெய் ஒதுக்குவது போல், அவனுள் அந்த மழை புகுந்து ஏதோ செய்தது. உள்ளம் நெகிழ்ந்தது.

இந்தச் சூழ்நிலை அவளையும் ஏதோ அவஸ்தைப் படுத்துவது அவள் முகத்தைப் பார்க்கையிலேயே தெரிந்தது. அவள் கண்களில் ஜலம் துளித்திருந்தது. உதடுகள் நடுங்கின. மனங்கள் ஒன்றை ஒன்று துணை நாடும் வேளை காணும் வேதனை இன்பத்தின் வேதனையா? வேதனையின் இன்பமா?

அவள் பெயர் அவன் வாயில் அசைந்ததுமே, அவளுக்குப் பஞ்சில் பொறி வைத்த மாதிரி ஆகிவிட்டது. ஒரு தாவு தாவி அவன் மார்மேல் விழுந்து கதறினாள். ஏன்? புரியவில்லை. ஆயினும் அவள் கண்ணீரில் அவன் மார்பு நனைகையில், எலும்பு உருகிற்று. அவளை இறுக அணைத்துகொண்டான்.

திடீரென்று அவள் கண்கள் பயங்கரத்தில் வெறித்துச் சுழன்றன. 'வீல்' என அலறி, அவனிடமிருந்து உதறிக் கொண்ட வேகத்தில் பின்னுக்கு வீழ்ந்தாள். பயத்தில்

அவள் முகத்தில் குழுமிய அவலக்ஷணம், அருவருப்பை விளைவித்தது. அவள் பார்வை சென்ற வழி அவன் நோக்கும் சென்று சுவரிலிருந்து எட்டிப் பார்க்கும் ஒரு முகத்தில் நிலைத்தது.

முகமென்றால் முகமில்லை. முகத்தின் பிண்டம். எண்ணற்ற தடவைகள், பல மழைகளின் ஜலம் வழிந்து, நாளடைவில் உருவான கறை, ஆயினும் அகலின் சுடர் குதிக்கையில் அது அமானுஷ்யமான ஜீவனுடன் அவர்களை யும் அவர்களுடைய காரியங்களையும் கவனித்துக் கொண் டிருந்தது. கண்கள் ஒருமுறை சிமிட்டின.

சீ, பிரமை! தூரத்தில் ரயிலின் ஊதல் காற்றில் மிதந்து வந்தது. அதைக் கேட்டதும் 'க்றீச்' என்று மறுபடியும் அவள் கத்தினாள். நல்ல வேளையாகத் தெருவில் அடிக்கும் மழைக்காற்று அந்தக் கத்தலை அடித்துக் கொண்டு போயிற்று. கூடத்தில் பாட்டி முணகிப் புரண்டாள். மேலும் மேலும் பீறிட்டு வரும் பேய்க் கூச்சலை அடக்க, வாயில் முன்றானையைத் திணித்துக் கொண்டாள். பொறியில் மாட்டிக் கொண்ட எலிபோல், அவள் உடல் வெடவென உதறிற்று.

''என்ன இது?''

''இல்லை, என்னைத் தொடாதேயுங்கள்! என்னிடம் வராதேயுங்கள்—'' அவள் குரலின் தீர்மானமும் கட்டளை யும் கேட்டதும் அவனுக்கு ஆச்சரியமும் கோபமும் உண்டாயின. அச்சங்கூடக் கண்டது. என்ன புத்திக் கோளாறா? திடீர் திடீரென்று.

''சரி, உன்னைத் தொடவில்லை. படுத்துக்கொள்—''

''இல்லை, உங்களிடம் ஒன்று சொல்ல வேண்டும்.''

''நாளைக்குப் பேசிக் கொள்ளலாம்.''

''இல்லை, நாளைக்கு வேளை கிடையாது. நாம் இங்கு விட்டுப் போய் விடவேண்டும். எப்படியும் நான் போய் விடுவேன். நாம் பிரிந்து விடவேண்டும்.''

''என்ன உளறுகிறாய்! ஒரு புருஷன் பொறுமைக்கும் எல்லை இல்லையா?'' அவன் பேச்சு அவள் காதில் ஏறவில்லை.

''இல்லை என் புருஷனைப் பற்றி உங்களிடம் சொல்லியாக வேண்டும்—''

அவன் புகைச்சிரிப்பு சிரித்தான். ''நீ உன் புருஷனைப் பற்றியும், நான் என் மனைவியைப் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருப்பதற்கும், பேசாத வேளைக்கு யோசனை பண்ணிக் கொண்டிருப்பதற்குந்தான் கல்யாணம் செய்து கொண்டோமா?''

''இல்லை. நீங்கள் என் கணவரைப்பற்றி அவசியம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அதுவும் இப்போதே. ரொம்பவும் சுறுசுறுப்பான மனிதர். நின்ற இடத்தில் நிமிஷம் நிற்கமாட்டார். உடலில் எப்போதுமே துடி துடிப்பு. எல்லாமே அவருக்கு அவசரம். சாவதானத்தைச் சற்றுக் கூடப் பொறுக்க மாட்டார். நானோ சுபாவத்திலேயே மெது. எப்படித்தான் இப்படி ஒருவருக்கு ஒருவர் வாய்த்தோமோ! தெருவில் நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து போனால், என்னால் சேர்ந்தே போக முடியாது. பின்னால் தங்கிவிடாமல் இருப்பதற்காக அவர் பக்கத்தில் ஓடிக் கொண்டேயிருப்பேன். அவர் நடையின் வீச்சும் வேகமும் அப்படி. எல்லாவற்றிலுமே அப்படித்தான். வாழ்க்கையில் அவர் நீந்திய வேகத்திற்கு என்னால் ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை. சதா திணறிக் கொண்டிருந்தேன்.

''எங்களிருவருக்கும் இவ்வளவு குணபேதங்கள் இருந்தும் என்னிடம் அவருக்கு வாஞ்சை அதிகம்.

''ஒரு நாள் மாலை அவர் ஆபீஸிலிருந்து திரும்பி வரவில்லை. எனக்கு அன்றைக்கு மறக்கவே முடியாது. அன்றைக்கு இரண்டு பேரும் சினிமா போவதாகப் பேச்சு. வேளையோடு சமைத்து வைத்து விட்டு, நான் வாரிப் பின்னி, உடுத்து, கண்ணுக்கு மையிட்டு, வெற்றிலையை

வாயில் குதப்பிண்டு, அவர் வருகிற வரை பொழுது போக்குக்கு, பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தையை வைத்துக் கொஞ்சிண்டிருந்தேன். அப்போ அவசர அவசரமாக ஆபீஸ் பியூன் சைக்கிளில் வந்து இறங்கினான். அவன் முகம் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை.

''என்னடா?''

''அம்மா, ஐயர் வீடு திரும்ப எலெக்ட்ரிக் வண்டி பாஸானப்புறம் ஓடிப் பிடிச்சு கால் வழுக்கி, வண்டிக் கடியிலே பூட்டாரம்மா''

அவனுக்குப் பிடரி குறுகுறுத்தது. இறந்து போனவனின் ஆவியே, இப்போது அந்த அறைக்குள் வந்து அவனைத் தொட்டமாதிரி இருந்தது. சாரல் அறைக்குள் கூட அடிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. மண் தரையில் அங்கங்கு ஜலம் கசிந்தும் குழிகளில் தேங்கவும் தலைப்பட்டது.

''வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தது அவர் உடம்பில்லை. மாமிசப் பிண்டந்தான்.''

சுவரில் முகம் சிரித்தது.

அவன் அவளைப் பார்க்கக்கூட இல்லை. அவன் தலை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தோள்களுக்கு இடையில் குனிந்து கவிழ்ந்தது. தோள்கள் குலுங்கின. அவள் அவனிடம் நகர்ந்து பரிவுடன் தலையைத் தன் தோள் மேல் சாத்திக்கொண்டாள்.

''என் அன்பே—'' என்றாள்.

ஆனால் அவள் செய்கையிலும் வார்த்தையிலும் அவன் விரும்பிய அர்த்தம் காணவில்லை. அவள் தன் எல்லைகளை உணர்ந்து கொண்டபின், அந்த எல்லைகளுக்குள் அவன் மனக்கனம் குறைவதற்காகச் செய்யும் வெறும் உபசரிப்பு.

வெளியில் மழை நின்று விட்டது. தெருவில் சிறுசிறு அருவிகள் தெளிவாக தெருவிளக்கில் பளபளத்து ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

11. சாவித்ரி

மணையில் சேர்ந்தாற்போல் பத்து நிமிஷம் சாவித்ரிக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. நேரத்திற்கு ஒரு முறை மாடிக்கும் கீழுக்குமாய் நடமாடிக்கொண்டிருந்தாள். கல்யாணத்தில் ஆயிரம் ஜோலி இருக்கையில், இந்தச் சாஸ்திரிகளுக்கு என்ன வேலை? சமையல்காரன் சாம்பாரை என்ன பண்ணிண்டிருக்கானோ தெரியவில்லை. (அண்டா ஈயம் போதாதென்று அவளுக்கு நினைப்பு) அப்புறம் அப்பளாத்தை இட்டு வைத்தால் ஆச்சா? பொரித்துப் போடவேண்டாமா? பந்தியில் எல்லாவற்றையும் பரிமாறி விட்டு, அப்பளாத்தை எடு என்கிற வேளைக்கு அப்பளாத்தைத் தேடினால் என்ன பண்ணுகிறது? எல்லாவற்றையும் பண்ணிவிட்டுக் கடைசியில் மூக்கை அறுக்கிறாப்போல் ஏதாவது நடந்துவிட்டால் என்ன பண்ணுகிறது? பிள்ளையாரே, கடைசி வரைக்கும் விக்கினம் வராமல் நீதான் காப்பாத்தவேணும். உனக்கு ஏழு சூறைத் தேங்காய் உடைக்கிறேன்

மாட்டுப்பெண்கள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள். எல்லாம் ஆசையாத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால் எதுக்குப் பிரயோசனம்? கொசுவம் வைத்து இன்னும் ஒரு வேளை சமயமானால் சரியாகக் கட்டிக்கொள்ளத் தெரியவில்லை. புஸ¬புஸ¬வென்று ஏதோ கனகாரியமாக இருக்கிறது போல வளைய வருகிறார்களே தவிர, கைக்காரியத்தை மறந்துவிட்டு வந்தவர்களோடே பேசிச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கத்தான் லாயக்கு.

இதோ கூடத்தில் பேராண்டி தொண்டையைக் கிழிச்சுண்டு கத்தறது காதைப் பொளிகிறது. அவனுக்குப் பசிவேளை வந்துவிட்டது. ஆனால் சிவகாமுவுக்கு மாத்திரம் ஏன் தெரியமாட்டேன் என்கிறது? ரெண்டு கண்ணுக்கு நாலு கண்ணாகக் கண்ணாடி வேறே போட்டுண்டிருக்கிறாளே!

''சிவகாமூ! ஏ சிவகாமூ— ஊ...!''

''இதோ பாருங்கோ, முகூர்த்த வேளை நெருங்கி விட்டது. நீங்கள் இது மாதிரியெல்லாம் எழுந்திருந்து எழுந்திருந்து நடுவில் போய்க்கொண்டிருக்கக்கூடாது'' என்றார் சாஸ்திரிகள்.

''சரிதாங்காணும். நீங்கள் இட்டிலி காபி சாப்பிட்டேளா?''

''பார் சாவித்திரி மாமிக்கு உடம்பு படகுபோல் இருந்தாலும் பந்துபோலத்தான் ஓடி விளையாடுகிறாள்!''

''என்ன இருந்தாலும் கல்யாணப் பெண் இல்லையா?''

''சிவகாமூ! ஏ சிவகாமூ— ஊ— ஊ!''

''பார்த்தீர்களா? பார்க்காவிட்டால் எல்லாரும் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். காது வரைக்கும் வாய் கிழியற கல்யாணப் பெண்ணை இந்தக் கல்யாணத்தில்தான் நீங்கள் எல்லாரும் பார்க்கலாம்.''

கொல்லென்று சுற்றும் ஒரு சிரிப்பு விஷ்ணுசக்கரம் போல் சுழன்று எழுந்தது.

''சுந்தாதானே இப்போ பேசினது?''

''இதோ இருக்கிறேன், மாமி.''

''சுந்தாதான் இப்படிப் பேசுவாளென்று எனக்குத் தெரியுமே. என்னடி சௌக்கியமா? பழைய குறும்பெல்லாம் இன்னும் போகவில்லையா?''

''தேகத்தோடே பிறந்தது எங்கே மாமி போகும்? எங்கே ஓடறேள், அவசரமா? நில்லுங்கள், நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்.''

''கிழக்கைப் பார்த்துப் பண்ணு. மகாராஜியாக இரு. தோளோடு தாலி தொங்கத் தொங்கக் கட்டிண்டு, பதினாறும் பெற்று—''

''பெற்றால் ஆச்சா மாமி!'' சுந்தா பெருமூச்செறிந்தாள்; ''தக்க வேண்டாமா?'' அவளுக்கு அடுத்தடுத்துக் குறைப் பிரசவத்திலேயே நான்கு தவறிவிட்டன.

''என்னடீ!'' சாவித்ரி கர்ஜித்தாள்; ''எல்லாம் தக்கும், தக்கும். முளைத்து இன்னும் மூணு இலை விடவில்லை. அதுக்குள்ளே இவ்வளவு அலுப்பா?''

அதற்குள் யாரோ அவசரமாய்த் தோளைச் சுரண்டினாள். ''மாமி மாமி, மாமா உங்களையே பார்க்கிறார்.''

மறுபடியும் ஒரே சிரிப்பு. சாவித்ரி திரும்பிப் பார்த்தாள். அவள் கணவர் அவளைப் பார்க்கவில்லை. சங்கீத வித்வான் கச்சேரியில் ஸ்ருதியைக் கணிப்பதுபோல் கழுத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு யாருடனோ பேசிக்கொண்டிருந்தார். சாவித்ரி ப்ரமித்து நின்றாள்.

அந்த வேளைக்கென்றே யாருக்குமே தேஜஸ் வந்துவிடுமோ? அவர் அப்படி ஜ்வலித்தார். பரந்த நெற்றியில் சந்தனத்தைக் கீறலாய்த் தரித்து, வெண்பட்டு அங்கவஸ்திரத்தை யோக வேஷ்டியாகப் போட்டுக் கொண்டு தொடைமேல் மிடுக்காய் வைத்த வலக் கையில் கங்கணமும் இரண்டாவது விரலில் பவித்ரத்தடியில் மோதிரத்தில் பதித்த பச்சைக்கல் பளிச்...பளிச்.

''மாமி எங்களையும் கொஞ்சம் பார்க்கலாம். மாமா பழைய மாமாதான்!'' சாவித்திரியின் விழியோரங்களில் குளுமை பெருக்கெடுத்தது. பழைய மாமாதான். ஆனால்

பழைய மாமாவும் இல்லை. அதுவும், கடந்த நாலைந்து வருடங்களாய் அவரை அவள் அநேகமாய்க் கட்டிலிலோ நாற்காலியில் சாய்ந்தபடிதான் கண்டிருக்கிறாள். சுக்கங் காயாய் வற்றிப்போன அந்தத் தேகத்தில் இதோ இப்பொழுது இந்தச் சமயத்திற்கென்று ஒரு புதுச் சக்தியை ஆவாகனம் பண்ணிக்கொண்டு முறுக்கேறிய சாட்டை போல் அவர் மணையில் அளித்த காட்சி, சாவித்ரிக்குக் கண்கொள்ளவில்லை.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னால் பெரிய டாக்டர் சொன்னது இப்போத்தான் சொன்னமாதிரி இத்தனை சந்தடியிலும் நினைவில் ஒலிக்கிறது.

''பாட்டி. உங்கள் பிள்ளைகள் இங்கிருந்தால் உங்கள் கிட்டே சொல்லமாட்டேன். அவர்கள் கிட்டே சொல்லுவேன். அவர்கள் இங்கில்லை. அதனாலே உங்கள்கிட்டே சொல்லவேணும்.''

ஒரு கை அவளையும் அறியாமல் அடிவயிற்றை அமுக்கிக் கொண்டது.

என்னடாப்பா பயமுறுத்தறே?''

''நீங்கள் அவரை நம்பாதேயுங்கள். எப்போது என்ன ஏதென்று சொல்ல முடியாது. அவர் உடம்புக்கு வந்திருக் கிறது அப்படி. நீங்கள் அவரை நம்பாதீர்கள். உங்கள் தாலியை இரும்பாலே அடித்துப் போட்டிருக்கிறது. அதனாலேதான் இதுவரைக்குமாவது தள்ளிக்கொண்டு வருகிறது. அதனாலே அதை நீங்கள் நம்புங்கள்.'' அப்படி அவன் சொல்லி மூன்று வருஷங்களாச்சு. இதோ இன்று இன்னொரு தாலி கட்டிக்கொள்ளப் போகிறாள்.

அதைப்பற்றிப் பெருமிதமா? இல்லை. எதையோ சாதித்துவிட்டோமென்று மேட்டிமையா? இல்லை, இல்லை. ஒரு பரவசந்தான் புரிகிறது, நீண்ட நடை வழியிலே சுமைதாங்கியைக் கண்டாற்போல்.

"கண்டேளோடி இந்த அதிசயத்தை? மாமி மாமாவைப் பார்க்கிற பார்வையிலே பால் ஏடு மாதிரி அல்லவா தோய்ந்து விட்டாள்!"

"சரிதான் போங்கோடீ!" சாவித்ரி சீறி விழுந்தாள்.

"வந்துவிட்டதடீ மாமிக்குக் கோவம்! வராது வராது என்றீர்களே!" கை கொட்டல். "கெக்கே!" கொக்கரிப்பு. கேளிக்கை வாய்க்கு வாய் குறும்புப் பேச்சும், குதூகலச் சிரிப்பும் பந்தாடிக்கொண்டே கல்யாணக் கும்பலில் பரவின.

சாவித்ரியின் முகத்தில் கண்ணோரத்துச் சுருக்கங்களிலும் நெற்றிக் கோடுகளிலும் கன்னச் சதைக் கதுப்புகளிலும் சப்தமற்ற சிரிப்பு வந்தது.

சிறிசுகள் இப்படித்தான் இருக்கும். இதுகளுக்குச் சமயம், போது, சின்னவர் பெரியவர் வித்தியாசம் கிடையாது. அருமை பெருமை இல்லை. இவர்களுக்குச் சிரிச்சுண்டே இருக்கணும். சிரிக்க எது அகப்பட்டாலும் போதும். இன்னும் பத்து வருஷங்களாகட்டும். அப்போதும் இவர்கள் இப்படியேதான் இருப்பார்கள். இந்தக் காலத்துச் சிறிசுகள் அல்லவா? இவர்களோடே நம்மால் போட்டி போட முடியுமா?

"அம்மா!" என்றான் பஞ்சாமி; "சாஸ்திரிகள் கூப்பிடுகிறார்."

"இதோ போறேன்."

"அம்மா, உன்னோடு ஒன்று சொல்ல வேணும். ஆனால் சொல்லாமலும் இருக்க முடியுமென்று முடியவில்லை."

"அம்மா!" பஞ்சாமிக்கு முகம் தக்காளியாய்த் தவித்தது.

"அம்மா, என்ன சொல்ல வந்தேனென்றால் எங்கள் அப்பா அம்மா கல்யாணத்தை நாங்கள் பார்க்கும்படியாக

நேரும் இந்தப் பாக்கியத்தை எப்படி உன்னிடம் தெரிவித்துக் கொள்வது?''

பஞ்சாமி வார்த்தைகளுக்குப் படும் அவஸ்தையைப் பார்க்கச் சாவித்ரிக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. பஞ்சாமியின் சுபாவமும் அப்படித்தான். அவனுக்குத் தலையைச் சுற்றித் தான் மூக்கைத் தொட வரும். குழந்தைகள் எல்லாம் என்னவோ ஆசையாகத்தான் இந்த ஸஷ்டியப்த பூர்த்தியைக் கொண்டாடுகிறார்கள். அவர்களுக்கும் இது ஒரு பெருமைதானே! வயிற்றுப் பிழைப்புக் காரணமாய் எங்கெங்கோ சிதறிவிடுகிறார்கள். அவரவர்களுக்குத் தம் தம் குடும்பம், குழந்தை குட்டி, கவலைகள். அதில் ஊரில் ஒதுங்கியிருக்கும் இந்தக் கிழங்களைப் பற்றியே எப்போதும் நினைப்பு இருக்குமா? அவர்களை நாமும் ரொம்ப கசக்கவும் வழியில்லை. ஏதோ இந்த சமயமாவது—

அவர் என்னவோ, இதைப் பெரிதாய்க் கொண்டாட வேண்டாமென்றுதான் சொல்லிவிட்டார். ''என்ன வேண்டிக் கிடக்கிறது? இதில் எல்லாம் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. என்னவோ இருக்கிறவரைக்கும் இருக்கிற இடம் தெரியாமல் இருந்துவிட்டுப் போகிற இடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டால் அதுவே போதும். நமக்கு இருக்கும் வாய்ப்புக்கு அதற்குமேல் என்ன?' என்று அவர் எண்ணம்.

ஆனால் அவள் மனம் அப்படிக் கேட்குமா? ஏதோ இந்தச் சாந்தி பண்ணினால் பீடை தொலையாதா? ஆனால் இதைப்பற்றி அவரோடு தர்க்கம் பண்ணவும் முடியாது. ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி மறு பேச்செடுத்தாலே அவர் முதல் பேச்சை மனத்தில் ஆணியாய் அறைந்து கொண்டு விடுவார். அவ்வளவு சந்தேகி. சுபாவத்திலே வீம்பு படைத்த மனுஷர். அதிலும் தடுத்துப் பேசினால் உடம்பு அதிர்ந்துவிடுமோ என்று பயந்து பயந்து தணிஞ்சுபோய், போக்குப்படி விட்டுவிட்டு, அதன் பலனாய், காரணம், காரியம், நியாயம் எல்லாமே

அற்றுப்போய் வெறும் பிடிவாதம் மாத்திரம் ஊறிப்போச்சு. அதனாலே இதைப்பற்றி அவரோட பேசப்போய் முன்கோபத்தில் ஏதாவது சொல்லிவிட்டால் அதையெல்லாம் தாங்குற வயசோ தெம்போ அவளுக்கு இல்லை.

ஆகையினாலே ஒரு நாள் மத்தியான்னம், அவர் மாடியில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கையில், பக்கத்தாத்துப் பிள்ளையைக் கூப்பிட்டு, ஒரு முக்காலணாக் கடிதாசை அவனிடம் கொடுத்துப் பஞ்சாமிக்கு எழுதச் சொன்னாள்.

"நான் சொன்னதாக அப்பாவிடம் சொல்லாதே. உங்கள் அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் நான் செய்யும் காரியம் இது ஒன்றுதான்," அதைச் சொல்லுகையிலேயே அவளுக்கு அழுகை வந்துவிட்டது. நாணுப்பயல் சமர்த்து. பாட்டியைக் கவனிக்காததுபோல், வாசற்புறம் எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"ஆனால் எனக்காக இல்லை. அவருக்காகத்தான். இந்தத் தள்ளாமையில், நாங்கள் உங்களில் யாரோடாவது தான் இருக்கணும். அதென்னவோ எங்களுக்கும் கொடுத்து வைக்கவில்லை. உங்களுக்கும் கொடுத்து வைக்கவில்லை. அவர் உடம்புக்கு வேண்டிய நிம்மதியும் காற்றோட்டமும் பட்டணத்து சந்தடியில் நாங்கள் எங்கே காணமுடியும்? எனக்கு அமிழ்ந்து ஸ்நானம் பண்ண அகண்ட காவேரிக்கும், காலையிலும் மாலையிலும் தரிசனம் பண்ண அகிலாண்டேசுவரிக்கும் நான் எங்கே போவேன்? அதனாலே, நாங்கள் இருக்கும் இடமே எங்களுக்கு சுகம் என்றாலும், இந்தச் சமயத்தில் நாங்கள் இரண்டு பேரும் சேர்ந்து இருக்கையிலேயே—

"இல்லை. ஒருவேளை நீயாவே, நான் இதை உன்னிடம் பிரஸ்தாபப்படுத்துவதற்கு முன்னாலேயே, எடுத்துச் செய்வதாக இருக்கலாம். ஆனால் என் அவசரம் எனக்குத் தாங்கவில்லை. அதனாலேயே நீயும் உன்

தம்பிமாரும் கலந்து ஆலோசனை பண்ணி, இந்த வைதிகக் காரியத்தை எப்படி நடத்தணுமோ, எப்படி அப்பாவை இதற்கு இணங்கப் பண்ணணுமோ அப்படிச் செய்யுங்கோ.''

எழுதினவுடனேயே பஞ்சமி உற்சாகமடைந்துவிட்டான். ஆனால் அப்த பூர்த்தியைப் பட்டணத்தில்தான் நடத்த வேண்டுமென்று பிள்ளைகள் ஒரே பிடியாய்ப் பிடித்தார்கள். ஏனெனில், பட்டணத்தில்தான் ஒரு நிமிஷ எச்சரிக்கையில் உப்பிலிருந்து கர்ப்பூரம்வரை எல்லாச் சாமானும் வீட்டு வாசற்படியண்டை கிட்டும். பட்டணத்தில்தான் நண்பர்கள் நிறைய வரமுடியும். பட்டணத்தில்தான் வேண்டியவர், வேண்டாதவர் எல்லோருமே இருக்கிறார்கள்.

''அவர்களுக்கு என்னடி குறைச்சல்? யானை மாதிரி ஜாம் ஜாமென்று தாங்குகிறதற்கு மூன்று பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள்'' என்று வயிறு குளிர்ந்து வாயார வாழ்த்துபவர்களைக் கேட்கப் பெருமையாக இருக்கிறது. உதட்டு நுனியில் அப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு, வாழச் சகிக்காதவர்கள் உள்ளூறப்படும் வயிற்றெரிச்சலை உணருவதில் அதைவிட இன்பம் இருக்கிறது. அதற்காகவாவது, இந்த சமயத்தை விமரிசையாகக் கெண்டாட மூன்று பேர்களும் முஸ்தீப்பானார்கள். அவளுக்கே தன் பிள்ளைகளைப்பற்றி இப்படித் தோன்றுகிறது நன்றாக இல்லையானாலும், அவள் பிள்ளைகளை அவளைவிட வேறு யார் நன்றாக அறியமுடியும்? மூணும் மூணு தினுசு; மூணும் முரடு. ஒண்ணுக்கொண்ணு ஒத்துக்கொள்ளாது. அதுவும் கல்யாணம் ஆனதுமே ஒவ்வொருத்தனும் மூலைக்கொண்ணா பிய்ச்சுண்டதை நினைச்சால இப்போக்கூடச் சிரிப்பு வருகிறது. இதற்குப் பானை பிடிக்க வந்தவள் மேலே பழியைப் போடுகிறதா? இல்லாவிட்டால் பிள்ளைகளுக்கு ஏற்கனவே இருக்கும் சவரணை அவளுக்கு தெரியாதா?

திடீரென அவளைச் சுற்றி ஒரே கரகோஷமும் ரேழியிலிருந்து கெட்டிமேளமும் எழவே விழித்துக் கொண்டாள். அவள் மேல் புஷ்பமாரியும் மங்கல அட்சத்தையும் பெய்து கொண்டிருந்தன.

"பானகம்! பானகம்! வாங்கிக் கொண்டீர்களா? இந்தாருங்கோ, இந்தாருங்கோ, இன்னொரு தடவை இந்தாருங்கோ!"

"ஆனந்தம் ஆனந்த மாயனே!"

கழுத்துச் சங்கிலியில் மாட்டிக்கொண்ட புஷ்ப சரத்தைச் சாவித்ரி பிடித்து இழுத்தாள். அந்த வேகத்தில் கொண்டை அவிழ்ந்தது.

"இதென்ன, சாவித்ரி மாமி பின்னிக் கொள்ள வில்லையா என்ன? மாமாவுக்கும் குடுமியில்லை. எப்படியடீ முடிச்சுப் போடுகிறது?"

ஒவ்வொரு கல்யாணத்திலும் இதே வேடிக்கைதான், இதே வார்த்தைகள்தாம். ஆனால் அலுக்கிறது மாத்திரம் இல்லை. ஏனோ தெரியவில்லை.

"என்ன இது? மேல் வேஷ்டியை நெய்த் தொன்னையிலே தோச்சுண்டிருக்கேளே! அடடா! பட்டு, புத்தம் புதிசு!" என்று சாவித்ரி தன் கணவரைக் கடித்தாள்.

"இதென்ன மானங்கெட்டிருக்கேள் மாமி! தாலி கட்டி மூணு நிமிஷமாகவில்லை. அதற்குள்ளே மாமாவோடே உங்களுக்கு என்ன பேச்சு? பெரியவர்கள் நீங்கள் எல்லாமே இப்படி வழி காட்டினால் சிறிசுகள் நாங்கள் எப்படி இருப்போம்?"

இது சுந்தாதான். அவள் கிளப்பிவிட்ட சிரிப்பு கூடம் முழுவதும் குன்றிமணிகளை இறைத்தாற்போல் கிளுகிளுக்கிறது.

கல்யாணக்கூடத்தில் ஆளுயரத்திற்கு மாட்டியிருக்கும் கண்ணாடியில் தற்செயலாய் சாவித்ரியின் கண் விழுந்தது.

தன்னைப் பார்க்க அவளுக்கே சகிக்கவில்லை. தகடுமாதிரி குங்குமம், வேர்வையில் ஓரத்தில் அழிந்து மூக்கின்மேல் வழிந்து ஓடியிருந்தது. தலைமயிரெல்லாம் ஒரே பரட்டை. அதில் பூவிதழ்களும் அட்சதையும் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தன. புதுப்புடவை உடம்பில் மூலைக்கு மூலை அசிங்கமாய்ப் புஸு புஸுவெனப் பிதுங்கிக்கொண்டு ஏற்கனவே உள்ள பருமனை மிகைப்படுத்திக் காட்டிற்று. தன்னையும் அறியாமல் ஒரு வெட்கம் அவளைப் பிடுங்கிற்று. தலை கவிழ்ந்தாள்.

"ஐயோடீ! எல்லோரும் மாமியைப் பாருங்கள்! மாமிக்கு வெட்கம் வந்துவிட்டதடீ!"

"எடுஎடு முகூர்த்தத் தேங்காயை, பஞ்சாமி! ஒருத்தரையும் விட்டுவிடாதேங்கோ. சின்னவர்கள் பெரியவர்கள் வித்தியாசம் பார்க்க வேண்டாம். இங்கே வந்தவர் யாரா இருந்தாலும் சரி, வெறுங்கையோடும் வெறும் வயிற்றோடும் போகக்கூடாது. ஆமாம், சொல்லி விட்டேன்!"

யார் இந்த சவால் அடிக்கிறது? ஓஹோ, சிவராஜனா?

"நன்னாச் சொல்லு, சிவராஜா! காசுபணம் இன்னிக்கு வரும்; நாளைக்குப் போகும். இந்த சமயம் வருமாடா? நீங்கள் எல்லோரும் சௌக்கியமாய் இருந்து இத்தோடு போகாமல் உங்கள் அப்பா அம்மா இரண்டு பேருக்கும் சதாபிஷேகம் பண்ணவேணும். இதைத்தான் இப்போ நான் தெய்வத்தை வேண்டிக்கறேன்!"

அதுக்கும் மீனுப்பாட்டி, நீங்கள் வந்து அவர் களையும் எங்களையும் ஆசீர்வாதம் பண்ணவேணும்."

ஒரே சிரிப்பு. ஏனெனில் மீனுப்பாட்டிக்கு இப்போ, வர ஐப்பசிக்கு வயசு எழுபத்தெட்டு பூர்த்தியாகிறது.

"அதென்னடா அப்படிச் சொல்லீட்டே? உங்கள் கையாலே சதாபிஷேகம் பண்ணிக்க அவளுக்கு கொடுத்து

வெச்சிருந்தால், அந்த முகூர்த்தத்தைப் பார்க்க எனக்கு மாத்திரம் கொடுப்பனை இருக்காதா என்ன?''

''பாட்டி, எல்லாம் உங்கள் ஆசீர்வாதம். முன்னால் அவர்களுக்குச் சதாபிஷேகம் பண்ண எங்களுக்குக் கொடுத்து வைக்க வேணுமே, அதைச் சொல்லுங்கள்.''

இப்போது இவ்வளவு பதவிசாய்ப் பேசும் சிவராஜன், ஒரு பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் அவளிடம் சொன்ன வார்த்தைகள் திடீரென நினைவின் பின்னணியிலிருந்து அசரீரி மாதிரி எழுந்ததும் சாவித்ரி தன்னை அறியாமல் களுக்கெனச் சிரித்துவிட்டாள்.

''என்னம்மா சிரிக்கிறாய்?'' என்றான் சிவராஜன், சற்றுத் திகைப்புடன்.

''ஒண்ணும் இல்லை, சீவாச்சு! என்னவோ நினைப்பு வந்தது.''

அப்போது சிவராஜனுக்குக் கல்யாணமான புதிது. இளந்தம்பதிகளைப் புதுக் குடித்தனம் வைக்க அவள் கிராமத்திலிருந்து பெங்களூருக்குப் போயிருந்தாள் அங்கு ஒரு பத்து நாள் தங்கும்படி நேர்ந்தது. புது நாட்டுப் பெண்ணை நம்மகத்துக் காரியத்துக்குப் பழக்கி வைக்க வேண்டாமா?

அந்த சமயம் ஒரு நாள் நாட்டுப்பெண் தோசைக்கு அரைத்துவைத்த மாவை சரியாய் மூடவில்லை. மாவு அசிங்கமாய் வெளியில் பொங்கி வழிந்திருந்தது. அதற்கே முனகிக்கொண்டு சாவித்ரி மாவைக் கிளறுகையில், ஒரு செத்த பல்லி விறைத்த வாலுடன் நடு மாவிலிருந்து கிளம்பிற்று. சாவித்திரிக்கு அருவருப்பின் பயங்கரத்தில் உடம்பெல்லாம் புல்லரித்தது.

''ராஜம்!''

''ராஜம்!''

''இருங்கோ அம்மா!''

ராஜம் கண்ணாடிக்கு எதிரில் வெகு காரியமாக இருந்தாள். கொண்டைமேல் மல்லிகைச்சரம் வளைவாய்ப் பதியவில்லை. காதோரம் ஒரு மயிரை எஃகுச் சுருளாக்க முயன்று கொண்டிருந்தாள். ராஜிக்கு மிகவும் நெஞ்சீரல். கண்ணாடியில் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே சரிபண்ண முயன்றுகொண்டிருந்தாள்.

''ராஜம், அலங்காரம் அப்புறம் பண்ணிக் கொள்ளலாம். உடனே வா, இங்கே!''

கனவு கடுமையாய்க் கலைந்த விழிகளுடன் ராஜி வந்தாள். அப்போதே, தாழ்வாரத்து வாசல் வழி சிவராஜன் சமையலறையில் நுழைவதற்கும் சரியாக இருந்தது. அம்மா முகத்தின் கடுகடுப்பையும் ராஜியின் முகத்திகைப்பையும் மாறி மாறிப் பார்க்கையில் அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

''என்ன அம்மா?''

அம்மாவையும் பிள்ளையையும் சேர்ந்தாற்போல் கண்டதும் ராஜியின் நெற்றியும் கன்னங்களும் கழுத்தும் சிவப்பு லாந்தரைத் தூக்கிப் பிடித்தாற்போல் குங்குமமாய்ச் சிவந்தன. ராஜத்தின் மேனி ஏற்கெனவே நல்ல சிவப்பு. வெறும் வெளிறிட்ட சிவப்பல்ல; அழகுச் சிவப்பு, பழுத்த நெற்கதிர்களின்மேல் படும் பொன் வெயிலின் தகதகக்கும் சிவப்பு.

''என்ன ராஜம்?''

சிறைப்பட்ட பறவையின் சிறகுகள்போல் ராஜத்தின் கண் இமைகள் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டன. கனவு கலைந்த விழிகளிலிருந்து அந்தக் கனவே உருகிக் கனந்தாங்காது விழியோரங்களிலிருந்து வழிந்து அவள் கணவன் இதயத்துள் சொட்டி விழுந்து, விழுந்த இடங்களை தஹித்தன. சிவராஜனுக்கு உடல் பரபரத்தது.

''ராஜம், மாடிக்கு வா!''

கவிழ்ந்த தலையுடன் ராஜம் அவளை மாடிக்குத் தொடர்ந்தாள். கொண்டையில் வில்லாய்ச் செருகிய மல்லிகையின் மணம் கம்மென்று சாவித்ரியின்மேல் மோதியது. சாவித்ரி அப்படியே திகைத்து நின்றாள். முற்றத்தில் மரத்தொட்டி ஜலத்தில், நன்றாய்ச் சிறகுகளைக் கோதி, மூக்கை உள்ளேவிட்டு அலசி ஆற அமர ஒரு காக்கை குளித்துக் கொண்டிருந்தது. அதை ஓட்ட வேணும் என்று உள்நினைவில் ஓர் எண்ணம் எழுந்து அவளைத் தூண்டிக்கொண்டிருந்ததே தவிர, அதைச் செயலாக்க உடல் மறுத்துவிட்டது. அதன்மேல் திடீரென ஓணான் கொடி படர்ந்தது; மேலே சிலந்திக்கூடு கட்டி, பூஞ்சைக்காளானும் பூத்து விட்டாற்போல் அவ்வளவு புராதன உணர்ச்சி படர ஆரம்பித்தது. முற்றத்தில் ஒரு மஞ்சள் பூனை, மஞ்சள் வெயிலில் வெகு சுகமாய்க் கால்களை நீட்டியபடி உறங்கிக்கொண்டிருந்தது.

மாடியிலிருந்து யாரோ கீழிறங்கி வரும் அரவம் கேட்டது. தன்னை அழுத்தும் சோர்வைப் பிரயத்தனத்துடன் உதறி விட்டு, சாவித்ரி அடுப்பண்டை போய் அதில் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் சாதத்தைக் கரண்டியில் எடுத்துப் பதம் பார்க்கலானாள் ஊரில் சாதத்தைக் கண்ணால் பார்த்தே பதம் சொல்லிவிட முடியும். ஆனால் இந்த அரிசியைக் கையால் நசுக்கிப் பார்த்தால்கூட ஆளை ஏமாற்றிவிடுகிறது!

''அம்மா!''

சாவித்திரி திரும்பிப் பார்த்தாள். சிவராஜன் வாசற்படியை அடைத்துக்கொண்டு நின்றான். அவள் பிள்ளைகளுக்குள்ளேயே அவன்தான் வாளிப்பு. அதுவும் இப்போ மாதிரி ஜிப்பாவையும் போட்டுக்கொண்டு சுவர் மாதிரி வெளிச்சத்தையும் மறைத்துக்கொண்டு நின்றுவிட்டால் ஒதுங்குடா என்று யாராலும் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது.

"அம்மா!"

முகத்தில் கேள்வியோடு அம்மா தலை நிமிர்ந்தாள்.

"அம்மா! இதோ பார். நாங்கள் சிறிசுகள். எங்களை நீ விட்டுத்தான் பிடிக்கவேண்டும். நாங்கள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ எங்கள் நடத்தை உனக்கு ஒரு சமயம் பிடித்திருக்கலாம். ஒரு சமயம் பிடிக்காமலும் இருக்கலாம். ஆனால் எங்களை நீ விட்டுத்தான் பிடிக்கவேண்டும். உன் வயசில் நீயும் எங்கள் வயசில் நாங்களும்— இரண்டும் ஒன்றாய்ப் போய்விடுமா? நீ சிலவற்றைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமலும் கண்ணில் கண்டுகொள்ளாமலும் இருந்தால்தான் நல்லது. என்னவோ நான் சொல்கிறதைச் சொல்லிவிட்டேன். அப்புறம் உன் இஷ்டம்.

கூடைமண்ணைச் சாய்ப்பது போல் வார்த்தைகளைக் கொட்டிவிட்டு 'விர்'ரென்று சிவராஜன் மாடிக்குப் போய் விட்டான். சாவித்திரி கல்லால் அடித்தாற்போல் நின்றாள். திகைப்பு அவளைத் திணற அடித்தது.

முற்றத்தில் மரத்தொட்டியின் விளிம்பில் ஒரு சிட்டுக் குருவி உட்கார்ந்து வெகு உற்சாகமாக அரட்டையடித்துக் கொண்டிருந்தது. உறங்கிக் கொண்டிருந்த பூனை 'சரேல்' எனப் பாய்ந்தது. அது படுத்திருந்ததற்கும் பாய்ந்ததற்கு மிடையில் இடைவேளை இருந்ததாகவே தெரியவில்லை. அதன் மின்வெட்டில் பூமியில் பாதங்கள் படாமல் அது பறந்த மாதிரியே இருந்தது.

'கிறீச்!—'

தொட்டி விளிம்பிலிருந்து எழும்பிய வேகத்தில் குருவி யின் சிறகுகள் பூனையின் முகத்திலேயே மோதின. அந்த அதிர்ச்சியில் பூனைக்குக் கழுத்து உள்வாங்கிற்று. குருவி வெந்நீர் அறையின் சுவர்க் கட்டைமேல் உட்கார்ந்து கொண்டு 'வளவள'வெனப் பூனையைத் திட்டிற்று. அசடும் திகைப்பும் முகத்தில் வழியும் பூனை தன் வேகமும் பொலிவும் இழந்து நின்றது.

சற்று நேரம் அல்லது எத்தனை நேரமோ கழித்துச் சிவராஜன் கீழே இறங்கி வருகையில், அவனுக்குச் சமையல் அறையில் நேர்ந்த சம்பவமே மறந்துவிட்டது. உள்நாக்குத் தெரிய வாயைத் திறந்து சிரித்துக் கொண்டே கீழிறங்கி வந்தான். ராஜி ஏதோ அவ்வளவு வேடிக்கையாய்ப் பேசியிருந்தாள். ஆகையால் அந்தச் சமயத்தில் கொடிப் புடவையை இழுத்து மடித்து அம்மா பெட்டிக்குள் வைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் அவனுக்குத் 'திக்'கென்றது.

''என்னம்மா?''

அம்மா அவனைப் பார்க்கவில்லை. தன் காரியத்தில் முனைந்தபடியே, ''ஊருக்குப் போகப் போறேன், இன்னி ராத்திரி வண்டிக்கு'' என்றாள்.

''ஏன் அம்மா?''

''இப்போத்தான் நினைப்பு வந்தது—'' அம்மா பெட்டி மூடியை முழங்காலால் அழுத்தித் தாழ்ப்பாளை வெற்றியுடன் போட்டாள்: ''மந்தையிலிருந்து வந்த மாட்டை தறியில் கட்ட மறந்துட்டேன். அது மல்லிகைச் செடியை என்ன பண்ணிருக்கோ!''

சிவராஜனுக்குத் திகைப்பு இன்னும் அதிகரித்தது.

''என்ன அம்மா, பத்துநாள் கழித்து இப்போது நினைப்பு வந்தால்?''

சாவித்திரி வாய்விட்டுச் சிரித்துவிட்டாள். ''அட அசடே, ஊருக்குப் போறதுக்கு அது ஒரு சாக்குடா. மாட்டை கட்டாமல் விடுவேனாடா? வா வா, கிளம்பு; என்னை ரெயிலேத்தி விட்டுவிடு. இன்னும் பதினஞ்சு நிமிஷம்தான் இருக்கு ஊஹுூம். சாப்பிட நேரமில்லை. போற வழியிலே இரண்டு வாழைப்பழத்தை உரிச்சுப் போட்டுண்டாப் போறது. விடிஞ்சால் காபிக்கு 'டான்'னு ஊர்—''

என்ன தடுத்தும் அவள் கேட்கவில்லை. ரெயிலில் ஏறி உட்கார்ந்த பிறகு சிவராஜனுக்கு என்ன தோன்றிற்றோ தெரியவில்லை. குரலில் கண்ணீர் மல்க, ''நான் ஏதாவது பதட்டமாகப் பேசியிருந்தாலும் நீ பாராட்டாதே, அம்மா!'' என்றான்.

''அட போடா அசடே! உன்னோடே எனக்கு என்னடா கோபம்?'' உண்மையிலேயே அவளுக்கு அப்போது கோபம் இல்லை. ''நான் அப்பாவைத் தனியே விட்டுவிட்டு இங்கேயே உட்காந்துண்டிருக்க முடியுமா?''

ரெயில் நகர ஆரம்பித்துவிட்டது. ''உடம்பை ஜாக்கிரதையாய் பார்த்துக்கொ. ராஜியை வெள்ளிக் கிழமை மறக்காமல் எண்ணெய் தேய்ச்சுக்கச் சொல்லு—''

இரு மருங்கிலும் சுழன்று ஓடும் வயற்புறங்களிலிருந்து காற்று சில்லென்று முகத்தின் மேல் மோதுகையில் உண்மை யிலேயே சாவித்ரிக்கு ஏதோ அடைப்பிலிருந்து விடுதலை யானாற் போலிருந்தது.

அப்போதிலிருந்தே பிள்ளைகளிடம் தங்கி வாழும் சபலத்தை, எண்ணத்தையே சாவித்ரி விடுத்தாள். ஒரு அநுபவமே போதும், ஒவ்வொரு பிள்ளையிடமாகப் போய் ஒவ்வொரு பரீக்ஷையாய்ப் பட மனம் மறுத்துவிடடது.

ஆனால், தெரிந்தோ தெரியாமலோ சிவராஜன் ஒரு விஷயத்தில் உண்மையைத்தான் சொன்னான். அவர்கள் சிறியவர்கள். அவர்களின் காலமும் வழிகளுமே வேறு. இந்தக் காலத்துடன் ஒத்துப்போய் அவர்களை ஓடிப் பிடிப்பது என்பது இயலாத காரியம். அதனால் வயசானவர்கள் நாம் மூச்சுத் திணறி மார்பு வெடிக்காமல் இருக்கவேணுமானால் பின் தங்கி விடுவதுதான் நல்லது. நாம் எப்படியும் பின் தங்கித்தான் விடுவோம். நமக்கு மிஞ்சுகிறது நம் தனிமைதான். நம் தனிமை மாத்திரம் அல்ல, நாம் எந்த வழி வந்தோமோ அந்த வழியினுடைய தனிமையேதான். நாம் எந்த வழி வந்தோமோ அந்த வழி

வந்து நம்முடைய ஸகாப்தத்தின் முடிவை அடைந்து விட்டோம். அதை அடைந்தபின் அதை விட்டுத் தப்பியோட முடியுமா? அதுதான் நம்மை விடுமா? நம்முடைய நிலைக்கு அதை ஏற்பதுதான் நல்லது.

இதோ இன்னொரு பிள்ளையை ஊருக்கு வழி அனுப்பி விட்டு வாசற்படியில் நிற்கையில் இந்தத் தனிப்பட்ட தனிமையை திக்கற்ற தனிமையைச் சாவித்திரி நடுமுதுகு சில்லிடச் சட்டென உணர்ந்தாள். இனி எப்பவோ? மறுபடியும் பார்க்கற போதுதான். பார்த்தவரைக்கும் லாபம். செல்லப்பாவுக்கு ராணுவத்தில், அதுவும் விமான நிலையத்தில் வேலை. யார் போனாலும் போகாவிட்டாலும் அவன் கண்டிப்பாய்ப் போயே தீரவேண்டும். ஆகையால் அவன் போய்விட்டான்.

சிவராஜன் மத்தியான வண்டிக்கே கிளம்பிவிட்டான். நேரே உத்தியோகத்துக்குப் போவதாய்ச் சொன்னாலும் அவன் அங்கே போகவில்லை என்று அவளுக்குத் தெரியும். போகும் வழியில் மாமனார் வீட்டில் இறங்கி ஒரு வாரமாவது 'டேரா' போட்டுவிட்டுத்தான் போவான்.

சிவராஜனுக்கு இன்னும் சந்ததி உண்டாகவில்லை. கல்யாணமாகி ஐந்தாறு வருஷங்களுக்கு மேலாகிவிட்டன. ராஜி ஏதோ ஒரு தினுசில் அவன் உயிர் நாடியையே பற்றியிருந்தாள். இந்த ஐந்தாறு வருஷங்களுக்குள் சிவராஜனுக்கு முன் மயிரிலும் பக்கவாட்டிலும் அலை நுரை போல் அடையாய் நரை ஓடியிருந்தது. கால வடுக்கள் தனித்தனியாய்த் தம் தம் இடங்களை முகத்தில் செதுக்கிக் கொண்டிருந்தன. பெற்ற வயிறு என்றதனாலோ என்னவோ, சிவராஜனுக்கு வருடங்களின் மூப்பு ஏற ஏற ராஜந்தான் அவன் இளமையை வாங்கிக் கொண்டு ப்ரகாசிப்பது போல் சாவித்ரிக்குத் தோன்றிற்று. இப்போது கூடத்தான் வந்திருந்தாளே, ராஜம் அன்று கண்ட மேனிக்கு அழிவில்லாமல்தான் இருந்தாள். ஒரு

பருமனோ, இளைப்போ, நிறக் குறைவோ, கூந்தலில் குட்டையோ ஊஹூம்! அந்தச் சிவப்புத்தான் என்ன சிவப்போ! எச்சில் முழுங்கினால் அது நெஞ்சுக்குள் இறங்கறது தெரியும்.

இன்னும் இரண்டு நாள் குழந்தைகளோடு சேர்ந்து இருந்து பழைய நாட்கள் போல் தன் கையாலேயே அவர்களுக்குச் சமைத்துப் போட்டு அவர்கள், "பேஷ் பேஷ்! அம்மாதான் சாப்பிடாவிட்டாலும் வெங்காய சாம்பார் எவ்வளவு ஜோராய்ப் பண்ணுகிறாள்!" என்று நாக்கைக் கொட்டிக் கொண்டு தொண்டை வரையில் வாயுள் கையை விட்டுக்கொண்டு சாப்பிடுவதைப் பார்த்து மகிழவேண்டுமென்றுதான் அவளுக்கு ஆசை. ஆனால் எது கேட்கிறது? திக்குக்கு ஒன்றாய் அது அது புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறதே! பெற்ற நாலும் நாலு—

திடீரென்று சாவித்ரிக்குக் கண்கள் இருண்டன. தலை 'கிர்'ரிட்டது. வாசற்கதவின் கம்பிகளைப் பிடித்தபடி சரிந்தாற்போல் வாசல் படிக்கட்டின்மேல் உட்கார்ந்தாள். இருள் வளையங்கள் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாய்ப் புறப்பட்டு ஒன்றுடன் ஒன்று கோத்துக்கொண்டு அவளை வளைத்துப் பின்னிக் கொண்டன. கருமேகங்கள் திடீரெனப் பந்து பந்தாய்க் கக்கிக் கொண்டு வந்து அவள் மேல் கவிந்தன.

"ஞொய்ங்— ங்... ங்ங்ங்"

குளவியின் ரீங்காரம்போல் எஃகுத் தந்தி நாதத்தினும் ஸன்னமான ஒரு சப்தம் அந்த இருள் பந்துகளிலிருந்து கிளம்பி மடமடவென வீங்கிச் சமுத்ரகோஷமாய்க் காதண்டை இரைந்தது. அந்தப் பேரிரைச்சலிலிருந்து இரு சப்தங்கள் மாத்திரம் பிரிந்து வந்து மோதின.

"ஜம்பூ! ஜம்பூ!"

"அம்மா! அம்மா!"

சாவித்ரி இரு செவிகளையும் பொத்திக் கண்ணை இறுக மூடிக்கொண்டாள். இமைத் திரையில் ஒரே ஜனப்ரளயம் பெருகிற்று. மயிலாப்பூர் அறுபத்துமூவர் உற்சவம். மாட வீதித் திருப்பத்தில் நெரிந்த கூட்டத்தில் அவளும் ஜம்புவும் அகப்பட்டுக் கொண்டு விட்டனர். அலை மாதிரி இன்னொரு பெரும் ஜனத்திரள் அவர்கள் மேல் மோதிற்று. அவள் பிடியிலிருந்து குழந்தையின் கைப்பிடி பிய்த்துக் கொண்டு பிரிந்து போய்க்கொண்டே யிருக்கும் அவஸ்தையை அவள் அப்போது அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

''ஐயோ, என் குழந்தை!—''

''அம்மா! அம்—''

இன்னொரு ஜன அலை வெகு வேகமாய்ப் புரண்டு வந்து ஜம்புவை அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டது. குழந்தை முகங்கூடக் காண முடியவில்லை. அதற்குள் பல்லாயிரம் தலைகள் இடைமடுத்து விட்டன.

''ஜம்பூ— ஊ— ஊ!''

திடீரென இமைத்திரையின் படம் சட்டென அறுந்து திரை பளிச்சிட்டது. ஜனசமுத்ரத்தின் கோஷம் சட்டென ஓய்ந்தது.

சாவித்ரி மெதுவாய்க் கண்களைத் திறந்தாள். முகத்தில் ஸ்நானமாய்க் கொட்டியிருந்த வேர்வையை முன்றானையால் துடைத்துக் கொண்டாள். வெகு தூரத்தி லிருந்து ஓடி வந்தாற்போல் மூச்சு இரைத்தது. பிரிந்து வந்து நெற்றிப்பொட்டில் காற்றாடும் இரண்டு மயிரைக் காதோரம் அடக்கினாள்.

தெருவில் ஒருவரும் இல்லை. வாசல் லாந்தர் கம்பம் மாத்திரம் தன்னடக்கமான வெளிச்சத்தைத் தெருவில் தெளித்துக்கொண்டு, அவள் சுமார் முப்பத்தைந்து வருஷங் களுக்கு முன்னால் நேர்ந்த நனவை இப்பொழுது

கனவாய்க் கண்டுகொண்டிருப்பதற்கு மௌன சாக்ஷியாய் நின்றுகொண்டிருந்தது.

பட்டணத்தையே சல்லடை போட்டுச் சலித்தாகி விட்டது. வீடுவீடாய்ப் படியேறிப் பார்த்தாகிவிட்டது. ஊரில் தேடாத போலீஸ் ஸ்டேஷன், குளம், சத்திரம், ஆஸ்பத்திரி பாக்கி இல்லை. பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் செய்து ஆகிவிட்டது. மனித யத்தனத்தில் செய்வதில் பாக்கி ஒன்றும் இல்லை. அன்று அவன் மாதிரி எத்தனை பேருக்குக் குழந்தை கெட்டுப் போயிருக்கும்? அவர்களுக்கு எல்லாம் அகப்படவில்லையா? ஆனால் அவளுக்கு மாத்திரம் அவன் குழந்தையின் சுவடு கூடப் பிடிபட வில்லை.

அன்றைத் தினம் அவளை வீட்டில் கொண்டு வந்து சேர்ப்பதற்குள் நாலு ஆண்பிள்ளைகள் சேர்ந்து கட்டிப்பிடிக்க முடியவில்லை. தாய்மை தவிக்கையில் அதற்குத்தான் என்ன அசுர பலம் வந்து விடுகிறது! ஓர் அறையுள் தள்ளிக் கதவை வெளியில் பூட்டிவிட்டார்கள்.

"ஜம்பூ! ஜம்பூ! ஐயோ! என்னை வெளியே விட்டுடுங் களேன்! ஜம்பூ! ஜம்பூ! ஜம்பூ!"

அந்த ஒரே அலறல் தான்.

ஜன்னல் பக்கமாய் யாராவது எதையாவது நீட்டினால் தட்டோ தம்ளரோ யாரென்று பார்க்காது வீசி எறிவாள். சுவரிலும் ஜன்னல் கம்பிகளிலும் மண்டையை மோதிக் கொள்வாள். நெற்றி புடைத்துக்கொண்டு ரத்தம் கசிவது கூட அவள் அறிவாள். சமுத்திரம் பற்றிக்கொண்டு விட்டபின் அதை அணைப்பது யார்? அதுவாக அணைந்தால்தான் உண்டு.

நாலு நாட்கள் சேர்ந்தாற்போல் அன்ன ஆகாரம் ஜலபானம் இல்லை. வெறி உடலைச் சூறையாடிவிட்டது.

அலறி அலறித் தொண்டை கம்மிப்போய்க் குரல் உள்ளுக்கு இழுத்துக்கொண்டது. மூர்ச்சையானாள்.

நினைவு கூடுகையில் சுற்றி இருட்டியிருந்தது. யாரோ அவளைத் தன் மார்பில் சாய்த்துக்கொண்டு குழந்தைக்குப் புகட்டுவது போல் வாயுள் ஏதோ ஆகாரத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார். அந்த உப்பும் புளிப்பும் நாக்கைப் பிடிக்கையில், அந்த இதமான குளுமை திரிபோல் வயிற்றுள். இறங்குகையில் அது உயிர் கொடுக்கும் மோர் என்று உணர்ந்தாள். கண்ணை மலர்த்திப் பார்க்கையில் தன்னைத் தாங்கிக்கொண்டிருப்பவர் தன் கணவர் என்று கண்டாள். உடனே பழைய நெருப்புத் துடித்துப் பற்றிக் கொண்டு குதித்து எழுந்தது.

"ஜம்பூ! ஜம்பூ! நம்ப ஜம்பூ?"

அவர் உடல் வெடவெடவென உதறிற்று. அவள் பிடரியில் இரண்டு துளிகள் விழுந்தன. முழுகிப் போய்க் கொண்டிருப்பவள் பிடியில் அவரைக் கட்டிக்கொண்டாள்.

இனிமேல் ஜம்பூ இல்லை. அன்றைக்குத் தலைவாரிப் புதுச் சொக்காயும் ட்ராயரும் போட்டுக் குழந்தை ஆசைப்பட்டானே என்று கண்ணுக்கு மையிட்டுக் கையைப் பிடிச்சுண்டு எல்லோரோடும் உற்சவத்துக்குக் கிளம்பி னோமே, அன்றோடு ஜம்பு சரி. இனிமேல் ஜம்பு இல்லை.

இல்லை. அப்படிச் சொல்வதும் தப்பு ஜம்பு இருந்து கொண்டே இல்லை. இல்லாமலே இருந்துகொண்டிருக் கிறான். நிஜமாகவே குழந்தை எங்கேயாவது வளர்ந்து கொண்டிருக்கானோ. இல்லாவிட்டால்— இல்லா விட்டால்?—

நெஞ்சு நினைத்தாலும் அந்த நினைப்பின் வார்த்தைகள் நாக்கு நுனியில் உருவாகித் தங்குகிறபோது, இதோ வாய்க்குள்ளேயே நாக்குக் கூசித் துடிக்கிறது.

வயிற்றிலே ஜ்வாலை கொழுந்து விட்டுக்கொண்டு கிளம்பு கிறது.

இருந்தால் என்ன? நட்டதெல்லாம் பயிராகிவிடறதா? எல்லாத் தாயாருமே தாம் பெற்ற குழந்தை கைக் கொள்ளியை வாங்கிக் கொள்கிறார்களா? அதைவிட அக்கிரமங்கூட இருக்கு. இதோ கிராமத்திலே சீதா மாமி இருந்தாள். ஒரே பிள்ளை. தூரதேசத்திலே பிள்ளைக்கு உத்தியோகமென்று அவனோடே போய் மூணாவது மாசம் ஒண்டியாக வெறுங்கையை வீசிக் கொண்டு வந்து விட்டாள். பிள்ளை செத்துத்தான் போய்விட்டான் என்றாலும் வேறே ஆண் பிள்ளைத் துணையில்லாமல் தானே மயானம் போய், தான் பெற்ற பிள்ளைக்குத் தானே தன் கையாலேயே கொள்ளியிடும்படி ஆகிவிட்டது. கொள்ளியென்ன கொள்ளி, பெற்ற வயிற்றுச் சதையை ஒரு கொத்துப் பிடுங்கிப் போட்டாலும் பற்றிக் கொள்ளும்.

ஆனால் அந்த மாதிரி சோகங்களிலிருந்து மீட்சியிருக் கிறதோ இல்லையோ, அவற்றிற்கு ஒரு தீர்மானம் உண்டு, போனவன் இனிமேல் திரும்பி வரமாட்டானென்று. இது மாதிரி என் ஜம்பு இருக்கிறானோ— இல்லையோ? இருக்கிறானோ? வருவானோ— மாட்டானோ? என்று வேகாமலே வெந்து கொண்டு சாகாமலே செத்துக் கொண்டு இருக்கிற கோரம் கிடையாது மரத்திலே பாய்ந்த கோடாலியை எடுக்காமலே மரம் மேலே வளர்ந்து மூடிவிட்ட மாதிரி, இதைக் கடைசியில் தன்னையும் சிதையில் அடுக்கும்வரைத் தாங்கித் தகித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான்.

செத்துப்போய் யமதர்மராஜன் உயிரை இழுத்துக் கொண்டு போகிறபோது, அவனை எப்படியும் ஒரு வரம் மறக்காமல் கேட்கணும்: "அப்பா, பெரிய மனசு பண்ணி என்னை ஒரு நிமிஷம் அம்பாள் சந்நிதானத்துக்கு அழைச் சுண்டு போ" என்று. அப்படி அவன் தன்னைக் கொண்டு

போய் சந்நிதானத்தில் விட்டால் அம்பாளை அவசியம் ஒரு கேள்வி கேட்டாகணும்: "ஏண்டி அம்மா? ஆனைக் காவலில் அகிலாண்டேசுவரியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் உலகத்தாயே! இந்தக் குழந்தை எனக்குப் பிறக்கிறதற்கு முன்னாலே இரண்டு தங்கவில்லையென்று உன் வயிற்றைக் குளிர்விக்க, கற்பாந்த காலமாய் உன் காலடியிலே ஊறிண்டுருக்கிற ஜலம் போதாதுன்னு, தினம் கிழக்குப் பூக்கிறதுக்கு முன்னாலே எழுந்திருந்து ஆத்திலிருந்து ரெண்டு மைல் அகண்ட காவிரிக்கு நடந்து ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டு அப்படியே பற்றின மஞ்சளும் ஈரப்புடவையுமாய் ஒரு தவலை ஜலம் இடுப்பில் தாங்கி வந்து உனக்கு அபிஷேகத்துக்கு ஒரு மண்டலம் கொண்டு வந்து வெச்சேனே! இந்தக் குழந்தையை இப்படிப் பிடுங்கிக் கொள்ள வேணும்னுதான் அப்போ அப்படிக் கொடுத்தையா?"

பிறகு வெகு நாட்களுக்கு அவளைக் காலைக் கடன் களுக்குக் கூடத் தனியாய் விடாமல் அடைகாத்து வந்தார்கள். சில வார்த்தைகளின் சப்தங்கள்கூட அவளுக்கு ஆகாமல் இருந்த நாட்கள் உண்டு. ஜம்பு நாவல் பழத்தை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு ஒரு தரம் உயிராய் விரும்பி னாளோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு கண்ணால் காணக் கூடச் சகிக்க முடியவில்லை. 'ஜம், ஜம்பம் ஜமாய்' இம்மாதிரி வார்த்தைகள், பேச்சு வழியில் ப்ரயோகம் ஆகி விழும் ஒலிகள்கூட ஜம்புவின் பேரை நினைவூட்டிவிடும். பசி, தாகம், பொழுது, அடையாளம் எதுவுமே உணர முடியாத நீண்ட சிந்தனையில் அவ்வொலிகள் ஆழ்த்தி விடும்.

ஆனால் ஜம்புகேசுவரத்தில் ஜம்புநாதனை விட்டு, அகிலாண்டேசுவரியை மாத்திரம் தனியாய்த் தரிசிக்க முடியுமா?

இப்போதுகூடச் சில சமயங்களில் ஸந்நிதானத்தில் நிற்கையில் கண்ணெதிரில் தூரிஞ்சில் பறந்தாற்போல்,

மனசுக்குள்ளே ஏதோ நிழல் தட்டி மறையும். அப்போது என்னவென்று புரியாவிட்டாலும் இந்த நிமிஷத்திலே தோன்றுகிறது ஐம்பு என்கிற எண்ணத்தின் இறக்கை தானோ அது?

எப்படி இருந்தால் என்ன? பிள்ளையைப் பிடுங்கிக் கொண்டு விட்டாலும், அவள் கொடுத்தாள், அவள் எடுத்துக் கொள்கிறாள். புருஷனையாவது இதுவரையில் தன்னோடு விட்டு வைத்திருக்கிறாளே, அதற்காவது அவளைத் தினம் வணங்கியாக வேண்டாமா? தினம் அகண்டத்தில் நெய்த்திரி போடவேண்டாமா?

கஷ்டத்தைப் பெண்கள் ஒரு தினுசாய் அனுபவிக்கிறார்களென்றால், புருஷர்கள் அதைத் தாங்குகிறது இன்னொரு தினுசாய் இருக்கிறது. பெண்களை மனக் கஷ்டம் வெளிப்படையாய் எரித்தால், புருஷர்களை அது ஸ்புடம் போட்டுத் தின்கிறது. அன்றையிலிருந்தே அவர் உள்ளூற ஒடிந்துவிட்டாரென்று சொல்லலாம். நாள் ஆக ஆக, அவர் உடம்பு தேயத் தேயத்தான் அந்த உள் ஒடிப்புத் தெரிகிறது. இத்தனைக்கும் அவர் அந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறதுகூட இல்லை. ஆனால் அதுதான் அவரைக் கவ்விக்கொண்டிருந்தது. அவர் உடம்பின் கோளாறே அதனால்தான்; அதுவேதான்.

தம் ஆண்மையை எந்தக் கஷ்டத்திற்கும் விட்டுக் கொடுக்கக்கூடாது. தாம் எதையுமே சட்டை செய்யக் கூடாது என்கிற வீறாப்புத்தான் இருந்ததே தவிர, தாங்குவதற்கு வேண்டிய பலம் இல்லை.

அதனால் அவருடைய சிறு சிறு கோபங்களும் சீண்டல்களும் பல சமயங்களில் பொறுக்க முடியாதனவாகவே இருக்கும். ஆனாலும் வெயிலோ குளிரோ, மழையோ இடியோ சேர்ந்து இருந்து இருவரும் இவ்வளவு தூரம் கூடவே வந்துவிட்டோம். கலி முற்ற முற்ற ஆயுசு நிலவரங்கள் இருக்கிற இருப்பைப் பார்த்தால் இதையே

பெரிதாய்த்தான் நினைத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. நம் குழந்தைகள் ஒற்றுமையோ வேற்றுமையோ அவர் அவர்கள் இருக்கிற இடத்தில் சுகமாயிருக்கிறார்கள் என்கிற செய்தி கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே நாம் கண் மூடிவிட்டால் போதும்.

இனி என்ன பாக்கி? 'எனக்கு நீங்கள்', 'உங்களுக்கு நான்' என்று இருவர்தாம் பாக்கி. இந்த இரண்டிலே யார் முந்தி, யார் பிந்தி என்கிறதுதான் பாக்கி.

உள்ளேயிருந்து பஞ்சாமியின் குரல் கூவிற்று. "அம்மா சாஸ்திரிகள் கூப்பிடுகிறார். ஔபாசனத்துக்கு நேரமாகி விட்டது."

இந்தச் சமயத்தில் நல்லது பொல்லாதது எல்லா வற்றையுந்தான் சேர்த்து இந்த மனசு எண்ணுகிறது; ஆடிப்பெருக்கில் மட்டை, செத்தை, குப்பை கூளம் எல்லாம் அடித்துக்கொண்டு வருவதுபோல.

அவர் போய் விட்டாரென்றால் அப்போதும் அவளைச் சுற்றித்தான் எல்லோரும் அடித்து வீழ்வார்கள், "அடி பாவி! இதுவரை இருந்தாயே; போதாதா? மஞ்சளும் குங்குமமும் மணக்க நீ போகக்கூடாதா? கொடுத்து வைக்காத கொடும்பாவி, கொடும்பாவி!" என்று தூற்றுவார்கள். வாஸ்தவந்தான், அவள் முந்திக்கொண் டால் அவள்வரை மணந்தான். ஆனால் அப்புறம் அவர் கதி என்ன ஆகிறது?

அவள் மாமியார் உயிரோடு இருக்கையில் சில சமயங் களில் வேடிக்கையாய், குத்தலுக்குக் குத்தலாய்ச் சொல் வதுண்டு; அவர் கொஞ்சம் இலக்கணமாயும் பேசுவார்: "ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றவளுக்கு உறியிலே சோறு. நாலு பிள்ளையைப் பெற்றவளுக்கு நடுத் தெருவிலே சோறு. அதனால் கோயில், குளம், கதாகாலக்ஷேபமென்று போய்விட்டு நான் தைரியமாய் நேரங்கழித்து வீடு திரும்பலாம், எப்படியும் கண்டிப்பாய் எனக்கு உறியிலே

சோறு வைத்திருக்கும், நான் எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு தின்ன'' என்பார்.

'அது மாதிரி இவரைத் தவிக்க விட்டு விட்டு நான் மாத்திரம் மறைஞ்சுட்டால் இவரைக் கவனிக்கிற பொறுப்பு யாருடையது? பல் தேய்க்க வெந்நீர் எடுத்து வைக்கறதிலிருந்து ராத்திரி படுக்கிறதற்கு முன்னாலே மாத்திரையைக் கையிலே கொடுக்கிறவரை நானேதானே கவனிக்கிறேன்? மன்னன் இந்தத் துரும்பை எடுத்து அந்தப் பக்கம் வைக்க மாட்டாரே! சில சமயங்களில் குழந்தைக்குப் போடுகிறதுபோல், சாதத்தைப் பிசைந்து கையில் கூடப் போட்டிருக்கேனே!

'இதிலேயிருந்து ஒண்ணு தெரியறது. மஞ்சள், குங்குமம், சரடு, பிறத்தியார் அபிப்ராயங்கள், சுகம், துக்கம், பிள்ளைப்பாசம், புருஷன் பெண்டாட்டி உறவு இந்த எல்லாத்தையும் மீறி விசுவாசமென்று ஒண்ணு இருக்கிறது. எல்லாரும் சத்தியம்னு கொண்டாடறாளே, அதுதானோ அது?

'ஆனால் அது எதுவாயிருந்தால் என்ன? இனி நடக்கப் போகிறதை யார் கண்டது? யார் கையிலே இருக்கிறது?'

''அடே பஞ்சாமி, உன் அம்மாவைக் கையைப் பிடித்து இழுத்து வாடா! அவளே செவிடாகி விட்டாள். வயசாகி விட்டதோன்னா?'' என்று அவள் கணவர் உள்ளே கர்ஜிப்பது கேட்டது.

பெருமூச்செறிந்தபடி சாவித்ரி உள்ளே சென்றாள்.

MK Colour Process, Madras-14.
Phone : 841478